

Độc Sung Thiên Kim Nô

Contents

Độc Sung Thiên Kim Nô	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	12
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	41
8. Chương 8	48
9. Chương 9	55

Độc Sung Thiên Kim Nô

Giới thiệu

Lạc đường ở trong sa mạc cát vàng rộng lớn không có người để hỏi, giẫm phải chỗ cát lún không có m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-sung-thien-kim-no>

1. Chương 1

Trong năm Khang Hi triều Thanh, Tây Vực.

Lúc này Tây Vực một mảng hỗn loạn, quân Thanh và quân đội Chuẩn Cát Nhĩ đang giao chiến kịch liệt, vì tranh đoạt miếng đất Tây Vực này, mấy năm liên tục đánh trận không ngớt.

“Giết nha ”

Trận chiến này đánh từ buổi trưa, mãi cho đến lúc mặt trời chiều sắp lặn về đằng tây, còn chưa thấy ngừng, quân đội hai phe giết đến người chết ta sống, trên chiến trường xác chết trải rộng, không khí tràn ngập mùi

máu tươi nồng đậm, giống như Địa Ngục nhân gian.

Đột nhiên trong lúc đó, một trận gió lớn cuộn cuộn nổi lên gió cát mãnh liệt, che lại tầm mắt hai phe, cái gì cũng không nhìn thấy, tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc và khó hiểu, gió cát mạnh này tới quá đột ngột, gió lớn thổi trúng làm bọn họ hỗn loạn, cơ hồ chân đứng không vững.

“Đáng chết! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Phải ổn định, tuyệt không thể rối loạn vị trí!”

Gió cát mạnh cuồng quét một thời gian, rốt cục có dấu hiệu dần dần bình ổn, tầm mắt chậm rãi khôi phục, nguyên bản cảnh tượng bị gió cát bao trùm ở bốn phía, cũng dần dần trở nên rõ ràng, tất cả sắp khôi phục bình thường.

Sau khi bão cát hoàn toàn bình ổn, một nữ nhân không nên xuất hiện ở chiến trường lại đang hiện thân sau gió cát mạnh, vẻ mặt kinh ngạc, ngây ngốc ngồi ở giữa chiến trường, sợ tới mức không có bất kỳ phản ứng gì.

Đồng Trinh Hoa không dám tin, nhìn cảnh tượng trước mắt, giết chóc rõ ràng đang trình diễn ở trước mắt nàng, có thể thấy được đao nhuốm máu sáng chói chung quanh, được binh lính cầm ở trên tay, cắm trên mặt đất, cắm ở trên người binh lính ngã đã xuống đất không dậy nổi, hình ảnh tàn khốc đáng sợ tới cực điểm.

Đầu của nàng trống rỗng, không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nàng rõ một khắc mình bị cát lún nuốt hết, mất đi ý thức, không nghĩ tới mở mắt ra lần nữa thì lại phát hiện mình đã đặt mình trên chiến trường xa lạ, hơn nữa nàng xem đến chiến giáp trên người một phe binh lính trong đó, còn có lá cờ tung bay trên chiến trường, kia rõ ràng chính là Chính Bạch Kỳ của quân Thanh[1]!

Cờ Chính Bạch Kỳ của quân Thanh... chẳng lẽ nàng không chết, còn... Xuyên qua thời không về tới Thanh triều?

“Giết nha ”

Tiếng gào thét đáng sợ từ bốn phía nhất thời thức tỉnh thần trí Đồng Trinh Hoa, nàng nhìn thấy binh lính dị tộc không phân tốt xấu hướng nàng nhào tới, nàng sợ tới mức nhảy qua bên cạnh, mạo hiểm tránh thoát đao lớn đang chém xuống, nàng muốn đứng dậy chạy trốn, nhưng chân lại nhũn ra căn bản không dùng được lực, chỉ còn lại hơi sức thét chói tai, “A cứu mạng nha ”

Vì sao nàng lại chạy đến loại địa phương này? Cho nên nàng phải chết sao? Chẳng qua không phải là bị cát lún chết, mà là bị người cổ đại chém chết?

Nếu đều phải chết, cần gì trải qua hai lần thủ tục? Chẳng lẽ không thể rõ ràng một chút sao?

Binh lính dị tộc nhìn thấy vừa rồi không chém tới nàng, lại hướng nàng vung đao xuống, giờ phút này nàng không né tránh được nữa, chỉ có thể ngồi cứng ở tại chỗ tiếp tục thét chói tai, “A ”

Bá một tiếng, một đao máu đỏ tanh ầm ập vấy ra đến trước ngực Đồng Trinh Hoa, nàng sợ tới mức ngay cả thanh âm thét chói tai lúc trước đều không phát ra được nữa, chỉ thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một nam nhân mặc chiến giáp Chính Bạch Kỳ (trắng tinh từ trên xuống =)) mạnh mẽ vung đao, trong nháy mắt đã chém chết binh lính dị tộc, không lưu tình chút nào, sát khí kinh người.

Hắn đưa lưng về phía nàng, bóng lưng cao lớn kia có chứa cảm giác áp bách mãnh liệt, làm cho người ta không khỏi cảm thấy sợ hãi, ngay sau đó lại có vài tên binh lính dị tộc hướng về phía hắn chém tới, hắn cũng ra tay tàn nhẫn làm cho bọn họ một đao bị mất mạng, chiến giáp màu trắng sớm dính lên vô số máu tươi, nhìn không ra màu sắc vốn có.

Ánh mắt hắn lạnh lùng, như là phải chiến đấu bằng bất cứ giá nào không cần đến mạng, mỗi một đao đều dùng hết toàn lực, không giữ lại chút nào, giống như ở trên chiến trường kiệt lực mà chết cũng không để ý.

Đồng Trinh Hoa chỉ ngây ngốc nhìn hắn toàn thân đầm máu chiến đấu hăng hái, trong đầu chỉ hiện lên một cái ý nghĩ hắn căn bản chính là không muốn sống nữa, là cố ý đến trên chiến trường tìm chết!

“Đáng chết! Trên chiến trường vì sao lại có nữ nhân xuất hiện?” Thịnh Hạo(#Ami: nam chính nha, nha, anh hùng lạnh lùng =)) rống giận ra tiếng, quay đầu trừng mắt nhìn nữ nhân sau lưng một cái, lại đột nhiên giật mình sửng sốt, không thể tin được những gì đang chứng kiến trước mắt.

Làm sao có thể? Bộ dạng nàng giống như... Giống như...

Bị nam nhân toàn thân đều là sát khí đáng sợ này nhìn chằm chằm, Đồng Trinh Hoa cực kì yếu ớt trả lời, “Ta... Ta cũng không muốn xuất hiện ở...”(#Ami: chị ko yếu em mới sợ =))

“... Ngọc Ly?”

“Ách?” Là ai nha?

Đồng Trinh Hoa thấy lại có binh lính dị tộc hướng hấn chém lại, mà hấn tựa hồ không có ý thức được, chỉ chuyên tâm trừng mắt nhìn nàng, nàng đành phải nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở, “Cẩn thận phía sau ”

Thịnh Hạo mãnh liệt phục hồi thần trí, ở trong tình cảnh nghìn cân treo sợi tóc tránh thoát một khắc nguy hiểm, lập tức đánh lại, lại là một đao làm cho đối phương mất mạng trong nháy mắt.

Hắn tuy rằng đang anh dũng giết địch, nhưng nội tâm lại rung động không giảm, chỉ vì bộ dạng nữ nhân sau lưng giống như Ngọc Ly đã chết năm năm trước, hắn thiếu chút nữa liền thật sự ngộ nhận nàng ta là nàng. (#Ami: thật ra thì... aizzz từ từ ca sẽ biết =))

Lúc nàng chết mới mười lăm tuổi, nếu như có thể thuận lợi sống sót, hiện tại hắn là cũng lớn như nữ nhân này, dung mạo rất có thể chính là khuôn mặt hiện tại này của nàng.

Không, hắn không nên si tâm vọng tưởng nữa, là hắn nhìn tận mắt Ngọc Ly chết đi ngay trước mắt hắn, nàng không có khả năng chết đi mà sống lại.

“A ”

Tiếng thét chói tai của nữ nhân sau lưng lại vang lên, Thịnh Hạo quay người lại, liền thấy được từ phía sau có người muốn tập kích nàng, hắn bắt chập bên cạnh mình cũng có người đang chờ công kích hắn, lựa chọn trước kéo nàng đến bên cạnh mình, vung đao chém chết đối phương, bảo hộ an toàn cho nàng (#Ami: vừa dô là thấy anh hùng cứu mỹ nhân rồi =)).

Tên còn lại bắt được cơ hội ngàn năm có một này, hướng bả vai Thịnh Hạo hung hăng chém xuống, hắn đau đến thét lớn một tiếng, cắn răng vung đao trở lại, chém đối phương bị thương.

“A người bị thương sao?!” Đồng Trinh Hoa sợ tới mức lên tiếng kinh hô, chiến giáp trên người hắn đều là máu, nàng căn bản là không phân biệt được rốt cuộc có phải là máu của hắn hay không nha. (#Ami: tỷ hơi ngốc thì phải *thở dài* #Trinh Hoa: *trùng mắt*)

“Đừng kêu nữa!” Thịnh Hạo ôm chặt nàng vào trong lòng mình, tập trung tinh thần, cảnh giác quan sát tình huống bốn phương tám hướng, “Nếu người còn muốn mạng sống, thì ngậm miệng của người lại!”

Nàng nhanh chóng vươn tay che miệng mình, nàng cũng rất muốn im lặng nha, nhưng hình ảnh nguy hiểm liên tiếp không ngừng, nếu không thét ra tiếng chói tai để phát tiết cảm xúc sợ hãi, thì có lẽ nàng sẽ bị hù chết cũng không chừng.

Nàng biết hắn là đang bảo vệ nàng, nhưng đi theo bên cạnh hắn, một chút an toàn tương đối cũng không có nha, binh lính dị tộc tre già măng mọc tất cả đều hướng về phía hắn, ở bên cạnh hắn căn bản chính là nguy hiểm nhất nha!(#Ami: ích kỷ nha tỷ >.

2. Chương 2

Sau khi Đồng Trinh Hoa ở doanh trại đợi vài ngày, mới chậm rãi muốn biết một ít tình trạng.

Nam nhân cứu nàng từ trên chiến trường tên là Thịnh Hạo, năm nay mới hai mươi sáu tuổi, là vị bối lạc gia, từ năm năm trước tự xin đóng ở biên phòng Tây Vực, đã suốt năm năm không trở lại kinh thành.

Theo lời bọn họ thì Tây Vực chính là Tân Cương tương lai, bởi vì Thanh triều và Chuẩn Cát Nhĩ đều tranh miếng đất này, mấy năm liên tục chinh chiến không ngớt, miếng đất này rốt cuộc thuộc về bên nào, đến nay vẫn chưa có kết quả, cho nên cũng chưa có tên Tân Cương xuất hiện.

Mà Thịnh Hạo tuy rằng dám giữ nàng ở bên người làm nô tỳ, còn nói muốn đích thân trông chừng nàng, không cho nàng chạy trốn, nhưng thời gian hắn ở lại trong doanh căn bản là không nhiều lắm, luôn mang theo những binh lính khác tuần tra bên ngoài, công việc trông chừng nàng, ngược lại cơ hồ đều do A Thiết làm.

Nhưng A Thiết thực chán ghét nàng, hận nàng không thể lập tức làm nàng biến mất, miễn cho trở ngại, vướng mắt của hắn.

“Này, bối lạc gia sắp trở lại rồi, động tác của ngươi nhanh một chút được không? Ngay cả xách nước cũng lè mà lè mè, thật không hiểu bối lạc gia giữ ngươi ở bên người làm cái gì, quả thực chính là lãng phí lương thực.”

A Thiết mang theo Đồng Trinh Hoa đi xách nước, nói đợi lát nữa cho chủ tử dùng để tắm thân mình, ở trên đường quay về lều trại, đã thấy nàng rút lại phía sau một khoảng lớn, bước chân chậm quá, hắn liền không nhìn được gọi nàng, ấn tượng đối với nàng lại càng xấu.

Hai tay trái phải của hắn đều gánh theo thùng đầy nước, nàng chỉ gánh một cái, còn đi chậm hơn hắn nhiều như vậy, thật sự là một chút sức lực cũng không có.

Đồng Trinh Hoa tức giận trừng mắt nhìn hắn, trước kia nàng ở nhà đều được mẫu thân chiều cố tốt, căn bản không cần làm chuyện nhà, không nghĩ tới đi tới nơi này, lại bị người khác ngược đãi kiêm bị khinh bỉ, “Ta có tên họ, tên là Đồng Trinh Hoa, chứ không phải ‘này’ cái gì, còn có, có bản lĩnh ngươi đem những lời vừa rồi, tất cả nói lại một lần nữa trước mặt bối lạc gia, xem ngươi có dám hay không!”

“Ta làm sao không dám? Ta...”

Không nghĩ tới Thịnh Hạo vừa vặn xuất hiện vào lúc này, nghiêm mặt trừng mắt nhìn bọn họ khắc khẩu ở trước bàn dân thiên hạ, “Các người đang lẫn lộn cái gì?”

“Két?” A Thiết nhất thời biến thành câm điếc, lời nói đến một nửa..., đành nghẹn họng nuốt trở về.

“Nói, nói, nói, nói mau, nói mau, nói mau!” Đồng Trinh Hoa cố ý kích hắn, nàng cũng không tin hắn thật sự dám nói ra.

“Nói cái gì?” Thịnh Hạo trừng mắt nhìn hai người bọn họ, hai người này rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?

“Không có việc gì, chuyện gì cũng đều không có.” Có đánh chết, A Thiết cũng không thừa nhận chính mình mới vừa nói qua những thứ gì.

“Ha, quả nhiên là vậy!” Đồng Trinh Hoa cười vui sướng khi có người gặp họa, cảm thấy rất cục thay mình ra một ngụm khí.

Khuôn mặt A Thiết tức đến nổi sắp biến thành gan heo rồi, hắn quyết định phải chán ghét nữ nhân này thật nhiều.

“Đủ rồi, đừng ở trước mặt người khác làm ra chuyện mất mặt xấu hổ nữa.” Thịnh Hạo trầm giọng uy hiếp, “Lần sau để cho ta nghe được các người cãi nhau nữa, coi chừng sẽ dùng quân pháp để xử trí.”

“Đã rõ.” Hai người bọn họ trả lời.

“Đã rõ rồi thì nhanh chóng trở về trong lều trại đi.”

A Thiết xoay người hướng lều trại đi vào trước một bước, Đồng Trinh Hoa đuổi theo sau, không nghĩ tới lúc này Thịnh Hạo lại đưa tay qua thay nàng xách thùng nước, cũng không để ý làm như vậy sẽ mất sự phân biệt chủ tớ.

“Ách?” Đồng Trinh Hoa kinh ngạc nhìn hấn xách thùng nước, coi như không có việc gì đi lên phía trước, trong lòng lại hiện lên một tia ngọt ngào, khóe miệng nhin không được gợi lên một chút cười nhạt.

Xét đến việc hấn là một nam nhân, còn biết không nên để cho nữ nhân gánh vác nặng, chỉ là riêng điểm này, làm cho nàng có thêm chút ấn tượng đối với hấn.

Nàng chạy chậm lại bước theo phía sau hấn, nhân cơ hội vụng trộm quan sát hấn, ngoại hình của hấn không nhả nhận, cũng không hơn anh tuấn, mà tương đối tục tũn, hơn nữa trên người hấn tản mát ra một loại hơi thở nhiều lần trải qua tang thương, kỳ thật... Rất có vị nam nhân.

Cái loại cảm giác này thật giống như nam sinh trước khi tham gia quân ngũ cũng chỉ là “Nam sinh”, thế nào cũng phải trải qua rèn luyện trong quân ngũ, mới có thể tản mát ra khí khái “nam nhân”, làm cho nữ sinh cảm thấy hấn là người có trách nhiệm, có thể an tâm dựa vào.

Kỳ thực, ở bên cạnh hấn, nàng thật sự có một loại cảm giác an tâm kỳ lạ, khiến nàng cho dù một thân một mình ở Thanh triều xa lạ, cũng không lo lắng cho rằng mình sống không nổi, bởi vì nàng tin tưởng, hấn nhất định sẽ bảo vệ nàng.

Nàng cũng không hiểu tại sao mình không chút lựa chọn mà tin tưởng hấn, trước đây, hai người bọn họ căn bản là không biết, ngay cả hấn là cái dạng nam nhân gì nàng đều không biết.

Nga, cũng không thể nói hoàn toàn là không biết! Ít nhất nàng biết, thời điểm hấn mang binh đánh giặc thực dũng mãnh, mặc dù bình thường ở chung thì hấn không có khí phách trên chiến trường, nhưng cũng là đại nam nhân quen ra lệnh, mà nàng cũng chỉ có thể làm tiểu nữ nhân lo cho sinh mạng của mình, hoàn toàn không thể phản kháng hấn.

Như vậy cá tính người cổ đại kỳ cũng xem như bình thường, đại nam nhân xứng tiểu nữ nhân, chỉ tiếc nàng là nữ nhân thời đại, muốn nàng làm tiểu nữ nhân nhẩn nhục chịu đựng, rất khó!

Thịnh Hạo tiến vào trong lều trại, liền lập tức dặn dò A Thiết, “A Thiết, về sau giao cho nàng làm chuyện gì đơn giản một chút là được rồi, việc nặng nề nàng làm không được.”

“Nô tài hiểu rõ.” A Thiết trả lời thực rõ ràng, nhưng vẫn nhin không được trừng mắt nhìn Đồng Trinh Hoa đang theo phía sau vào một cái.

Đồng Trinh Hoa biểu tình vô tội nhún nhún vai, giống như là đang nói — ta không buộc hấn làm như vậy, là chính bản thân hấn quyết định, không liên quan tới ta, người giận ta cũng vô ích.

A Thiết đem hộp thuốc đầy ắp nhét vào trên tay Đồng Trinh Hoa, lấy tiếng nói cứng ngắt nói: “Giúp bồi lặc gia thay thuốc.”

“A?” Đồng Trinh Hoa nhìn vào hộp một cái, nhất thời da đầu run lên một trận, bởi vì lúc trước thay thuốc thì nàng chỉ dám ở một bên phụ trách việc vặt, căn bản là không dám nhìn vết thương của hấn nha! “Vậy người muốn làm gì?”

“Tiếp tục đi làm ‘việc nặng’ nha, nước còn chưa xách xong.”

“...” Oán khí của người nam nhân này đối với nàng quả nhiên rất lớn, “Thay thuốc thì thay thuốc, nếu người không sợ bồi lặc gia nhà người bị tay chân vụng về của ta giết chết!”

A Thiết vừa nghe, nhất thời mặt biến sắc, hấn vốn nghĩ Đồng Trinh Hoa sợ thấy vết thương mới cố ý chính nàng, không nghĩ tới ngược lại rất có thể sẽ chính đến chủ tử của mình, “Quên đi, ta sẽ tự mình làm!”

“Đủ rồi, hai người các người đừng âm ỉ nữa, vừa rồi ta đã cảnh cáo các người coi chừng bị quân pháp xử trí, nhanh như vậy đã coi lời ta như gió qua tai rồi?” Thịnh Hạo mày rậm nhăn lại, rống lớn, thực không hiểu nổi hai người bọn họ sao có thể tùy tiện tiện mà âm ỉ, “A Thiết tiếp tục đi xách nước, công việc thay thuốc giao ột mình nàng, hai người im miệng ngoan ngoãn làm việc cho ta!”

Sau khi hai người bọn họ trừng mắt nhìn nhau một cái, xách nước thì xách nước, thay thuốc thì thay thuốc, trong lều trại rốt cục lại khôi phục yên tĩnh.

Đồng Trinh Hoa đặt hộp thuốc ở bên giường, Thịnh Hạo cúi xiêm y nửa người trên, lồng ngực rắn chắc của hắn nhất thời hiện ra ở trước mắt nàng, tuy rằng trên lồng ngực có mảnh vải che lại một nửa, nhưng vẫn khiến nàng nhìn thấy mà mặt đỏ tim đập, nhin không được thẹn thùng.

Nàng vẫn là một hoàng hoa khuê nữ nha, đừng nói nam nhân, nàng ngay cả bộ ngực tiểu nam sinh cũng chưa xem qua, cảnh tượng trước mắt đối với nàng mà nói... Thật sự quá mức utor át kích thích.

Nàng cố gắng trấn định tinh thần, không muốn để hắn phát hiện ra sự thẹn thùng không được tự nhiên của nàng, Thịnh Hạo ngồi ở bên giường quay lưng lại để nàng xử lý vết thương, nàng một bên cẩn thận gỡ mảnh vải cũ xuống, cho dù không dám nhìn, vẫn phải kiên trì đối mặt vết thương đang kết vảy kia.

Tâm đột nhiên hơi hơi co rút đau đớn, nàng phát hiện, nhìn đến vết thương thì cảm giác của nàng không phải sợ hãi, mà ngược lại lại có loại đau lòng không hiểu lan tràn ở ngực, nàng không đành lòng nhìn hắn đau đớn như vậy.

Không chỉ vết đao chưa khỏi hắn trên vai, nàng phát hiện trên lưng của hắn còn có vài chỗ vết thương cũ đã sớm mờ đi, đây đều là dấu vết hắn chiến đấu hăng hái dắm máu lưu lại, cũng như là đang kể rõ kiếp sống hành quân năm năm này của hắn, thực vất vả, rất nguy hiểm, lúc trước đã đi qua quỷ môn quan vô số lần.

Đóng quân ở biên cương là chuyện rất vất vả, không có người nào nguyện ý chủ động xin đi giết giặc, cho nên nàng không hiểu, tại sao hắn muốn chủ động thỉnh cầu đi tới nơi này, cái loại cảm giác này thật giống như... Hắn đang trực xuất chính mình.

Sinh không thể luyến (yêu), chết có gì sợ, cho nên hắn liền trực xuất chính mình đến nơi xa xôi hoang dã này, nếu có một ngày chết trận ở trên sa trường, cũng coi như một cái chết có giá trị, phải không?

Vừa nghĩ tới tâm tình của hắn rất có thể là như vậy, trong lòng nàng càng thêm co rút đau đớn, rất luyến tiếc, chỉ muốn mắng hắn... Thật là khờ...

Tại sao phải làm loại việc ngốc này? Vì sao không thương tiếc tánh mạng của mình? Chẳng lẽ trên đời này, thật sự không hề có chuyện gì đáng giá để hắn lưu luyến sao...

Thịnh Hạo đang chờ Đồng Trinh Hoa thay thuốc phát hiện nàng chậm chạp không hề động đậy, đột nhiên lại cảm giác được trên lưng tựa hồ dính vào chất lỏng ẩm áp không rõ, nghiêng thân ra sau nhìn lên, lại ngoài ý muốn phát hiện nàng đang rơi nước mắt, vừa kinh ngạc vừa lo lắng, “Sao người khóc?”

“Ách?” Đồng Trinh Hoa lấy lại thần trí, sờ sờ khuôn mặt của mình, thật sự đụng đến một cổ ẩm ướt, nàng hoàn toàn không dự đoán được mình thật tự nhiên mà rơi lệ.

Thật kỳ quái, nàng khóc cái gì? Cho dù nàng đối với hắn cảm thấy không chán ghét, hắn là cũng không sâu đến trình độ sẽ vì hắn khóc chứ?

Nhưng lòng của nàng chính là ắn ắn co rút đau đớn, hơn nữa càng ngày càng đau, càng ngày càng đau...

Cố gắng áp chế ý đau không hiểu trong lòng, nàng nhanh chóng lau đi nước mắt, nở ra nụ cười có chút xấu hổ, “Ahaha... Đại khái là bởi vì lần đầu tiên ta chạm vào vết thương đáng sợ, nhìn xem giống con rết đang đi này, cho nên mới bị hù đến phát khóc, không có việc gì không có việc gì.”

“Vậy người đừng giúp ta thay thuốc nữa, chờ A Thiết trở về...”

“Không, ta muốn thay, đã không có việc gì nữa rồi, ta sẽ không khóc nữa!” Nàng lập tức ra tay giúp hắn thay thuốc, không hề có bất kỳ chần chờ nào. Nàng kiên trì muốn tiếp tục, Thịnh Hạo cũng không ngăn trở nàng dừng lại nữa, nhưng đối với lý do nàng vừa rồi rơi lệ, hắn vẫn thấy nghi hoặc, không thể nào tin được.

Khi hắn thấy khí chất yếu đuối lúc nàng khóc, lại làm cho hắn nhớ đến Ngọc Ly, hắn ngẫm cười khổ, biết tâm bệnh của mình đã thật sâu, sớm đến độ không có thuốc chữa.

Nàng không phải Ngọc Ly, nhưng đầu hắn lại không ngừng hò hét, nếu nàng là Ngọc Ly thì tốt rồi, hắn muốn xem nàng thành Ngọc Ly... muốn quá... muốn quá.

Đêm khuya trong quân doanh, chung quanh truyền đến thanh âm của binh lính đi tới đi lui tuần tra, ngay từ đầu Đồng Trinh Hoa thật sự cực kỳ không quen, ngủ như thế nào cũng không ngon, bất quá qua mấy

hôm, nàng đã miễn dịch được loại thanh âm này, mặc kệ bọn lính một đêm qua lại tuần tra mấy lần, nàng cũng có thể tiếp tục ngủ, không chút ảnh hưởng gì.

Nhưng một đêm này, nàng lại không hiểu sao từ trong giấc ngủ mà tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhìn chung quanh trong lều trại một hồi, đầu chậm chậm tựa hồ cảm thấy có chỗ kỳ quái, lại nhất thời không nghĩ ra.

Đợi cho ý thức của nàng hơi chút thanh tỉnh, nàng mới giật mình thấy kỳ quái ở đâu không trông thấy bóng dáng Thịnh Hạo và A Thiết, chỉ có một mình nàng ở trong lều trại.

“Kỳ quái... Hơn nửa đêm, bọn họ còn đi đến đâu...”

Đồng Trinh Hoa xuống giường, đi ra ngoài lều trại, tìm kiếm gần đây, phát hiện A Thiết lén lút tránh ở sau một thân cây, không biết đang nhìn lén cái gì.

Nàng đi vào phía sau A Thiết, buồn bực hỏi: “Người đang xem cái gì?”

“A..!” A Thiết bị thanh âm thình lình xảy ra dọa nhảy dựng thật lớn, xoay người lại, vừa thấy đến Đồng Trinh Hoa, liền thở phì phì lên tiếng chửi nhỏ, “Người vô duyên vô cớ dọa ta làm cái gì?”

“Ta không dọa người, là người tự dọa chính mình.” Hắn căn bản chính là thấp thỏm không yên thôi!

“Người...” A Thiết tức giận đến tìm không ra lời có thể phản bác, liền không để ý tới nàng, tiếp tục vụng trộm quan sát trạng huống trước mắt.

Đồng Trinh Hoa theo tầm mắt của hắn trông qua phía trước, mới phát hiện Thịnh Hạo cư nhiên hơn nửa đêm một mình ngồi ở trên đầu một tảng đá lớn, cầm trên tay một bầu rượu, trầm mặc uống, như là đang mượn rượu giải sầu.

Đồng Trinh Hoa kinh ngạc chất vấn A Thiết, “Người để cho hắn uống rượu cũng không ngăn cản? Vết thương trên người hắn còn chưa lành nha!”

“Ta có biện pháp gì, bối lực gia đêm nay chính là muốn uống rượu, cho dù ta không đưa cho hắn, hắn cũng sẽ tự mình đi lấy.” Nàng cho là hắn muốn như vậy sao, hắn cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

“Đêm nay, hắn rốt cuộc là làm sao vậy, tại sao đột nhiên lại muốn uống rượu?”

“Ta cũng không thật sự rõ ràng, chỉ biết là hàng năm vào khoảng thời gian này, bối lực gia luôn tâm tình không tốt, chắc chắn sẽ có một, hai đêm có bộ dáng như hiện tại, một mình uống rượu giải sầu.”

Hắn hầu hạ bối lực gia mới chỉ có hai năm, trước khi hắn đến, bối lực gia đã có bộ dáng như vậy, hắn, thân làm nô tài cũng không có tư cách hỏi đến việc riêng của chủ tử, cho nên chỉ có thể ở một bên vụng trộm quan tâm.

Nhưng Đồng Trinh Hoa không thể chịu đựng được Thịnh Hạo làm loại chuyện thương thân này, A Thiết không dám ngăn cản, vậy đổi cho nàng đi!

A Thiết giật mình trừng lớn hai mắt nhìn Đồng Trinh Hoa cư nhiên nghênh ngang trực tiếp hướng Thịnh Hạo đi tới, lo lắng thấp giọng muốn ngăn cản, “Này, người muốn làm gì? Này...”

Thịnh Hạo uống rượu uống đến một nửa, phát hiện Đồng Trinh Hoa cư nhiên đi vào trước mặt hắn, không khỏi nhướng lông mày lên, “Người không phải đang ngủ, sao đi ra?”

“Chủ tử cũng chưa ngủ, ta đây làm nô tỳ sao dám ngủ?” Đồng Trinh Hoa vẻ mặt tươi cười trực tiếp đoạt lấy bầu rượu trên tay hắn, hành vi lớn mật như vậy một chút cũng không giống nô tỳ, “Bối lực gia, hiện tại ngài có thương tích trong người, không nên uống rượu, rượu này, nô tỳ trước hết nhận thay bối lực gia.”

Thịnh Hạo không nghĩ tới rượu của mình lại bị nàng cướp đi, cố ý đe dọa nàng, “Người thật to gan!”

“Bối lực gia là muốn trừng phạt nô tỳ sao?” Nàng tiếp tục bảo trì tươi cười, bởi vì nàng cảm giác được, hắn chỉ là dọa nàng, cũng sẽ không thật sự trừng phạt nàng.

Quả nhiên, Thịnh Hạo khẽ cười một tiếng, thật sự hắn không có biện pháp tóm được nữ nhân có bộ dạng như Ngọc Ly này, “Quên đi, rượu kia người muốn thu hãy thu đi.”

Hắc, dự cảm của nàng quả nhiên là đúng! “Bối lặc gia, nếu có tâm sự, nói thẳng ra, có thể tốt hơn so với một mình uống rượu giải sầu nha!”

Ánh mắt của hắn lộ ra một chút đau thương, khiến nàng rất không nhẫn tâm, rất muốn biết hắn rốt cuộc làm sao vậy, cho nên dù biết là hỏi như vậy xem như vượt quá khuôn phép, nàng vẫn nhịn không được hỏi ra lời.

“Người ngay cả tâm sự của ta cũng muốn để ý đến? Người không phải không chỉ là một người can đảm chứ?”
Thịnh Hạo cố ý chế nhạo.

“Có lẽ vậy.” Nàng nhún nhún vai, tươi cười giờ phút này thật ra có chút bướng bỉnh.

Có thể là uống rượu, cũng có thể là bởi vì bộ dạng nàng, Thịnh Hạo phát hiện mình đột nhiên không quản được nội tâm xúc động, nếu nàng muốn biết, hắn liền không chút do dự đã mở miệng, “Hôm nay... Là ngày giỗ một vị bạn cũ của ta.”

“Ách?” Đồng Trinh Hoa không nghĩ tới sẽ là một sự việc như vậy, đột nhiên cảm giác mình buộc hắn mang tâm sự trong lòng nói ra khỏi miệng, có chút tàn nhẫn, “Nếu người không muốn nói, vậy đừng nói đi.”

“Không, hiện tại ta rất muốn nói, cho nên người thế nào cũng phải nghe.”

“Vậy được rồi, ta liền chăm chú lắng nghe.” Đồng Trinh Hoa tiếp tục hỏi, “Vậy... Là một bằng hữu rất tốt sao?”

“Xem như thế đi.” Hắn không biết nên định nghĩa quan hệ với nàng như thế nào, bởi vì giữa hai bọn họ, không hoàn toàn chỉ là bằng hữu, quan hệ có chút phức tạp.

“Vậy bằng hữu của người vì sao chết?”

“Bị ta hại chết.”

“A?” Đồng Trinh Hoa kinh ngạc sững sờ, ngay sau đó trả lời, “Ta không tin.”

Tuy rằng quen biết không lâu, nhưng nàng biết hắn tuyệt đối không phải người như thế, nếu hắn không phải đang lừa nàng, nàng liền khẳng định có hiểu lầm gì đó.

“Ta thật sự cảm thấy, là ta hại chết nàng...” Thịnh Hạo nhìn ánh trăng phía chân trời, giọng điệu có chút buồn bã nồng đậm, “Khi ta mới quen nàng thì nàng chỉ là tiểu cô nương mười ba tuổi, ta đối đãi với nàng như muội muội, không nghĩ tới... Sau đó phần tình cảm kia vô tình trở nên không giống như huynh muội, mà là ta đã thích nàng...”

Hắn và một vị bạn tốt khác cùng quen biết nàng, hắn và bạn tốt cùng nhau che chở nàng, xem nàng như muội muội thương yêu nhất để chăm sóc, vốn tưởng rằng tình nghĩa ba người sẽ vĩnh viễn tồn tại, lại không nghĩ rằng, trong một đêm thay đổi hết.

Đồng Trinh Hoa nhíu lại lông mày, cho nên bây giờ hắn là đang thương tiếc cô nương hắn từng thích? Điều này làm cho nàng không hiểu, cảm thấy có chút không phải tư vị, “Người thích nàng, nàng kia cũng thích người sao?”

“Ngay từ đầu ta cũng không biết nàng rốt cuộc có thích ta hay không, nhưng khi nàng tròn mười lăm tuổi thì bạn tốt của ta lại hướng Hoàng thượng thỉnh cầu ban hôn, chỉ hôn cho nàng làm phúc tấn của hắn, nàng cực kì khiếp sợ, mới nói ra nàng thật ra là thích ta, còn đối với bạn tốt của ta, nàng chỉ có cảm tình giống như huynh muội.”

Cho nên... Đây là một cuộc tình tay ba? “Vậy làm sao? Hoàng thượng lần này chỉ uyên ương sai quá mức.”

“Nhưng thánh chỉ ban hôn đã ra, có thể sửa đổi sao?” Thịnh Hạo cười khổ, “Một người là bạn tốt của ta, một người là cô nương ta thích, thật là làm cho ta ở thế khó xử, cuối cùng ta tự động xin đi giết giặc, rời xa kinh thành, đóng ở biên phòng Tây Vực, tính nhắm mắt làm ngơ, thành toàn cho bạn tốt cùng nàng ở cùng một chỗ, kết quả không nghĩ tới... Đây cũng là một quyết định sai lầm nhất mà cả đời này ta đã làm.”

“Sau đó thì sao?” Lòng của nàng cũng trầm xuống theo giọng điệu hắn, nàng biết hôn sự khẳng định không thuận lợi, vậy, nhất định xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Nàng trốn hôn rồi, một đường đuổi theo ta đến Tây Vực, cũng ở trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, rơi vào kết cục hài cốt cũng không còn.” Thịnh Hạo nhìn nàng, “Cho nên ta nói là ta hại chết nàng, không đúng sao?”

Nếu hắn không lựa chọn trốn tránh, nàng sẽ không phải chết ở trước mặt hắn, cho nên hắn cực kỳ tự trách, vĩnh viễn không thể tha thứ chính mình!

Đồng Trinh Hoa rất cực hiểu được vì sao người hắn tàn sát ra một cỗ cảm giác không xem mạng ra gì, nguyên lai hắn vì vị cô nương kia chết đi mà tự trách, cho nên mới dùng phương thức này để trừng phạt chính mình.

Thật là một nam nhân si tình ngốc nghếch, vị cô nương kia khẳng định không muốn nhìn thấy hắn tra tấn chính mình như thế, nếu nàng biết, nhất định sẽ đau lòng vạn phần!

“Nếu ta là nàng, nghe được người trách cứ chính mình như vậy, ta sẽ rất tức giận.” Đồng Trinh Hoa cực kỳ nghiêm túc nói, “Nếu ta là nàng, ta có chết, cũng sẽ tìm cách từ âm tào địa phủ trở lại cuộc sống, hung hăng mắng chửi một chút, bởi vì đây là ngoài ý muốn, căn bản không phải lỗi của người, người không cần gom tất cả tội ôm vào người mình!”

Thịnh Hạo sững sờ, nhìn nữ nhân bộ dáng tương tự với Ngọc Ly mắng hắn như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, hắn thật đúng là có ảo giác, giống như hồn phách Ngọc Ly thật sự trở về mắng hắn một chút vậy.

“Cái chết của nàng không phải lỗi của người, chỉ có thể nói tạo hóa trêu người, cho nên người không nên tiếp tục tự trách nữa, nếu nàng biết người vì nàng mà tự sát chính mình, không muốn sống mà ở trên chiến trường vật lộn với quân địch, không cần quan tâm sống chết của mình, lòng của nàng sẽ rất đau, rất đau...”

Cổ đau đón trong nội tâm lại ần ần hiện lên, nàng không hiểu tại sao mình luôn đặc biệt có phản ứng đối với sự đau thương của hắn, thậm chí còn có một loại xúc động, muốn tự tay vuốt ve vết thương trong lòng hắn, nếu hắn nguyện ý...

Thịnh Hạo kinh ngạc nhìn nàng, không nghĩ tới nàng cư nhiên biết việc tự sát xuất bản thân của hắn, cư nhiên nhìn ra hắn kỳ thật rất muốn ở trên chiến trường tìm cái chết, đến dưới cửa tuyền đi tìm bóng dáng Ngọc Ly.

Nguyên bản tâm tình cô đơn đã lâu, nhất thời kích động mãnh liệt, hắn đột nhiên vươn tay gắt gao ôm nàng vào lòng, hành động bất ngờ xảy ra này, làm cho Đồng Trinh Hoa giật mình, không rõ hiện tại đang xảy ra chuyện gì.

“Thực xin lỗi, để cho ta ôm người một lát, chỉ cần một chút là được...” Thịnh Hạo nghẹn ngào khẩn cầu, hai cánh tay ôm lấy nàng lại hơi hơi siết chặt, như là muốn nàng hòa nhập vào trong cơ thể của mình, không cho nàng rời đi.

Vành mắt của hắn ướt át, cơ hồ muốn rơi lệ, năm năm nay, hắn cho dù bị thương thế nào, thống khổ thế nào, hắn vẫn khóc không được, tất cả nước mắt trực tiếp để trong lòng, không để người ngoài thấy được.

Nhưng nàng nói mấy câu ngắn ngủn, lại bức ra đau thương đè nén trong lòng hắn đã lâu, làm cho hắn muốn khóc thật to một hồi, để tất cả bi thương năm năm nay đều phát tiết ra ngoài.

Nàng là người trên trời phái tới cứu ta sao? Lời của nàng làm cho hắn có loại cảm giác như giải thoát khỏi gông xiềng trói buộc, tâm nguyên bản tự trách trầm trọng, nháy mắt đã dễ dàng hơn, rốt cục có thể tiêu tan chuyện cũ này.

Nàng nói rất đúng, nếu Ngọc Ly biết hắn tra tấn chính mình như thế, nàng sẽ đau lòng, hắn không nên để mình lâm vào trong quá khứ bi thống nữa, hắn phải tỉnh lại, kiên cường, đối mặt thật tốt với cuộc sống kế tiếp, tuy rằng trong cuộc sống tương lai... sẽ không có Ngọc Ly tồn tại.

Cho dù không có Ngọc Ly, hắn cũng phải chấp nhận sự thật này, không thể cam chịu nữa...

Đồng Trinh Hoa lặng lẽ dựa vào trong lòng Thịnh Hạo, hoàn toàn không giãy dụa, tùy ý hắn phát tiết cảm xúc áp lực đã lâu, nếu làm như vậy có thể làm cho hắn tốt hơn, nàng không ngại để hắn ôm lâu một chút.

Môi nàng vẽ lên một chút cười nhạt, chỉ cần hần có thể hiểu được lời nói của nàng, nàng liền cảm thấy thực sự mừng, rất vui vẻ.

Chuyện cũ đã qua, hần không nên bị quá khứ ràng buộc nữa, nàng thành tâm hi vọng, qua đêm nay là hần có thể hoàn toàn thoát khỏi quá khứ, dùng thái độ hoàn toàn mới và tích cực, đối mặt cuộc đời của mình.

Nàng tin tưởng vị cô nương kia cũng sẽ vui vẻ giống nàng, vì sự hồi phục của hần mà thay hần cảm thấy vui mừng...

Sau đêm đó, quan hệ giữa Đồng Trinh Hoa và Thịnh Hạo cùng A Thiết, có chuyển biến cực kì khéo léo.

Thịnh Hạo hoàn toàn không đề cập tới chuyện đêm đó đột nhiên không khống chế được ôm lấy nàng, Đồng Trinh Hoa cũng rất có ăn ý không hề đề cập tới, miễn cho hai người xấu hổ, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn nhau, lại luôn mang theo mờ ám như có như không, giống như có cái gì, lại giống như không có gì, làm cho người ta không hiểu rõ hiện tại chuyện hai người bọn họ là như thế nào

Mà A Thiết tận mắt nhìn thấy Thịnh Hạo ôm Đồng Trinh Hoa, bây giờ ánh mắt nhìn Đồng Trinh Hoa cũng trở nên rất kỳ quái, thực phức tạp, muốn hỏi nàng tại sao Thịnh Hạo lại ôm nàng, lại hỏi không ra lời, cũng chỉ có thể mãnh liệt nhìn chăm chăm nàng, nàng sắp chịu không nổi.

“Đừng luôn nhìn ta như vậy, muốn biết bối cảnh gia nhà ngươi tại sao phải đột nhiên ôm lấy ta, ngươi trực tiếp đến hỏi hần nha, hần rốt cuộc đang suy nghĩ gì, chỉ có hần mới biết.”

Trong lều trại, Đồng Trinh Hoa nói rõ với A Thiết, có bất kỳ vấn đề gì, đều nên trực tiếp đến hỏi chủ tử thân ái của hần, đừng nghĩ từ trên người nàng lấy được đáp án gì.

Bởi vì nàng kỳ thật cũng không rõ lắm, vì sao Thịnh Hạo lại đột nhiên ôm lấy nàng, mà nàng... Cư nhiên cũng không bài xích cái ôm của hần, bây giờ nhớ lại, vẫn còn có loại tư vị ngọt ngào lan tràn trong lòng.

Lòng ngực của hần thật dày, thật là ấm áp... Không đúng không đúng, mau hồi thần lại, loại hành vi này của nàng và hoa mắt là hai loại khác biệt!

“Ngươi nhất định sử dụng yêu thuật gì với bối cảnh gia chúng ta, bằng không bối cảnh gia không có khả năng đối với ngươi làm ra loại chuyện đó.” A Thiết vị chua mười phần lên án, hần làm sao có thể trực tiếp đi hỏi chủ tử chuyện này, như vậy không phải bị chủ tử biết hần lúc đó nhìn lên sao? Đương nhiên chỉ có thể nghĩ biện pháp lấy đáp án từ nàng thôi nha.

Đồng Trinh Hoa trợn trắng mắt, người nam nhân này thật sự nghĩ quá nhiều, “Nếu ta thực biết yêu thuật, ta sẽ thuận tiện hạ yêu thuật cho ngươi luôn, cần gì phải để cho ngươi luôn xem ta không vừa mắt?”

“Nói tóm lại, nhất định là ngươi có vấn đề.” A Thiết rất trung thành, tra khảo đến cùng.

“...” Được rồi, dù sao ngàn sai vạn sai đều là nàng sai, tuyệt đối không phải là lỗi của Thịnh Hạo, như vậy được chứ! “Quên đi, không muốn tiếp tục nói với ngươi nữa.”

Thịnh Hạo tiến vào lều trại, liền gặp được hai người bọn họ đang giằng co, không khỏi nhăn mày lại, thực không hiểu nổi bọn họ làm sao luôn không hòa hợp, “Lại đang cãi nhau?”

“Không có, chính là nô tài đang hướng nàng ‘lãnh giáo’ một chút chuyện.” A Thiết kiên quyết phủ nhận vừa rồi là cãi nhau, lập tức đến gần bên người chủ tử, “Bối cảnh gia, nghe nói kinh thành truyền thánh chỉ đến, không biết là có chuyện gì?”

Vừa rồi Thịnh Hạo ra ngoài lều trại là đi tiếp đón thánh chỉ, hần ngồi vào ghế trên, sắc mặt ngưng trọng, “Ta bị triệu hồi kinh.”

“Bối cảnh gia cũng bị triệu hồi kinh rồi?” A Thiết lộ ra nét mặt hưng phấn, lập tức lại thêm một chút hoang mang, “Đây là chuyện tốt nha, bối cảnh gia thấy thế nào...sao lại tựa hồ không quá cao hứng vậy?”

“Ta rất khó cao hứng được.” Thịnh Hạo tự giấu cười, chỉ cần vừa nghĩ tới sau khi quay về kinh, rất có thể sẽ lại gặp “hần”, hần liền cảm thấy có chút đau đầu, tình nguyện không quay về.

Mặc dù cuộc sống ở biên cương có chút khắc khổ, nhưng hắn đã thành thói quen, chỉ tiếc thánh chỉ khó chống lại, hoàng thượng niệm tình hắn ở biên cương đã năm năm, quyết định điều hắn quay về kinh nghỉ ngơi, đổi những người khác tới thay vị trí của hắn.

Nếu trốn không xong, vậy hắn cũng chỉ có thể đối mặt, hắn đã né “hắn” năm năm, cũng đã đủ, hắn không cần thiết lại trốn ở đó nữa.

Đồng Trinh Hoa không nghĩ tới trong lúc mấu chốt này hắn lại bị triệu hồi về kinh thành, như vậy nàng ở Tây Vực vốn không có một người có thể dựa vào, “Bối lặc gia, người... Nhất định quay về kinh sao?”

“Đó là đương nhiên, thánh chỉ cũng đã hạ.”

“Oh.” Nàng uể oải hạ xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, thấp giọng lầm bầm, “Như vậy ta sẽ một thân một mình ở lại Tây Vực, sẽ phải nghĩ biện pháp tự lực cánh sinh...”

Không biết nàng mất bao nhiêu thời gian mới có thể tìm được phương pháp trở lại thế kỷ hai mươi mốt, nếu vẫn tìm không thấy, nàng không phải chết già ở Tây Vực hay sao?

Thật là đáng sợ, nàng không muốn một mình chết già ở Tây Vực, nàng muốn nhanh chóng về nhà nha...

Đồng Trinh Hoa thì thầm tự nói đều bị Thịnh Hạo nghe được rõ ràng, hắn nhất thời nhú chặt lông mày, giọng điệu khó nén cường thế, “Ai nói người phải một mình ở lại Tây Vực?”

“Không đúng vậy sao? Người sẽ rời Tây Vực trở về kinh thành mà.”

“Người phải theo ta quay về kinh.” Câu này không phải hỏi, mà là mệnh lệnh trực tiếp, không cho nàng phủ quyết.

“Hả? Vì sao ta phải cùng người quay về kinh?” Thật sự là khó hiểu!

Nếu địa điểm nàng xuyên thời không đi vào Thanh triều là ở Tây Vực, theo lý thuyết, muốn trở về..., cũng chỉ có thể ở Tây Vực tìm đáp án, một khi cùng hắn trở lại kinh thành, nàng còn có biện pháp quay về thế kỷ hai mươi mốt sao?

“Vậy người có chỗ đi không?” Hắn đã phái người điều tra, chung quanh đây căn bản không có người quen nàng, mà nàng nhận mệnh cùng hắn ở lại trong quân doanh, bộ dáng tuyệt không giống có nhà có thể về.

“...Tạm thời là không có.” Nàng không phải không thừa nhận.

“Cho nên, người theo ta quay về kinh.” Hắn lại ra mệnh lệnh, hắn sẽ không để cho nàng một mình ở lại Tây Vực.

Hắn thừa nhận hắn có lòng riêng, hy vọng có thể giữ nàng ở bên người, tốt nhất khiến nàng vĩnh viễn sẽ không rời khỏi hắn, hắn mặc kệ nàng từ đâu mà đến, không nhà để về rất tốt, hắn là có thể bị phiền hà, kiêng kị mà chiếm lấy nàng, không cho nàng đi.

Hắn hiểu được nàng không phải Ngọc Ly, nhưng hắn vẫn muốn mang thiệt thòi Ngọc Ly phải chịu, tất cả đều bù lại ở trên người nàng, hắn coi nàng trở thành cơ hội mà trời cho hắn một lần nữa, cho nên lúc này đây, hắn nhất định phải nắm thật chặt, không cho hời hợt lại xảy ra lần nữa.

Cho dù bây giờ nàng không thích hắn, vậy cũng không quan trọng, hắn sẽ nghĩ biện pháp khiến nàng thích hắn, chỉ cần cho hắn cơ hội...

Đồng Trinh Hoa giận dữ trừng mắt nhìn Thịnh Hạo, giọng điệu hắn không cho nàng cự tuyệt khiến nàng cực kỳ buồn bực, có loại cảm giác không được tôn trọng mãnh liệt, riêng một điểm chuyên quyền độc đoán này, hoàn toàn không để ý đến ý nguyện của nàng, khiến cho nàng giảm đi một phần cảm tình đối với hắn, càng ngày càng giảm, vốn có nhiều hảo cảm, nhưng hiện tại đã biến thành âm rồi!

Nàng tuyệt đối muốn cho hắn biết, nàng cũng không phải là tiểu nữ nhân nhàn nhạt chịu đựng, nàng cũng có ý thức tự chủ, cũng sẽ phản kháng, “Quay về kinh với người? Ta, không, muốn, đi!”

3. Chương 3

Kết quả, cuối cùng Đồng Trinh Hoa vẫn bị Thịnh Hạo kéo lên xe ngựa, cùng nhau quay về kinh với hắn, hành vi của hắn quả thực chính là bắt cóc, nhưng đây không phải chuyện quá đáng nhất, khiến cho nàng không thể chịu được, thật ra là — hắn vì tránh cho nàng nửa đêm muốn chạy trốn, cư nhiên ép nàng ngủ cùng giường với hắn, không chỉ ban ngày trông chừng nàng, buổi tối cũng trông chừng nàng, rõ ràng chính là muốn làm cho nàng không tránh khỏi Ngũ Chỉ Sơn (bàn tay Phật tổ bắt Ngộ Không á =))) của hắn!

“Ta là hoàng hoa khuê nữ còn chưa xuất giá, ta mãnh liệt yêu cầu nam nữ phân phòng ngủ!”

Trong khách phòng nhà trọ, Đồng Trinh Hoa đứng ở bên giường hô to, giãy dụa đến cuối cùng, đời này nàng còn chưa cùng nam nhân nào ngủ chung một cái giường, cho dù thế kỷ hai mươi mốt không khí vừa cởi mở vừa phóng khoáng, nàng cũng chưa từng như vậy, hắn quả thực hơi quá đáng!

Vì sao sợ hãi nàng đào tẩu như vậy? Muốn dứt khoát trực tiếp giúp nàng mang xích khoá chân hay không, như vậy dễ dàng bớt việc!

Hai tay Thịnh Hạo khoanh vòng ngực, cùng nàng mắt to trừng mắt nhỏ, chưa từng có người dám làm trái mệnh lệnh của hắn, cũng chỉ có nàng, lại nhiều lần khiêu chiến quyền uy của hắn, làm cho hắn vừa tức vừa nhức đầu, “Ồ quân doanh không phải người cũng cùng ta ngủ chung ở trong một lều trại, lúc đó cùng tình huống hiện tại chẳng phải là giống nhau sao?”

“Tình huống bất đồng, không thể lấy ra so sánh, huống hồ ta ngủ ở trong lều trại của người thì cũng không cùng ngủ một cái giường với người.”

“Nơi này chỉ có một cái giường, ta và người chỉ có thể tạm thời chấp nhận, không thể yêu cầu quá mức.”

“Nhưng ta là nữ, để cho người khác biết sẽ nói linh tinh.” Nàng đã bị A Thiết trừng mắt nhìn qua một hồi, chỉ cần nghĩ đến nên đối mặt ánh mắt của những người đi cùng khác như thế nào, nàng đã cảm thấy da đầu run lên một trận.

“Người là nô tỳ của ta, ai dám lăm miệng nói nhảm?” Hiển nhiên hắn cũng không cảm thấy đây là vấn đề gì lớn, nếu nàng đã là nô tỳ của hắn rồi, thì việc luôn luôn theo ở bên cạnh hắn, cũng không có cái gì không ổn.

“...” Đồng Trinh Hoa không nói gì nữa, cùng người cổ đại tư tưởng bất đồng mà nói chuyện thật sự thực vất vả, bởi vì căn bản là nói không thông.

“Người còn muốn hao tổn bao nhiêu thời gian nữa? Nếu không ngủ thì trời sắp sáng.”

Đồng Trinh Hoa trừng mắt liếc hắn một cái, bất cứ giá nào bò lên giường, chọn được chỗ tốt nhất trên giường, đưa lưng về phía hắn, nếu hắn dám đụng đến nửa cọng lông tơ của nàng, cũng đừng trách nàng ra tay quá nặng với hắn, tuy rằng... Người thua nhất định là nàng.

Tức chết người, nam nhân này thật sự là bá đạo không phân rõ phải trái, nàng không muốn để ý đến hắn...

Sau khi Thịnh Hạo thấy Đồng Trinh Hoa rốt cục ngoan ngoãn nằm trên giường, mới thoải mái ánh nến, ngủ ở bên hông giường, cố ý bảo trì không gian nhất định với nàng, miễn cho khiến nàng cảm thấy có cảm giác áp bách.

Hắn nương theo ánh trăng, vụng trộm nhìn sống lưng rõ ràng đang cương cứng của nàng, không khỏi âm thầm cười khở, nàng vẫn nói muốn đi, hắn chỉ có thể dùng loại phương pháp này giữ nàng ở bên cạnh mình, khiến nàng làm sao cũng đi không được.

Nàng giống con chim không bị gò bó, nắm quá lỏng, sợ nàng có cơ hội liền bay đi, nắm thật chặt, lại sợ không cẩn thận sẽ làm nàng hít thở không thông, làm như thế nào cũng không xong.

Tim của hắn rất không yên, cảm thấy nàng tùy thời tùy chỗ đều sẽ rời khỏi hắn mà đi, cho nên mới phải dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngay cả loại chiêu thuật cùng giường chung gối cũng dùng đến.

Muốn hắn mang binh đánh giấc, hắn sẽ rất thành thạo, nhưng nảo hắn đối mặt nàng thì hắn lại hết đường xoay sở, không biết nên giữ nàng thế nào mới tốt...

Đồng Trinh Hoa không dám nhắm mắt lại, âm thầm cảm giác tình huống sau lưng, phát hiện Thịnh Hạo cũng không có tới gần nàng, lúc này mới khiến nàng hơi chút thở dài nhẹ nhõm một hơi, tính ra hẳn còn có một chút phong độ quân tử, không có thừa cơ hội này khi dễ nàng, ăn đậu hũ của nàng.

Nhưng nàng cũng không thể nhanh như vậy liền buông lỏng cảnh giác, cho nên cả đêm nàng đều căng thẳng thần kinh, không dám có một tia lơ lỏng, chỉ sợ hấn nhân cơ hội nào đó mà đánh lén.

Nhưng đêm càng sâu, cơn buồn ngủ của nàng càng kéo đến, nhưng vẫn là chết không chịu ngủ, chống đỡ nha chống đỡ, chống đến cuối cùng, nàng vẫn là không địch lại cơn buồn ngủ, chậm rãi ngủ thiếp đi, nếu thật bị hấn nhân cơ hội sổ sàng, nàng cũng chỉ có thể chấp nhận.

Mơ hồ trong lúc đó, nàng vô thức xoay người một cái, trực tiếp lăn đến cạnh Thịnh Hạo, hẳn đang nhắm mắt ngủ lập tức mở hai mắt ra, đối với tình huống này cảm thấy có chút buồn cười.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dựa vào trên cánh tay của hắn, còn nhẹ nhẹ ma sát nhẹ cọ xuống, như là đang tìm một cái vị trí thoải mái, sau đó liền dựa vào tiếp tục ngủ thật say, khóe môi nhếch lên một chút cười ngọt ngào, căn bản chính là xem cánh tay hắn thành gối đầu.

Là chính nàng tự dựa tới, không phải là hắn chủ động ngang nhiên lại gần, đừng trách hắn, đợi sau khi nàng tỉnh lại, xem nàng còn có mặt gì oán giận với hắn.

Hắn hơi hơi gợi lên cười, cứ như vậy lẳng lặng nhìn dung nhan ngủ của nàng, luyến tiếc nhắm mắt lại, cho dù xem cả đêm, hẳn cũng không thấy chán ghét...

“Ai nha, trời ạ, ta rốt cuộc đang làm gì đó...”

Trong xe ngựa, Đồng Trinh Hoa một mình ảo não rên rỉ ra tiếng, đối với hành vi của mình cảm thấy hối hận cực độ cùng cảm thấy thẹn.

Nàng cư nhiên ngủ, liền chủ động dựa đến trong lòng Thịnh Hạo, còn ngủ rất ngon, hơn nữa quan trọng nhất là... Tình hình như thế còn không chỉ một lần!

Từ Tây Vực khởi hành quay về kinh, cũng đã qua một thời gian, mấy đêm đầu nàng cố gắng bảo trì cảnh giác, cuối cùng mới không địch lại cơn buồn ngủ, sau liền dần dần thói quen cũng nhận mệnh rồi, hơi dính trên giường liền nằm ngủ, sớm mặc kệ Thịnh Hạo có phải ngủ chung một cái giường với nàng hay không.

Cái này quên đi, nàng cư nhiên một mà tiếp hai, tồi lại ba lần, ngủ thẳng hoàn toàn không có bất kỳ phòng bị, thậm chí còn trực tiếp lăn trong ngực của hắn, chủ động dâng tặng đậu hũ của mình cho hắn ăn, mỗi lần hôm sau thanh tỉnh thì nàng liền không nhận được cảm thấy ảo não, mà hắn tuy rằng luôn biểu hiện được cực kỳ trấn định, như là Liễu Hạ Huệ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nhưng nàng có thể cảm giác được, kỳ thật hẳn... Rất đặc ý.

“Đáng chết, đêm nay ta nhất định không giẫm lên vết xe đổ, không, không chỉ đêm nay, sau này cũng không thể làm cho hắn lại có cơ hội không công ăn đậu hũ miễn phí...”

“Này, người thật sự rất ăm ỹ!” A Thiết ngồi ở trước xe ngựa nhìn không được vén rèm xe lên trừng mắt nhìn nàng, “Một mình ngồi ở trong xe ngựa cũng có thể làm bầm lều bầu, người không phải là có tật xấu gì chứ?”

“Ta nói là việc của ta... cần phải e ngại người sao?” Đồng Trinh Hoa đồng dạng trừng mắt nhìn lại, đã cùng hắn thành thói quen.

Thịnh Hạo và tùy tùng của hắn cưỡi ngựa, mà bên trong xe ngựa năm phần lớn là hành lý, lưu lại một không gian làm cho cô nương duy nhất - Đồng Trinh Hoa ngồi ở bên trong, bởi vì bọn họ lường trước nàng chắc chắn sẽ không cưỡi ngựa.

“Đương nhiên là phải e ngại ta, bởi vì ta an vị ở phía trước, không muốn nghe cũng phải nghe.” A Thiết đột nhiên gợi lên một chút cười, “Bất quá người yên tâm, người sẽ không có cơ hội cùng một phòng với bối lạc gia chúng ta rồi, bởi vì chúng ta đã vào kinh, rất nhanh có thể trở lại phủ bối lạc.”

“Cái gì? Đã vào kinh rồi?”

Đồng Trinh Hoa nghiêng người lên trước, nhìn ra ngoài xe, mới phát hiện nguyên lai bọn họ đã đi vào thành Bắc Kinh phồn hoa, đám đông mãnh liệt lui tới, so với Tây Vực hoang vắng náo nhiệt hơn vô số lần.

Những người khác rất vui sướng vì rốt cục cũng trở lại trong kinh, nàng cũng là âm thầm uể oải, bởi vì điều này chứng tỏ nàng muốn trở lại thế giới nguyên bản, là khó càng thêm khó, ở giữa kinh thành và Tây Vực đường xa xa xôi, liền làm cho nàng đủ mọi khổ não.

Xe ngựa lại tiếp tục đi một lát, rốt cục đến trước cửa phủ bối lạc, Thịnh Hạo đã năm năm chưa có trở về, nhưng phủ bối lạc vẫn được tổng quản để ý chỉnh tề, đám nô bộc sớm ở trước cửa đợi chủ tử của bọn hắn.

Thường tổng quản vừa thấy được chủ tử lưu loát từ trên lưng ngựa nhảy xuống, kích động vui sướng khom mình hành lễ, “Chúng nô tài cung nghênh bối lạc gia trở về.”

“Chúng nô tài cung nghênh bối lạc gia trở về.” Đám nô bộc phía sau cũng khom mình hành lễ theo.

Cha mẹ Thịnh Hạo đã sớm qua đời, cũng không có các huynh đệ tỷ muội khác, cho nên năm đó hắn có thể không bận khoản gì đến Tây Vực, mà phủ bối lạc cũng suốt năm năm không có chủ nhân quản lý, chỉ có người hầu tiếp tục trung thành chờ đợi.

Thịnh Hạo đi đến trước mặt Thường tổng quản, vui mừng giơ lên nụ cười, “Thường tổng quản, năm năm nay vất vả cho người rồi.”

“Nô tài không có khổ cực, bối lạc gia đóng ở biên cương mới vất vả nha.”

Đồng Trinh Hoa theo đi xuống xe ngựa, thẳng đi vào trong viện, lần đầu tiên nhìn đến phủ đệ hoa lệ chỉ có ở trong phim truyền hình mới có thể xuất hiện, cảm giác thực mới mẻ, nhìn không được nhìn xung quanh trái phải, “Wow... Nguyên lai hình dáng phủ bối lạc là vậy, vậy Quận Vương phủ, phủ thân vương rất cao quý kia, không phải càng hoa lệ hơn nơi này sao?”

Thường tổng quản vừa nhìn thấy Đồng Trinh Hoa đi đến bên cạnh chủ tử, đầu tiên là kinh ngạc sửng sốt, biểu tình như là kỳ lạ, kinh hoàng dùng ngón tay chỉ nàng, nói không thành lời, “Người... Người...”

“Ta làm sao vậy?” Đồng Trinh Hoa hoang mang nhìn Thường tổng quản.

“Thường tổng quản, nàng là nô tỳ khi ta ở Tây Vực mới thu nhận bên người, tên là ‘Đồng Trinh Hoa.’” Thịnh Hạo lạnh hai tròng mắt, bất động thanh sắc trừng mắt nhìn Thường tổng quản một cái, dùng ánh mắt cảnh cáo hắn đừng nói loạn, “Nàng là lần đầu tiên tới kinh thành, cho nên Thường tổng quản đừng liên tưởng nhiều, cũng đừng nói lời khó hiểu.”

“Nô tài hiểu rõ.” Thường tổng quản thông minh lập tức hiểu ám chỉ của chủ tử, nói tóm lại chính là, chủ tử ở Tây Vực nhặt được một cô nương bộ dạng tương tự với Ngọc Ly cách cách, nhưng chủ tử cũng không hi vọng làm cho vị cô nương này biết chuyện Ngọc Ly cách cách.

Thật sự là không thể tin được, trên đời này cư nhiên sẽ tồn tại hai người giống nhau như thế, nếu bây giờ không phải là ban ngày ban mặt, ông có thể thật sự cho là mình gặp quỷ.

Đồng Trinh Hoa nhú lại lông mày nhỏ nhắn nhìn về phía Thịnh Hạo, “Các người đang nói cái gì mà bí hiểm vậy?” Bọn họ nhất định là có chuyện gạt nàng.

“Người nghĩ nhiều thôi.” Thật sự hắn không muốn làm cho nàng biết nhiều chuyện có liên quan Ngọc Ly.

“Phải không?” Nàng mới không tin.

Thường tổng quản âm thầm quan sát động tác giữa Đồng Trinh Hoa cùng chủ tử, phát hiện chủ tử căn bản không phải để nàng làm nô tỳ, xét ngôn hành cử chỉ của hắn đối với nàng cực kỳ khoan dung, việc thu nàng ở bên người làm nô tỳ, khẳng định chỉ là ngụy trang, “Bối lạc gia, muốn an bài cho vị Đồng cô nương này ở nơi nào?”

“Cứ trực tiếp an bài cho nàng ở trong trạch viện của ta.”

“Nô tài hiểu rõ.” Quả nhiên nha quả nhiên, chủ tử căn bản chính là nghĩ đến cái ‘gần quan được ban lộc’.

Đồng Trinh Hoa vừa nghe, lập tức kháng nghị, “Vì sao ta và người nhất định phải ở cùng một gian nhà chứ?”

“Nơi này là ta làm chủ, người không có lựa chọn khác.” Thịnh Hạo không để lại dấu vết cầm tay nàng, mang theo nàng hướng trong phủ đi vào, vẫn không quên cảnh cáo, “Phải nhớ kỹ, thân phận của người là nô tỳ, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.”

“Ta cũng không phải cam tâm tình nguyện làm nô tỳ của người.” Nàng đang nổi nóng, không có tâm tư chú ý đến động tác nhỏ của hắn, không sợ chết mà lẩm bẩm oán giận, “Người rõ ràng chính là cường đoạt dân nữ...”

“Người nói cái gì?!” Thịnh Hạo quay đầu trừng mắt nhìn nàng, cảnh cáo nàng đừng vượt quá.

“... Ân nhân, đại ân nhân, như vậy có thể chứ!” Nàng tức giận chu miệng lên, nàng bây giờ là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu nha, huống hồ nàng cũng không có hộ tịch, không khác gì với khách nhập cư trái phép, nếu không dựa vào hắn, nàng sống ở chỗ này, chỉ sợ sẽ có không ít vấn đề.

Đôi mắt Thịnh Hạo buồn bã, một cổ dực vọng đột nhiên lơ đãng gọi lên, nàng khẳng định không biết, bộ dáng nàng chu miệng quả thực tựa như đang dụ dỗ hắn, “Về sau đừng tùy tiện chu miệng lên.”

“Cái gì? Ngay cả ta chu miệng hay không người đều muốn quản?!” Nàng không dám tin mà kinh hô, hắn cũng không phải đang ở bờ biển, trông nom rộng như vậy làm gì?

“Đương nhiên.” Hắn không chút lựa chọn trả lời.

Đồng Trinh Hoa cố ý làm trái ý hắn, chính là không muốn dễ dàng thuận ý của hắn, Ta cứ muốn chu miệng, người tính trừng phạt ta như thế nào? A?”

“Người...”

Nàng lập tức chu miệng cao cao thị uy với hắn, chính là đoán chừng hắn sẽ không trừng phạt nàng, lại không nghĩ rằng ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên thâm thúy khó giải, ngay sau đó liền cúi người, hai bàn tay to ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mạnh mẽ hôn lên môi của nàng, khiến nàng kinh ngạc vạn phần.

Nàng trừng lớn hai mắt, hương vị xa lạ mềm mại trên môi, thuộc về hơi thở của hắn nháy mắt quanh lấy nàng, hại nàng đầu chóng váng, đầu trống rỗng, tim đập rộn lên, cứ như vậy chỉ ngây ngốc để hắn hôn, không biết làm sao.

Thịnh Hạo vốn định trừng phạt nàng một chút, làm cho nàng lần sau không dám tùy ý khiêu khích hắn, không nghĩ tới làm như vậy, ngược lại là đang trừng phạt chính mình, bởi vì môi nàng quá thơm ngọt rồi, làm cho hắn vừa hôn lên, liền luyến tiếc không rời, thật muốn cứ như vậy hôn tiếp.

Cổ nén khát vọng đối với nàng, Thịnh Hạo rất nhanh giãn ra khoảng cách giữa hai người, đối với nàng đang ngây ra như phỗng lớn tiếng cảnh cáo, “Đây là trừng phạt dành cho người, lần tới nếu người còn dám tranh luận, ta sẽ làm như vậy để đối phó người.”

Nàng lại ngây ngốc một hồi lâu sau, đầu mới bắt đầu chậm rãi khôi phục hành động, ý thức được chính mình bị hôn, nhưng mà đây còn là... Hôn đầu tiên của nàng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời dần đỏ bừng, nàng theo bản năng che miệng mình, vừa thẹn vừa giận mắng: “Người... Đáng ghét!”

Lúc này Đồng Trinh Hoa thật đúng là tức giận không nhẹ, nàng bắt đầu trốn Thịnh Hạo, cố ý tránh không thấy mặt, cho dù hai người đều ở trong phủ bối lặc, cho dù ở tại cùng một cái sân, nàng cũng có biện pháp trốn đến chỗ mình muốn tìm cũng rất khó tìm được.

Hai người giằng co như vậy thật nhiều ngày, Thịnh Hạo lúc vừa mới bắt đầu, còn để tùy ý nàng cáu kỉnh, sau cũng dần dần không cách nào dễ dàng tha thứ tiếp, thế nào cũng phải nghĩ biện pháp thay đổi mới tốt.

Hắn bắt động thanh sắc đi tới trong vườn hoa, nhìn đến Đồng Trinh Hoa cách đó không xa đang ngồi xổm bên ao nhỏ, lập tức lấy thức ăn gia súc cho cá chép trong ao, lại nhìn mặt hồ sững sờ, hoàn toàn không có tức giận, hại hai hàng lông mày của hắn nhện không được chau lên, cực kỳ lo lắng tình huống của nàng.

Sau khi trở lại phủ bồi lặc, nàng tuy rằng trên danh nghĩa là nô tỳ bên người hần, nhưng căn bản không ai dám bảo nàng làm chuyện nô tỳ nên làm, Thường tổng quản còn đặc biệt phái một nô tỳ chuyên môn chiếu cố nàng, nàng ăn được mặc được, mỗi ngày đều muốn nàng trang điểm thật xinh đẹp, cho nên cuộc sống của nàng bây giờ quả thực không khác gì với thiên kim đại tiểu thư.

Nhưng hần biết nàng cũng không vui vẻ, nguyên nhân nàng không vui không đơn giản chỉ có cái kính với hần như vậy, nàng còn có chuyện khác giấu ở trong lòng, hần muốn đoán cũng đoán không ra.

Hần có thể lưu lại thân xác của nàng, nhưng tựa hồ lại không có thể lưu lại lòng của nàng, điều này làm cho hần thực buồn rầu, bởi vì hần cũng không xác định, mình rốt cuộc nên làm như thế nào, mới có thể thuận lợi đến được lòng của nàng, để nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hần, sẽ không luôn nghĩ phải rời khỏi hần.

“Bồi lặc gia.” Lúc này A Thiết lặng lẽ đi đến bên người chủ tử, không làm kinh động đến Đồng Trinh Hoa, “Đồ cũng đã chuẩn bị xong.”

Thịnh Hạo gật gù đầu, “Tốt lắm, đi xuống đi.”

“Vâng!” Chờ sau khi A Thiết rời đi, Thịnh Hạo mới bước chân đi đến phía sau Đồng Trinh Hoa, mở miệng kêu, Đồng Trinh Hoa.”

“Ách?” Đồng Trinh Hoa hoảng sợ, lập tức đứng dậy quay lại đối mặt hần, mặt sầm lại, hoàn toàn không cho hần thấy một sắc mặt tốt, “Người... Làm sao người sớm như vậy đã trở lại rồi?”

Bình thường sáng sớm hần liền tiến cung, qua giờ Ngọ mới có thể trở về, bây giờ còn chưa đến buổi trưa, cho nên nàng cũng không có phòng bị, ngược lại còn bị hần hù dọa.

Hần trực tiếp giữ chặt tay nàng, không muốn nhiều lời vô nghĩa,

“Đi theo ta.”

“Vì sao ta phải đi theo người mới được?” Đồng Trinh Hoa không chút khách khí vung tay hần, “Ta không đi, ta muốn ở chỗ này.”

Thịnh Hạo không vui nheo mắt sắc lại, bình tĩnh lên tiếng cảnh cáo, “Đồng, Trinh, Hoa!”

“A?” Đồng Trinh Hoa âm thầm cả kinh, mới nghĩ đến mỗi lần cùng hần cứng đối cứng, đều tìm không đến chỗ tốt gì, ngược lại là tự tìm tội để chịu, chợt cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, ngay sau đó Thịnh Hạo trực tiếp động thủ, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chặn ngang ôm lấy nàng, vác lên đầu vai, nàng không muốn đi cũng không sao, hần có thể “giúp nàng đi”.

“A –” Đồng Trinh Hoa lên tiếng kinh hô, thật không nghĩ tới hần thô lỗ như vậy, căn bản chính là trực tiếp coi nàng trở thành heo mà khiêng, “Bá đạo, thô lỗ, người dã man!”

“Câm miệng!” Là nàng buộc hần làm như vậy, chẳng trách hần.

“Mau buông ta xuống!” Nàng vừa thẹn lại quần liều mạng giãy dụa, hai tay nhỏ bé không ngừng đánh lưng của hần, ngộ nhờ làm cho người khác thấy một màn như vậy, sau này nàng còn gặp người khác được sao?

Nếu Thịnh Hạo cứ như vậy buông tha nàng, vậy hần sẽ không kêu Thịnh Hạo nữa rồi, hần mặc nàng ở trên vai hần giãy dụa, rất nhanh tiêu sái qua hành lang, đường đá, trở lại trong sân.

Chờ sau khi đi vào sân, Thịnh Hạo mới buông nàng, cầm chặt tay nàng đi về phía phòng khách, Đồng Trinh Hoa giãy không được, tức giận đến dậm chân, “Người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Nàng bắt đầu đi theo hần đi vào trong phòng khách, đột nhiên ngửi được có cỗ hương vị ngọt ngào tràn ngập trong đó, buồn bực đi phía trước nhìn lên, mới phát hiện trên bàn bày nhiều loại điểm tâm, rực rỡ muôn màu, ánh mắt nàng nhìn đều phát sáng lên.

Thịnh Hạo đưa nàng đến trước bàn, biểu tình có chút cứng ngắc, không được tự nhiên nói, “Một bàn này tất cả đều là điểm tâm của tiệm điểm tâm nổi danh trong kinh làm, ta không biết người thích loại nào, cho nên cứ phái người mua tất cả, mỗi thứ một phần mang về.”

Hắn không biết nên dỗ nữ nhân như thế nào, duy nhất có kinh nghiệm, chính là chỉ cần Ngọc Ly không có quan tâm, ăn vào điểm tâm nàng yêu là có thể nín khóc mỉm cười, hắn cũng không biết biện pháp này đối Đồng Trinh Hoa rốt cuộc hữu dụng hay không, dù sao liền thử xem xem, nếu quả thật là không, hắn cũng chỉ phải nghĩ biện pháp khác.

Đồng Trinh Hoa nhìn biểu tình không mấy tự tại kia, nhất thời hiểu được ý nghĩ của hắn, hắn riêng chuẩn bị một bàn điểm tâm này, kỳ thật... Là muốn đến lấy lòng của nàng.

Nguyên bản buồn bực nhanh chóng bị một cổ cảm giác vừa ấm lại ngọt che dấu đi, Đồng Trinh Hoa muốn cười, lại cố ý phụng phịu không cười, không muốn tha thứ hắn quá sớm, “Người phái người mua một bàn điểm tâm như vậy, lại không hỏi trước ta rốt cuộc có thích ăn ngọt hay không?”

“Người không thích?” Về mặt của hắn lại càng cứng, không phải chữa tốt thành xấu chứ?

“Còn... Tính có thể.” Nàng mới không cần nói cho hắn biết, kỳ thật nàng thực thích ăn đồ ngọt, chỉ cần khi tâm tình không tốt ăn chút ngọt, rất nhanh có thể khiến nàng vui vẻ.

Đồng Trinh Hoa âm thầm cười trộm, tự động tự phát ngồi ở trên ghế, khẩn cấp cầm lấy một khối bánh bông tuyết để vào miệng, mới ăn miếng thứ nhất, nàng liền không nhịn được nở nụ cười hạnh phúc, rốt cuộc che dấu không được chính mình yêu thích món điểm tâm ngọt, “Uh... Ăn ngon.”

Tính hắn còn có lương tâm, biết muốn dỗ nàng, điều này làm cho buồn bực nguyên bản của nàng đối với hắn tán đi không ít, tâm tình nặng nề cũng thoải mái khoái trá lên.

Thịnh Hạo xem nàng ăn đến cực kỳ vui vẻ, cảm xúc khẩn trương nguyên bản rốt cuộc có thể thư thả một chút, may mắn không có làm hỏng sự tình, “Ăn chậm một chút, không có người tranh với người.”

Hắn theo bản năng vươn tay lau đi mẩu vụn bánh dính vào khóe miệng của nàng, động tác tự nhiên, không có bất kỳ ý đồ bất lương, nhưng cảm giác khác thường khi đầu ngón tay thô ráp của hắn khẽ chạm đến môi nàng, khiến nàng đột nhiên nhớ tới ngày đó hắn hôn nàng để trừng phạt, hại nàng lại nhịn không được hơi đỏ mặt.

Nàng sở dĩ tức giận, là giận hắn không tôn trọng nàng, cứ như vậy khinh suất lỗ mãng đoạt đi nụ hôn đầu của nàng, nhưng nói thật, kỳ thật... Nàng cũng không chán ghét hắn hôn nàng, nàng thậm chí còn nghĩ tới, nếu hai người không phải hôn trong không khí hồng hồng này..., nàng hẳn là sẽ... Cực kỳ vui sướng.

Lòng của nàng ần ần vì hắn mà rung động, tuy rằng hắn luôn dùng các loại lý do giữ nàng lại bên cạnh hắn, thậm chí không để ý đến ý nguyện của nàng, ép nàng từ Tây Vực trở về kinh thành, khiến nàng rất có thể vì vậy mà không về nhà được, nhưng nàng cũng không cách nào chân chính tức giận, giận hắn, thậm chí là chán ghét hắn.

Nàng cũng không biết vì sao nhưng mình chán ghét hắn không được, ngược lại từ lúc mới bắt đầu liền không hiểu bị hắn dẫn dắt cảm xúc, nhìn hắn đau thương, khổ sở, nàng liền không nhịn được muốn trấn an hắn, cho hắn tất cả an ủi mà nàng có khả năng.

Rốt cuộc là vì sao có nỗi lòng đó? Xem như thích không? Nhưng thời gian nàng ở chung với hắn rõ ràng không dài, sao có thể nhanh như vậy đã thích hắn?

Thịnh Hạo thấy nàng ăn vào một nửa đột nhiên dừng động tác lại, trở nên trầm mặc, như là đang suy nghĩ chuyện gì, hoang mang hỏi, “Sao đột nhiên lại ngừng vậy?”

“Không... Không có việc gì.” Nàng lập tức phục hồi tinh thần, tạm thời không suy nghĩ tiếp vấn đề có thích hay không, chỉ muốn hưởng thụ một bữa thức ăn ngon trước mắt.

Thịnh Hạo thuận thế ngồi vào bên cạnh nàng, cũng không có lấy điểm tâm trên bàn để ăn, chính là lẳng lẳng nhìn nàng ăn, nội tâm sẽ có một loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

Đây là lần đầu tiên từ khi nàng đi vào trong kinh thành lộ ra tươi cười vui vẻ như vậy, nếu có thể, hắn nguyện ý mỗi ngày đều phái người mua điểm tâm mang về, chỉ cầu đổi được một chút miệng cười sáng lạn của nàng, nếu nàng có thể vì hắn nở nụ cười mỹ lệ như thế, hắn sẽ càng cảm thấy vui mừng thỏa mãn.

Hắn có thể vì nàng làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần có thể khiến nàng vui vẻ, hắn cái gì đều nguyện ý làm, cho dù vượt lửa qua sông, hắn cũng không tiếc nuôi...

Đồng Trinh Hoa ăn vào một nửa, mới phát hiện Thịnh Hạo cũng chưa ăn được nửa miếng, nhất thời cảm thấy có chút ngượng ngùng, “Người không ăn sao?”

“Đây là đặc biệt chuẩn bị cho người.” Hắn chưa bao giờ chạm vào đồ ngọt.

“Ta đây sẽ không khách khí sao!” Nàng tặc tặc cười, “Bất quá người cho là một bàn món điểm tâm ngọt này là có thể trấn an ta sao? Ta không có dễ tiêu giận như vậy.”

Thịnh Hạo hơi hơi nhú mào, nàng tính đạt đến công phu sư tử ngoạn sao? “Vậy thì, người còn muốn cái gì?”

“Ta muốn ra ngoài đi chơi một chút, cả ngày chỉ có thể ở trong phủ bối lực, ta sắp buồn chết rồi, cho nên ta muốn đi ra ngoài hít thở không khí.” Nàng không chỉ muốn đi ra ngoài thông khí, còn muốn xem xét có cơ hội rồi đi hay không, nàng vẫn chưa có buông tay cho tính toán trở lại thế kỷ hai mươi mốt.

Mây rậm của Thịnh Hạo nhú lại, rất muốn lập tức trả lời nàng một câu “Không cho phép”, nhưng nghĩ đến nếu trực tiếp cự tuyệt nàng, khẳng định lại phải đối mặt nàng thở phì phì đáp trả ngược lại, hắn thật khó khăn cứng rắn nhìn xuống câu nói kia.

Hắn phải nghĩ những phương pháp khác mới được, không thể luôn cùng nàng cứng đối cứng, không dứt, nếu nàng muốn đi ra ngoài thông khí, hắn liền mặt ngoài thuận theo toan tính của nàng, lại ngầm phái người “trông” nàng, miễn cho nàng vừa ra khỏi phủ bối lực, liền biến mất vô tung, đào thoát trong tay của hắn.

Sau khi âm thầm cân nhắc hết tình hình trong đầu, Thịnh Hạo liền sáng khoái trả lời, “Người muốn ra ngoài đi một chút, không phải không được, chẳng qua ta có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Hai mắt nàng nháy mắt hưng phấn tỏa sáng, nàng vốn cho là hắn sẽ không dễ dàng đáp ứng, không nghĩ tới hắn lại sáng khoái đáp ứng thật ngoài dự liệu của nàng.

“Điều kiện rất đơn giản, đó chính là... phải có người đi theo người.”

“Vì sao... Vì sao nhất định phải là người đi theo ta mới được?”

Đồng Trinh Hoa vốn đang vì chính mình rốt cục có thể bước ra cửa lớn phủ bối lực mà hưng phấn, kết quả đợi sau khi nàng biết người đi theo nàng ra cửa là ai, nàng liền không thấy vui vẻ nổi nữa.

Bởi vì người kia chính là A Thiết.

“Người nghĩ rằng ta muốn sao? Nếu không phải bối lực gia ra mệnh lệnh, ta cũng không muốn ra cửa với người.” A Thiết mặt nhăn nhó khó chịu thúc giục, “Người rốt cuộc muốn ra cửa hay không? Không đi nữa ta sẽ bớt việc.”

“Muốn, ta đương nhiên muốn!” Đồng Trinh Hoa cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại, đi ra ngoài trước nói sau.

A Thiết dẫn Đồng Trinh Hoa ra cửa, đi trên đường cái náo nhiệt của kinh thành, rất không tình nguyện giới thiệu cho nàng những trò chơi vui trong kinh, bất quá Đồng Trinh Hoa cũng chưa nghe lọt, lại luôn luôn tự hỏi nên thoát khỏi A Thiết phiền toái này như thế nào.

Nàng đứng ở phố náo nhiệt, quyết định đi thẳng vào vấn đề, “A Thiết, chúng ta thương lượng một chút được không?”

“Thương lượng cái gì?” A Thiết cũng dừng bước lại.

“Chính là, người liền làm bộ như đang đi theo ta thì bị tách ra, thả ta đi đi, dù sao người cũng rất chán ghét ta ở lại bên người bối lực gia nhà người, phải không?”

“Ta rất muốn đáp ứng ngươi, nhưng không được.” A Thiết không chút suy nghĩ cự tuyệt, “Bối lạc gia muốn ta phải mang ngươi hoàn hảo vô khuyết trở về, ta liền nhất định phải làm được, tuyệt không thể phụ sự phó thác của bối lạc gia.”

“...” Thật đúng là nô bộc trung thành nhất đẳng nha.

“Cho nên ở dưới mắt của ta, ngươi đừng tưởng ‘đi tách ra’, bằng không ta liền mang ngươi về phủ bối lạc trước thời gian, vấn đề gì đều giải quyết sau.”

Đồng Trinh Hoa bất đắc dĩ khẽ thở dài, liếc mắt hướng bên cạnh cách đó không xa, đột nhiên kinh ngạc chỉ vào đầu đường kia nói: “Hử? Là bối lạc gia nhà các ngươi.”

“Phải không? Ở đâu?” A Thiết khẩn trương lập tức xoay người xem.

Ồ chân trời á! Đồng Trinh Hoa nhân cơ hội nhanh chóng chạy như điên về phía trước, rồi đi đường cái, chuyển vào trong hẻm nhỏ, đắc ý chuồn mất, không nghĩ tới A Thiết thật sự dễ dàng bị lừa như vậy.

“Nơi đó có bối lạc gia sao? Căn bản là...” A Thiết vừa quay đầu, mới phát hiện ra Đồng Trinh Hoa vốn ở trước mặt hắn giờ đã không thấy, kinh ngạc sợ hãi kêu ra tiếng, “Này, chớ đi, không cho phép trốn –”

Đồng Trinh Hoa mới không để ý tới hắn, dùng hết toàn lực xuyên qua hẻm nhỏ, nghĩ hết biện pháp muốn bỏ rớt A Thiết đang đuổi theo phía sau, không cho hắn có cơ hội tiếp tục bắt được nàng.

Rẽ trái rồi rẽ phải, nàng đột nhiên phát hiện ở trong hẻm nhỏ yên lặng cư nhiên sẽ có một gian giáo đường của người ngoại quốc, đột nhiên trong đầu hiện lên ý niệm, quyết định trước trốn vào trong giáo đường nói sau.

Nàng đi đến trước giáo đường, đẩy cửa, phát hiện cửa lớn bị khóa, liền vòng ra phía sau giáo đường, lơ đãng phát hiện một cánh cửa sổ không đóng chặt, lộ ra một cái khe nhỏ, liền từ khe hở nhỏ đưa đầu nhìn vào trong.

Lúc này trong giáo đường có hai người, một người là nam tử người Hán, một người khác là cha xứ trang phục người nước ngoài, bọn họ thấp giọng nói chuyện với nhau, cảm giác có chút thần bí.

Hai người nói đến một nửa, vị cha xứ kia đột nhiên cảm giác được ngoài cửa sổ tựa hồ có thân ảnh, lập tức quay đầu hướng về phía Đồng Trinh Hoa xem, “Who’s there?”

Đồng Trinh Hoa hoảng sợ, nàng cũng không phải là cố ý muốn nghe lén, “Sorry! I...”

“Nàng biết tiếng nước ngoài?” Sắc mặt nam tử người Hán đại biến, “Không được, phải bắt nàng lại!”

“Hả?” Nàng kinh ngạc thở hắt vì kinh ngạc, biết tiếng nước ngoài cũng phạm pháp sao?

Nàng thấy nam tử người Hán đột nhiên xoay người chạy về cửa giáo đường, nói muốn bắt nàng lại tựa hồ không phải đang nói đùa, nàng liền khẩn trương xoay người muốn trốn qua chỗ khác, đúng lúc này, một gã nam tử khác đột nhiên từ chỗ tối hiện thân, bắt lấy tay nàng, kéo nàng hướng vào trong ngõ tối chạy trốn, “Mau đi theo ta!”

Đồng Trinh Hoa không có tâm tư nghĩ xem nam tử này là từ đâu tới đây, trực giác mách bảo chạy theo hắn là được rồi, nàng cũng không muốn không biết tại sao bị người lạ bắt lấy.

Hai người chạy một khoảng cách thật dài, xác định tên nam tử người Hán kia không có đuổi theo sau, nam tử mới ở một nhánh trong ngõ nhỏ dừng bước lại, làm cho Đồng Trinh Hoa có thể lấy lại hơi.

“Cô nương, ngươi có khỏe không?”

“Không... không sao.” Đồng Trinh Hoa lại thở hắt hển một hồi lâu, mới ngẩng đầu, cười nói với nam tử: “Thật sự cảm ơn ngươi.”

Nam tử vừa nhìn thấy mặt mũi của nàng, biểu tình nguyên bản là sửng sốt, nhất thời trở nên cực kỳ kinh ngạc, “Ngươi... Ngọc Ly?”

“Ách?”

Lạ thật, tên này có chút quen tai, nàng tựa hồ đã nghe qua ở đâu đó?

4. Chương 4

Đồng Trinh Hoa nhìn nam tử cứu nàng trước mắt, hần thoát nhìn tao nhã, khí chất phi phàm, khẳng định không phải nhân vật bình thường, nhưng biểu tình giờ phút này của hần thực khiếp sợ, giống như nàng không nên xuất hiện ở trên thế giới này, khiến nàng cực kỳ buồn bực.

Vừa rồi hần gọi nàng Ngọc Ly? Nàng xác định chính mình lúc trước từng nghe qua tên này, nhưng rốt cuộc là ở nơi nào, nàng trong khoảng thời gian ngắn lại nhớ không ra.

“Ngọc Ly?” Bác Tuyên khiếp sợ đưa tay sờ sờ khuôn mặt Đồng Trinh Hoa, như là đang xác nhận nàng có phải người hay không, “Thật là người sao? Ta không phải là đang nằm mơ...”

Gương mặt của nàng nóng, nàng rõ ràng là người, nhưng... Nhưng Ngọc Ly rõ ràng sớm đã mất năm năm trước...

“Đợi chút, ta không phải Ngọc Ly gì như lời người nói.” Đồng Trinh Hoa cảnh giác nhanh chóng lui về phía sau từng bước, không cho hần tiếp tục sờ nàng, “Ta gọi là Đồng Trinh Hoa, người nhận làm người.”

Bác Tuyên từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, thấy ánh mắt có chút không vui của nàng, mới phát hiện hành động mới vừa rồi của mình quá mức vô lễ, liền nhanh chóng xin lỗi, “Thật xin lỗi, ta nhất thời quá kích động, cho nên hành động quá mức.”

Nàng không phải Ngọc Ly? Nhưng bộ dạng của nàng đích xác cực kỳ giống Ngọc Ly, giống đến làm cho hần nghĩ rằng, Ngọc Ly sống lại...

Bác Tuyên âm thầm cười khổ, cái này căn bản là chuyện không thể, hần đừng si tâm vọng tưởng nữa.

Đồng Trinh Hoa không đếm xỉa tới ánh mắt phức tạp khi hần nhìn nàng, chỉ muốn nhanh chóng rời đi, “Cám ơn người đã cứu ta, chúng ta ở đường này chia ra a, sau này còn gặp lại.”

“Đợi chút, cô nương.”

“Còn có việc sao?” Đồng Trinh Hoa ngừng bước chân lại.

Bác Tuyên không muốn mất đi sự gặp gỡ với nàng, dù sao bộ dạng của nàng thật sự rất giống Ngọc Ly, làm cho hần luyến tiếc khi phải buông tay, “Không biết người muốn đi đâu?”

“Ách?” Nếu hần không hỏi, nàng thật đúng là không nghĩ qua vấn đề này, “Này... Ta cũng tạm thời không biết mình nên đi nơi nào...”

Lúc trước nàng một lòng chỉ muốn chạy trốn, muốn chạy trốn, nhưng sau khi thật sự chạy trốn thuận lợi, kế hoạch tiếp theo rốt cuộc là cái gì, nàng căn bản còn chưa có nghĩ nhiều như vậy.

Bác Tuyên vui sướng đề nghị, “Cô nương, một mình người ở bên ngoài quá nguy hiểm, bằng không tạm thời tới nơi của ta trước, chờ người nghĩ kỹ kế tiếp nên đi đâu, lại hành động cũng không muộn.”

“Đến chỗ của người? Nhưng...” Nàng lại không biết hần, đến nhà một nam nhân xa lạ, có thể an toàn hơn so với tự mình ở bên ngoài dạo chơi sao?

“Cô nương, ta cũng không có ác ý, chỉ là lo lắng một mình người ở bên ngoài, có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không thôi.” Bác Tuyên giải thích hết sức, hy vọng có thể tranh thủ sự tín nhiệm của nàng.

Đồng Trinh Hoa do dự mãi, không biết nên đáp ứng hay không, bất quá rất kỳ quái là, nàng có một loại cảm giác, biết hần không phải là người xấu, hần đối với nàng thật không có ác ý.

Phải tin tưởng trực giác của mình sao? Thật sự là khó có thể lựa chọn...

Bác Tuyên thấy thái độ của nàng tựa hồ có chút dao động, liền không ngừng cố gắng thuyết phục, “Cô nương, ta dùng tính mạng của ta cam đoan, ta đối với người tuyệt đối không có ác ý.”

Đồng Trinh Hoa có thể cảm giác được thành ý của hần, rốt cuộc ném đi một tia nghi ngờ cuối cùng, gật đầu đáp ứng, “Được rồi, thật ngại, phải tạm thời quấy rầy người.”

Nàng đích xác tạm thời tìm một chỗ đặt chân đã, cẩn thận suy nghĩ kế tiếp chính mình rốt cuộc nên làm cái gì mới tốt.

Thật sự phải rời khỏi Thịnh Hạo sao? Đột nhiên trong lúc đó, lòng của nàng có chút mờ mịt, nhưng lại ảm, rất khó chịu cảm thấy có chút... Không thôi...

Đồng Trinh Hoa vốn nghĩ đến, Bác Tuyên có thể là công tử nhà giàu gì đó, nhưng đợi đến lúc nàng đi theo hần đến trước cửa nhà hần thì nàng mới biết được... Chính mình quả thực rất sai lầm!

“Phủ bối lặc?” Nhìn đến tấm biển trên cửa lớn, Đồng Trinh Hoa không dám tin nhìn Bác Tuyên, “Người cũng là bối lặc sao?”

Bây giờ là như thế nào? Chẳng lẽ bối lặc trong thành Bắc Kinh chạy đầy đường, tùy tiện một cái tấm biển đặt xuống, đều có thể đặt vào một bối lặc gia sao?

“Cũng?” Bác Tuyên tò mò hỏi, “Người còn quen bối lặc khác?”

“Không... Không có, ta chỉ là nhất thời nói sai mà thôi.” Đồng Trinh Hoa có chút xấu hổ cười, nàng cũng không thể cho hần biết nàng từ trong phủ bối lặc của Thịnh Hạo chạy đến, nếu hai người có giao tình, hành tung của nàng không phải tiết lộ sao.

Nếu Đồng Trinh Hoa không đề cập tới, Bác Tuyên cũng thức thời không truy vấn nữa, lễ phép mời nàng vào cửa, “Đồng cô nương, mời vào đi.”

“Uh, được.”

Đồng Trinh Hoa đi theo Bác Tuyên vào trong phủ bối lặc, đi vào phòng trước, hai người mới vừa vào đến phòng trước, còn có một cô cô nương xinh đẹp mặc trang phục phụ nữ Mãn Thanh màu hồng vọt tới trước mặt Bác Tuyên, mở ra nụ cười, “Bác Tuyên ca, ca ca chạy đến đâu vậy, ta đã ở chỗ này đã chờ rất lâu a!”

“Ta ra ngoài làm việc, sao muội không báo trước cho ta biết một tiếng đã tới đây rồi?” Bác Tuyên ôn nhu cười nhạt đối với nàng, nhìn ra được rất sùng với cô nương này.

“Nhất thời cao hứng, đột nhiên lại đây...” Lúc này cô nương xinh đẹp mới phát hiện Đồng Trinh Hoa đứng ở sau lưng Bác Tuyên, vẻ tươi cười sáng lạn lúc đầu nhất thời thu hồi, không dám tin hít mạnh một hơi, “Tỷ... Tỷ tỷ?”

“A?” Đồng Trinh Hoa vô cùng không rõ, vì sao nàng vẫn bị người ngộ nhận thành những người khác? “Ta không phải tỷ tỷ người, ta gọi là Đồng Trinh Hoa.”

“Không phải...” Ngọc Hô (hô trong san hô) bắt lấy ống tay áo của Bác Tuyên, kinh ngạc hỏi: “Bác Tuyên ca, ca tìm được người giống như tỷ tỷ ở đâu vậy?”

Nếu tỷ tỷ còn sống, khẳng định chính là hình dạng hiện tại của nàng, không nghĩ tới trên đời này lại tồn tại hai người giống nhau như vậy.

“Cho nên nói, ‘Ngọc Ly’ và ‘tỷ tỷ’ trong miệng các người thật ra là cùng là một người?” Đồng Trinh Hoa nhún nhẹ lông mày, “Có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không?”

Đối mặt câu hỏi của Đồng Trinh Hoa, Bác Tuyên cũng không giấu diếm nữa, chỉ có thể than nhẹ một tiếng, thành thật nói cho nàng biết, “Kỳ thật bộ dạng của người rất giống thê tử chưa thành thân lại vì ngoài ý muốn mà qua đời của ta - Ngọc Ly, mà nàng là muội muội của Ngọc Ly - Ngọc Hô, các nàng là cách cách của Đoan Quận Vương phủ.”

“Ah, thật sự là khéo...” Bây giờ nàng rốt cuộc hiểu rõ, vì sao Bác Tuyên vẫn có ý đồ giữ nàng lại, nguyên lai nàng giống thê tử chưa xuất giá của hần...

Loại cảm giác này thật là kỳ quái, nàng cảm giác mình giống như trở thành thể thân của Ngọc Ly, Đồng Trinh Hoa sắp không còn là Đồng Trinh Hoa nữa rồi.

Sau khi biết nguyên nhân Bác Tuyên giữ nàng lại, nàng ngược lại không muốn ở tại chỗ này nữa rồi, nàng chán ghét cảm giác bị xem thành thể thân, điều này làm cho nàng cảm thấy không thoải mái.

“Bối lặc gia, cảm tạ sự giúp đỡ của ngài.” Đồng Trinh Hoa khom mình hành lễ với Bác Tuyên, “Bất quá ta nghĩ, ta không nên quấy rầy ngài mới tốt, chúng ta chia tay ở đây đi.”

Bác Tuyên lo lắng muốn ngăn cản nàng rời đi, “Đồng cô nương, xin đừng đi, ta thật không có ác ý, ta bất quá chỉ là...”

“Người chẳng qua là muốn coi ta như thế thân của Ngọc Ly cách cách mà thôi, đúng không?”

Hắn chợt dạ một chút, vẫn trả lời, “Cũng không hoàn toàn là như vậy, ta biết người không phải Ngọc Ly, ta cũng không muốn người thay thế nàng...”

Ngọc Hồ ở một bên lẳng lẳng nhìn Bác Tuyên ca của nàng đem toàn lực chú ý đặt ở trên người Đồng Trinh Hoa, hoàn toàn xem nhẹ nàng, cảm thấy rất không thích, cảm giác với Đồng Trinh Hoa nguyên bản từ khiếp sợ, đã đổi thành ghen, nàng đột nhiên thực hi vọng Đồng Trinh Hoa chưa có xuất hiện.

Đồng Trinh Hoa chỉ là diện mạo giống tỷ tỷ, liền dễ dàng có được đến chú ý của Bác Tuyên ca, nàng tính cái gì, nàng làm bạn ở bên cạnh Bác Tuyên ca đã nhiều năm rồi, chẳng lẽ còn không sánh bằng một nữ nhân đột nhiên xuất hiện sao?

“Bối lặc gia!” Lúc này một gã người hầu vội vàng chạy vào đại sảnh, “Thịnh Hạo bối lặc tới phủ của chúng ta, nói muốn gặp bối lặc gia ngài.”

“Thịnh Hạo?” Vừa nghe đến tên của hắn, trong mắt Bác Tuyên nhiều hơn một cỗ oán giận, “Hắn tới làm cái gì? Hai chúng ta không có giao tình gì tốt để gặp!”

Đồng Trinh Hoa âm thầm kinh hãi, Thịnh Hạo đến nơi đây rồi? Chẳng lẽ hắn biết nàng ở đây?

“Nhưng... Nhưng Thịnh Hạo bối lặc cố ý muốn gặp ngài...” Ngay sau đó, Thịnh Hạo sẽ không chú ý sự can ngăn của thủ vệ, dám đi vào trong phủ Bác Tuyên bối lặc, đi thẳng tới trong phòng trước, “Bác Tuyên, đã lâu không gặp.”

“Người đến làm cái gì? Ta không cho rằng, chúng ta còn có cái gì để nói.” Bác Tuyên tràn ngập địch ý với Thịnh Hạo, bởi vì Ngọc Ly, hai người nguyên bản thân là bạn tốt bắt đầu trở mặt, sớm không có qua lại, không nghĩ tới hiện tại Thịnh Hạo lại còn dám chủ động xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Thật sự ta không phải tới tìm người ôn chuyện, ta là tới để mang người của ta trở về.” Thịnh Hạo nhìn, hướng Đồng Trinh Hoa một bên dị thường chợt dạ, hoàn toàn không dám mở mắt nhìn hắn, “Trinh Hoa, theo ta hồi phủ.”

May mắn hắn ngoài A Thiết ra, còn âm thầm phái những người khác đi theo bọn họ, mới không để cho Đồng Trinh Hoa chuồn mất, vừa biết nàng bị Bác Tuyên mang về phủ bối lặc, hắn liền lập tức xông lại, nói cái gì đều phải mang nàng đi.

Không nghĩ tới nàng gặp Bác Tuyên, chỉ sợ Bác Tuyên đúng là bởi vì diện mạo của nàng giống Ngọc Ly, mới mang nàng về phủ bối lặc của mình.

Đồng Trinh Hoa chợt dạ nhìn Thịnh Hạo, hắn quả nhiên là bởi vì biết nàng ở trong này, cho nên mới một mình tới cửa để bắt nàng trở về.

Bác Tuyên nhìn Đồng Trinh Hoa một cái, rồi lại nhìn về phía Thịnh Hạo, “Người cũng quen Đồng cô nương?”

“Không chỉ quen, nàng vẫn là nô tỳ của ta.”

“Cái gì?!” Bác Tuyên kinh ngạc sửng sốt, nếu như Đồng Trinh Hoa là người tự do, hắn không cho Thịnh Hạo mang người đi cũng không cần căng thẳng, nhưng nếu nàng là nô tỳ của Thịnh Hạo, hắn ngay cả cái cơ để giữ nàng lại cũng không có

Vì sao? Tại sao là Thịnh Hạo gặp được Đồng Trinh Hoa trước, mà không phải hắn?

“Trinh Hoa.” Thịnh Hạo vươn tay với Đồng Trinh Hoa, thái độ kiên định cường thế, “Lại đây.”

Đồng Trinh Hoa từ chối trong chốc lát, vẫn là bất đắc dĩ tiêu sái đến bên người Thịnh Hạo, xem ra sau này nàng cũng không cần vọng tưởng còn có thể chạy trốn nữa, lần này trở về, hắn chắc chắn sẽ khiến nàng không có cơ hội bước ra khỏi phủ bối lặc.

“Bác Tuyên, thật xin lỗi vì đã quấy rầy người.” Thịnh Hạo sau khi đạt được mục đích, không hề ở lâu, liền xoay người mang theo Đồng Trinh Hoa rời đi.

Bác Tuyên không có ngăn cản hắn, nhưng hắn vẫn hướng tới bóng lưng Thịnh Hạo lạnh giọng nói: “Người là bởi vì diện mạo nàng giống Ngọc Ly, mới giữ nàng ở bên người a?”

“Ách?” Đồng Trinh Hoa nhìn về phía Thịnh Hạo, rốt cục nàng cũng nhớ được ở nơi nào nghe qua tên Ngọc Ly này, chính là lần đầu tiên nàng gặp hắn ở trên chiến trường thì hắn thốt ra tên Ngọc Ly đối với nàng.

Nguyên lai hắn... Cũng chỉ muốn coi nàng trở thành thể thân của Ngọc Ly?

Sống lưng Thịnh Hạo hơi hơi cứng ngắc, cũng không quay đầu lại, “Cái đó và người không quan hệ.”

Hắn nắm tay Đồng Trinh Hoa thật chặt, không chút lựa chọn mang nàng ra khỏi Phủ bối lạc Bác Tuyên, tham lam muốn giữ lấy nàng làm cho hắn không hy vọng nàng sẽ tiếp tục ở đây.

Đồng Trinh Hoa là của hắn, hắn sẽ không để cho Bác Tuyên có cơ hội tham gia, cướp nàng từ trong tay hắn, làm cho hắn lại hối hận không thôi.

Vô luận như thế nào, lần này hắn nhất định phải giữ Đồng Trinh Hoa ở lại bên cạnh mình, nàng chỉ có thể là của một mình hắn!

Đồng Trinh Hoa trầm mặc đi theo Thịnh Hạo trở lại phủ bối lạc, dọc theo đường đi hai người không phản bác gì, không khí ngưng đọng dị thường.

Đợi cho sau khi trở lại trong phủ, Thịnh Hạo mới lạnh giọng cảnh cáo nàng, “Đừng nghĩ đến chủ ý gì nữa, bởi vì người sẽ không thành công.”

Cho nàng ra ngoài một lần, nàng liền lập tức muốn chạy trốn, hắn sẽ không cho nàng cơ hội thứ hai nữa, đây là do chính nàng gây ra, đừng trách hắn.

Đồng Trinh Hoa không có trả lời lời của hắn, ngược lại hỏi: “Ngọc Ly chính là người người từng nói qua, cô nương đã vì người mà chạy trốn hôn lễ, còn đuổi theo tới Tây Vực?”

Bác Tuyên là vị bạn tốt hắn từng đề cập qua? Đủ loại dấu hiệu đều biểu hiện, Thịnh Hạo lúc mới bắt đầu cũng đã xem nàng trở thành thể thân của Ngọc Ly, nguyên nhân hắn giữ nàng ở bên người, chỉ là bởi vì diện mạo nàng giống Ngọc Ly, có thể bù lại kết quả tiếc nuối giữa hắn và Ngọc Ly.

Việc đã đến nước này, thịnh hạo cũng không có giấu diếm nữa tất yếu, trực tiếp trả lời, “ phải”

“Cho nên... Diện mạo thật sự rất giống Ngọc Ly?”

“Rất giống, giống đến khiến cho ta thậm chí đã từng một lần nghĩ đến... Ngọc Ly chết mà sống lại.”

“Cho nên, người vẫn coi ta là thể thân của Ngọc Ly?” Đồng Trinh Hoa hừ cười ra tiếng, biểu tình cực kỳ bi thương, “Ta chịu đủ rồi, ta là Đồng Trinh Hoa, cho tới bây giờ cũng không phải là Ngọc Ly, vì sao các người đều phải coi ta trở thành một nữ nhân khác đây?”

Người trong mắt của hắn căn bản không phải nàng, hắn chính là xuyên thấu qua nàng nhớ đến nữ nhân kêu Ngọc Ly kia, nàng rốt cuộc nghĩ cái gì?

Bác Tuyên coi nàng là Ngọc Ly, nàng nhiều lắm chỉ là cảm thấy không thoải mái, nhưng vừa biết ngay cả Thịnh Hạo cũng coi nàng trở thành Ngọc Ly, trong nội tâm nàng xuất hiện cảm giác mất mát chua xót mãnh liệt, đột nhiên cảm thấy cực kỳ thất vọng đối với hắn.

Nàng không muốn trở thành vật thay thế cho người khác, nàng hi vọng người trong mắt của hắn là nàng, nữ nhân gọi là Đồng Trinh Hoa, mà không phải Ngọc Ly!

“Ta thừa nhận, mỗi lần gặp lại người, ta đều không tự chủ được nghĩ đến Ngọc Ly, nhưng ta đã thực cố gắng phân biệt người và Ngọc Ly, cũng không muốn xem người trở thành thể thân của nàng.”

Tuy rằng vừa mới bắt đầu, thật sự hắn rất khó tách nàng với thân ảnh Ngọc Ly ra, luôn không thoát khỏi được ràng buộc qua lại, nhưng từ sau khi nàng ở dưới đèn trăng giúp hắn cởi bỏ tự trách ràng buộc, hắn

liền dần dần buông tiếc nuôi với Ngọc Ly, cố gắng xem nàng trở thành một nữ nhân khác mà đối đãi, không hề từ trên người nàng tìm kiếm bóng dáng của Ngọc Ly.

Muốn hấn quên mất Ngọc Ly là không thể nào, nàng sẽ vĩnh viễn chiếm lấy một phần nhỏ trong lòng hấn, có lẽ sau này tình cảm đối với nàng sẽ từ từ giảm đi, nhưng tuyệt đối sẽ không biến mất.

Nhưng cái này cũng không gây trở ngại hấn muốn Đổng Trinh Hoa, nàng với hấn mà nói, là một bắt đầu mới, đã không còn là vì bù lại tiếc nuôi với Ngọc Ly.

“Cho nên bây giờ người để ta lưu lại, rốt cuộc là bởi vì ta là Đổng Trinh Hoa, hay là bởi vì ta giống Ngọc Ly?”

“Đương nhiên bởi vì người là Đổng Trinh Hoa.”

“Phải không? Nhưng ta giờ này khắc này, cũng rất khó tin tưởng câu trả lời của người.” Đổng Trinh Hoa cười khổ vuốt khuôn mặt của mình, “Chỉ cần ta đây... Khuôn mặt không thay đổi, ta liền vĩnh viễn không thoát khỏi bóng ma của Ngọc Ly được, vĩnh viễn sẽ hoài nghi, người là xuyên thấu qua ta nhìn Ngọc Ly, mà không phải là đang nhìn chính ta đây.”

Trừ phi nàng thay đổi mặt, hoặc là hủy dung, bằng không, chỉ sợ nàng vĩnh viễn đều không thể tiêu tan...

Thịnh Hạo thực sự cảm giác hết đường chối cãi, không biết nên nói cái gì mới có thể tiêu trừ nghi ngờ trong nội tâm nàng, “Trinh Hoa...”

“Ta mệt mỏi, xin người cho ta đi nghỉ ngơi.”

Đổng Trinh Hoa xoay người, tạm thời không muốn đối mặt hấn, không muốn nói chuyện với hấn, nàng chỉ muốn một mình yên lặng một chút, một mình với cảm xúc cô đơn khó chịu giờ phút này.

Nàng chẳng lẽ vĩnh viễn chỉ có thể làm thể thân của Ngọc Ly sao? Nàng không cam lòng, thật sự rất không cam tâm...

Thịnh Hạo không ngăn cản nàng rời đi, chỉ là nhú chặt hai hàng lông mày nhìn bóng lưng nàng rời đi, lo lắng quan hệ giữa hai người sẽ vì vậy mà sinh ra biến hóa lớn gì đó.

Nếu không phải bởi vì bề ngoài của nàng rất giống Ngọc Ly, hai người bọn họ ngay từ đầu liền không có quan hệ gì, nhưng bây giờ cũng bởi vì dạng này, làm cho quan hệ cả hai xuất hiện những biến đổi khó có thể đoán trước.

Đây là một vấn đề khó giải, thực khó giải quyết, xử lý như thế nào cũng không đúng...

Đổng Trinh Hoa tạm thời đã bỏ qua ý nghĩ rời đi, bởi vì nàng biết, chỉ cần lần đầu tiên không thành công, Thịnh Hạo cũng không cho nàng cơ hội tiếp theo, nàng giãy dụa thế nào cũng chỉ là lãng phí hơi sức.

Mà nàng hiện tại cũng không có tâm tình đi hỏi chuyện chạy trốn, cả ngày đều lười, tâm tình xuống thấp đến mức ngay cả động cũng không muốn động, thủy chung tự giam mình ở trong phòng, ai cũng không muốn gặp.

Nàng nghĩ, mình thật sự thích Thịnh Hạo rồi, bằng không khi biết hấn cũng coi nàng trở thành thể thân của Ngọc Ly thì nàng sẽ cảm thấy mất mát, thương tâm, chỉ kém một điều không chảy ra nước mắt như vậy.

Nhưng Ngọc Ly đã là người chết, dù nàng lợi hại thế nào, cũng đánh không lại một người chết, đạo bóng ma sẽ vĩnh viễn tồn tại, muốn thoát khỏi cũng thoát khỏi không xong.

“Ai...” Nàng cô đơn khẽ thở dài, cảm giác mình sắp hít thở không thông, rốt cục quyết định ra khỏi phòng hít thở không khí, không tự giam mình ở trong phòng nữa.

Ra sân, nàng muốn đi hoa viên nhìn xem một chút, cách đó không xa hai nô tỳ trùng hợp đi qua, vừa đi vừa thảo luận sự tình, thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng cũng đủ làm cho Đổng Trinh Hoa nghe được các nàng đang nói cái gì.

“Bác Tuyên bối lặc lại tới?”

“Đúng nha, hiện tại đang ở trong đại sảnh, bối lặc gia chúng ta vẫn ngăn trở hần, không cho hần gặp người.”

“Nhắc tới cũng thật tức cười, hai phủ chúng ta trước đây là vì một nữ nhân mà đoạn tuyệt qua lại, nhưng bây giờ lại vì một nữ nhân mà cùng tiếp tục dây dưa, tuy rằng việc cùng xuất hiện này... Có cũng như không.”

“Thật không nghĩ tới, nguyên lai bộ dạng nàng...”

“Bác Tuyên bối lặc đến đây?” Đồng Trinh Hoa đột nhiên đi đến trước mặt hai người, hại các nàng hoảng sợ, “Tại sao hần đến đây?”

“Ách? Đồng... Đồng cô nương.” Tụ nô tỳ nhìn lẫn nhau, biểu tình có chút lung túng, không biết nên nói hay không.

“Các người vừa mới nói, bối lặc gia không cho hần gặp người, hần muốn gặp ai?”

“Là... Chính là muốn gặp Đồng cô nương nha.” Nô tỳ dứt khoát thẳng thắn, “Bác Tuyên bối lặc đã tới thật nhiều lần, nói muốn gặp Đồng cô nương, nhưng đều bị bối lặc gia chúng ta cự tuyệt.”

“Bác Tuyên bối lặc có nói tại sao muốn gặp ta không?” Nàng nhú lông mày lại, không phải lại bởi vì gương mặt giống Ngọc Ly này chứ?

“Cái này... Chúng nô tỳ không được rõ lắm.” Đồng Trinh Hoa nghĩ rằng, nếu nàng không hiện ra, Bác Tuyên nhất định sẽ tiếp tục tới đây, chẳng bằng nàng ra ngay lúc này giải thích với hần, giảm đi phiền toái sau này.

Nếu hần thật là bởi vì gương mặt này của nàng mà đến, nàng sẽ không chút lựa chọn xin hần chặt đứt ý nghĩ này, nàng không muốn làm thể thân của bất kì kẻ nào!

Đồng Trinh Hoa tiến đến đại sảnh, liền gặp được Thịnh Hạo cùng Bác Tuyên giương cung bạt kiếm đứng nhìn nhau, trong không khí ẩn hàm một cỗ mùi thuốc súng nồng đậm, giống như một giây sau hai người sẽ bởi vì không hợp liền đánh nhau.

Thịnh Hạo phát hiện Đồng Trinh Hoa đi vào đại sảnh, kinh ngạc nhú chặt lông mày, “Sao người ra đây?”

Hần chính là không cho Bác Tuyên có cơ hội gặp Đồng Trinh Hoa, cho nên hạ lệnh với mọi người trong phủ, không thể để cho nàng biết chuyện này, tại sao nàng lại đột nhiên tự động xuất hiện?

Sau đó Bác Tuyên mới phát hiện thân ảnh Đồng Trinh Hoa, lập tức tươi cười vui sướng, muốn đi về phía nàng, “Đồng cô nương...”

Thịnh Hạo nhanh chóng nắm chặt cổ tay Bác Tuyên, làm cho hần không thể động đậy, Bác Tuyên quay đầu lại trừng mắt với hần, giữa hai người tựa hồ lại toát ra không ít lửa phần nộ, tùy thời cũng có thể bùng hực bốc cháy lên.

“Ngừng lại, Bác Tuyên bối lặc, ta nghĩ người nên đứng ở bên đó là tốt rồi.” Đồng Trinh Hoa thở dài, nàng một chút cũng không hy vọng hai người bọn họ vì gương mặt này của nàng mà đánh nhau, “Nghe nói người muốn gặp ta, không biết có chuyện gì?”

Vừa nghe đến nàng chủ động hỏi, Bác Tuyên dùng sức bỏ tay Thịnh Hạo ra, thật vất vả rốt cục có thể nhìn thấy mặt Đồng Trinh Hoa, hần đương nhiên không thể buông tha cơ hội này, “Ta tới xin Đồng cô nương hỗ trợ.”

“Ta sẽ không để cho nàng giúp người.” Thịnh Hạo thẳng thắn giúp Đồng Trinh Hoa cự tuyệt.

“Ta mời nàng chiếu cố, là quốc gia đại sự, cho dù nàng là nô tỳ của người, giúp việc này cũng là thiên kinh địa nghĩa, người không nên ngăn cản.” Bác Tuyên nghĩa chính từ nghiêm nói.

Thịnh Hạo mặc kệ nhiều chuyện như vậy, hần chính là không muốn cho Bác Tuyên có cơ hội cùng Đồng Trinh Hoa ở chung, “Ta bất kể là chuyện gì, tóm lại chính là không cho phép!”

“Người không cho phép, ta đây liền trực tiếp tấu thỉnh hoàng thượng, xin hoàng thượng ân chuẩn ta mượn nô tỳ của người, đến lúc đó người không cho phép cũng phải cho.” Bác Tuyên đã muốn bất cứ giá nào cũng phải để Đồng Trinh Hoa giúp việc này.

“Người ”

“Hai vị dừng cãi, cứ tiếp tục âm ỹ cũng không giải quyết được gì, không phải sao?” Đồng Trinh Hoa than nhẹ một tiếng, này cảm giác mình một ngày nào đó sẽ bị đội lên đầu tiếng xấu hồng nhan họa thủy, “bối lạc gia, người dù sao cũng phải để cho Bác Tuyên bối lạc nói xem là việc gì trước, mới quyết định muốn giúp hay không?”

“Bất kể là có chuyện gì gấp, ta đều...” Bác Tuyên cũng sẽ không buông tha cơ hội tốt này, không để ý Thịnh Hạo ngăn cản, trực tiếp nói với Đồng Trinh Hoa, “Đồng cô nương, còn nhớ rõ lần đầu chúng ta gặp là ở ngoài một tòa giáo đường không?”

“Nhớ rõ, làm sao vậy?”

“Kỳ thật ngày ấy ta đi giáo đường, là vì điều tra cha xứ giáo đường và ‘Thiên Địa hội’ có quan hệ gì hay không.”

Nha, Thiên Địa hội! Các loại phim truyền hình lịch sử đời Thanh và điện ảnh, đều thích lấy ân oán giữa triều đình cùng Thiên Địa hội viết văn chương, Đồng Trinh Hoa cũng không phải suy nghĩ nhiều liền biết tình huống, biết Thiên Địa hội là tổ chức dân gian phản Thanh phục Minh, luôn cùng triều đình Mãn Thanh đối nghịch.

“Ta đã từng tiếp xúc với người vị cha xứ kia, lục soát không ít thư tiếng nước ngoài, ngày đó ta nghe đến người nói tiếng nước ngoài, nói vậy người nhất định biết tiếng nước ngoài, cho nên ta hy vọng có thể mời người hỗ trợ, xem có thể từ những thư kia, nhìn ra cha xứ cùng Thiên Địa hội rốt cuộc có quan hệ hay không.”

Thịnh Hạo lập tức tìm được lý do phản bác hần, “Trong cung không phải là không có người nước ngoài hoặc người biết tiếng nước ngoài, người có thể tìm những người đó hỗ trợ.”

“Ta không tin những người trong cung, những thư kia thật vất vả mới đến tay, nếu bởi vậy tiết lộ tin tức ra ngoài, thời gian dài ta điều tra liền uổng phí.”

“Người không tin người trong cung, lại chỉ tin nô tỳ của ta, người không thấy là cực kỳ buồn cười sao?” Đừng tưởng rằng hần không biết Bác Tuyên đang có cái chủ ý gì, hần căn bản chính là muốn dùng danh nghĩa tra án ở chung với Đồng Trinh Hoa, hy vọng có thể hấp dẫn sự chú ý của nàng.

“Ta cũng không cảm thấy điều này có gì buồn cười.” Bác Tuyên không hề sợ hãi trừng mắt với hần, “Tuy rằng ta và Đồng cô nương không có quá nhiều cơ hội ở chung, nhưng bằng giao tình gần gũi kia, ta tin tưởng Đồng cô nương là một người có thể tin được, ta đối với ánh mắt nhìn người của mình còn có chút tự tin.”

“Bác Tuyên, ta khuyên người đừng si tâm vọng tưởng.” Thịnh Hạo lại trầm giọng cảnh cáo lần nữa.

“Nếu người cố ý muốn gây trở ngại tra án, cũng đừng ép ta thật sự tấu thỉnh hoàng thượng.” Bác Tuyên cũng không cam chịu yếu thế uly hiếp.

Mắt thấy điềm báo hai nam nhân rất có khả năng không hợp liền động thủ, Đồng Trinh Hoa nhanh chóng mở miệng, “Bối lạc gia, để cho ta giúp Bác Tuyên bối lạc chuyện này đi.”

Thịnh Hạo thật không dám tin tưởng nàng cư nhiên sẽ chọn nghiêng về bên Bác Tuyên, “Trinh Hoa, người...”

“Dù sao hai người các người nếu quả thật vì một chuyện này náo loạn đến trước mặt hoàng thượng, không chỉ đối với danh dự các người có điều tổn thất, đối với ta cũng không phải chuyện tốt, nói không chừng hoàng thượng còn có thể cho ta là họa thủy, bởi vì ta hại các người khinh thường chính sự, giữ lại không được.”

Những lời này của Đồng Trinh Hoa nói rất có đạo lý, cho dù Thịnh Hạo muốn cự tuyệt thế nào, cũng không mở miệng được, nàng nói không sai, nếu hần và Bác Tuyên bởi vì hành động theo cảm tình mà làm cho sự

tình náo loạn lớn, ngược lại sẽ hại Đồng Trinh Hoa khó làm người.

Bác Tuyên vui sướng tươi cười, “Xem ra vẫn là Đồng cô nương biết tình thế.”

“Bối lạc gia, sau khi ta giúp Bác Tuyên bối lạc xem hết những thư kia, lập tức sẽ trở về, tuyệt đối sẽ không ở lâu nữa khác, xin người yên tâm.” Nàng có thể làm được đúng là như vậy, nếu Thịnh Hạo vẫn không yên tâm được, nàng cũng không còn biện pháp.

Nàng cảm giác được, hẳn thực lo lắng nàng sẽ bị Bác Tuyên cướp đi, nhưng phải xem nàng có nguyện ý bị cướp hay không mới được, chỉ có một bên đơn phương tình nguyện là không thể thực hiện được.

Đồng Trinh Hoa đột nhiên sững sốt, cho nên mới nói, trong tiềm thức của nàng thật ra là muốn lưu ở bên người Thịnh Hạo, cho nên mới để cho hắn có thể đủ thuận lợi mang nàng về kinh thành, mà không phải dọc theo đường đi nghĩ hết biện pháp đào tẩu?

Nguyên lai... Lòng của nàng vẫn luôn không lý trí hướng về hắn, nàng ngẫm cười khổ, không nghĩ tới chính mình sớm chìm sâu như vậy, lại hoàn toàn không biết gì cả, cho tới giờ khắc này mới bừng tỉnh hiểu ra...

Thịnh Hạo cho dù không muốn, giờ phút này cũng không thể không đáp ứng, không muốn để sự tình náo loạn lớn, “Đó là người tự mình nói, phải cam đoan nhất định làm được.”

“Đương nhiên, ta tuyệt đối sẽ không ở lại, sẽ bằng tốc độ nhanh nhất trở về.”

Nàng chấp nhận, cho dù hắn coi nàng trở thành thể thân của Ngọc Ly, cũng không thay đổi được sự thật nàng đã thật sự thích hắn, không thay đổi được lòng của nàng ngay từ khi vừa mới bắt đầu liên hướng về hắn, tâm ý thủy chung muốn ở bên cạnh hắn.

Nàng bây giờ chỉ có thể hi vọng, trong mắt của hắn nhìn đến chính là nàng, tựa theo như lời hắn, hắn sở dĩ giữ nàng lại, là vì nàng là Đồng Trinh Hoa, mà không phải Ngọc Ly.

Nhưng nàng thật sự nên vì hắn, mà buông tha cho việc trở lại thế kỷ hai mươi mốt như vậy sao? Nàng thực bối rối, cha mẹ nàng đều ở bên kia, hai bên đều có người nàng để ý, lý trí của nàng cùng tình cảm cùng nhau rời bỏ (đối chọi nhau), thật sự là thế khó xử...

5. Chương 5

Bác Tuyên rốt cục mượn được Đồng Trinh Hoa ra khỏi phủ bối lạc Thịnh Hạo, mang về phủ đệ của mình, có thể có cơ hội ở chung với Đồng Trinh Hoa.

Nhưng Thịnh Hạo đương nhiên không có khả năng làmột mình Đồng Trinh Hoa cùng Bác Tuyên rời đi, hắn phái A Thiết làm người hầu, không cho hai người bọn họ ở chung một mình.

Tuy rằng cảm thấy A Thiết chướng mắt, Bác Tuyên vẫn chỉ có thể để cho A Thiết đi theo, dù sao hắn chỉ là nô bộc, tính chất uy hiếp không lớn, hắn không để ở trong mắt.

Bác Tuyên dẫn Đồng Trinh Hoa vào trong thư phòng, mang thư đã cất kỹ ra giao vào trong tay nàng, nàng ngồi ở trước bàn chăm chú xem, hẳn an vị ở một bên làm bạn với nàng, mặc kệ A Thiết canh giữ ở sau lưng nàng như là linh hồn u oán, dùng sức trừng mắt nhìn hắn như thế nào, hắn đều cố ý xem nhẹ, làm như không thấy.

Hắn nhìn biểu tình nghiêm túc của Đồng Trinh Hoa, nội tâm cảm thấy cực kỳ vui mừng, hẳn vì Ngọc Ly chết đi mà thống khổ suốt năm năm, thủy chung không thể quên, mà Đồng Trinh Hoa xuất hiện, làm cho hắn nhất thời có mục tiêu tĩnh lại, hẳn hy vọng có thể giữ lấy nàng, bù lại tiếc nuối năm năm trước.

Cho dù nàng bây giờ là nô tỳ của Thịnh Hạo, thì đã sao? Chỉ cần cho hắn thời gian và cơ hội, hắn sẽ có biện pháp đoạt lấy nàng.

Hắn nghĩ, trên trời sở dĩ cho hắn và Đồng Trinh Hoa gặp nhau, chính là cho hắn có cơ hội cạnh tranh với Thịnh Hạo, không ột mình Thịnh Hạo vụng trộm giữ lấy nàng.

“Đồng cô nương, có nhìn ra manh mối gì không?”

“Uh... Những thư này sử dụng ngữ pháp có chút kỳ quái, cảm giác như là ở giữa những hàng chữ ẩn dấu cái gì đó khác nữa, ta còn phải nghĩ, mới có biện pháp trả lời người.”

Tốt xấu gì nàng ở đại học ngoại văn đã học hai năm, mỗi học kỳ đều lấy ba cuốn sách thưởng, chỗ quái dị bên trong ngữ pháp nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra, hoàn toàn chạy không khỏi pháp nhãn của nàng.

Cha xứ kia che dấu tin tức trong chỗ phức tạp của ngữ pháp, người thường xem không hiểu, là mật mã tốt nhất, nhưng gặp nàng, những mật mã liền không chỗ nào che giấu.

A, không nghĩ tới nàng học hệ ngoại văn, đi vào Thanh triều cũng có thể có không gian phát huy, thật sự là không thể tưởng được, sau này nàng cứ xung phong nhận đảm đương việc đi phiên dịch cho người nước ngoài, khẳng định cực kỳ cao tay!

“Đừng lo, người có thể từ từ xem, chậm rãi suy nghĩ, ta cũng không vội.” Bác Tuyên gọi lên một chút cười nhạt ôn nhu, cực kỳ quý trọng thời gian ở chung này, thật hy vọng nàng có thể mãi ở lại bên cạnh hắn.

Một màn này thật giống như trở lại ngày Ngọc Ly còn sống, hắn cũng thường xuyên làm bạn với nàng, cho nàng bất kỳ vật gì hắn có khả năng cho, ngay cả tâm cũng thế.

“Bác Tuyên ca!” Lúc này Ngọc Hồ vui vẻ vọt vào thư phòng, bởi vì lúc trước Bác Tuyên đều dung túng nàng tùy ý đi lại trong phủ bối lạc của hắn, cho nên nàng hoàn toàn không có bị ngăn cản, “Ta đã phát hiện một chỗ tốt...”

“Ngọc Hồ, làm sao muội lại tùy tiện vào thư phòng của ta?” Bác Tuyên lập tức đứng dậy, đi đến trước mặt Ngọc Hồ, “Hiện tại ta đang làm việc, muội trở về trước, có chuyện gì, lần tới nói sau, được không?”

“Ca ca đang bận việc gì sao?” Ngọc Hồ trừng mắt nhìn Đồng Trinh Hoa một cái, nũng nịu chất vấn, “Tại sao nàng phải ở trong này? Ca ca có thể bận rộn cái gì với nàng?”

Đồng Trinh Hoa ngẩng đầu nhìn về phía Ngọc Hồ, nàng từ trong ánh mắt của nàng cảm nhận được dịch ý cực kỳ cường liệt, nàng nhất thời hiểu được, Ngọc Hồ khẳng định thích Bác Tuyên.

Thật sự là quan hệ phức tạp, Ngọc Hồ thích Bác Tuyên, Bác Tuyên lại thích Ngọc Ly, mà Ngọc Ly thích lại là Thịnh Hạo, a, thật đúng là giống một chuỗi đồ ăn.(ý nàng ta là giống lưới thức ăn chúng ta đã học trong sinh học a)

“Nàng tới giúp ta.”

“Ta không tin, nàng có thể giúp Ca cái gì?” Ngọc Hồ cố ý muốn một đáp án.

“Ngọc Hồ, chúng ta thật sự đang làm việc quan trọng, muội trở về trước, chờ ta làm xong chuyện này, ta liền đi tìm muội, được không?” Bác Tuyên ôn nhu dụ dỗ, chỉ vì nàng là muội muội của Ngọc Ly, hắn đối với nàng liền có chút bao dung hơn, đồng dạng xem nàng thành muội muội của mình mà đối đãi.

“Bác Tuyên ca...”

“Ngọc Hồ, ngoan ngoãn nghe lời.”

Ngọc Hồ cực kỳ không cam lòng cắn môi dưới, trước khi đi còn hung hăng quay đầu trừng mắt nhìn Đồng Trinh Hoa một cái, nàng rõ ràng cảm giác được, từ sau khi nữ nhân này xuất hiện, tất cả tâm tư của Bác Tuyên ca đều đặt ở trên người nàng ta, cho nên căn bản không thời gian để ý đến nàng.

Nàng chỉ có thể tạm thời rời đi trước, nhưng nàng sẽ không dễ yên như thế, nàng nhất định phải làm cho Đồng Trinh Hoa biết, Bác Tuyên ca là của một mình nàng, những người khác cũng đừng nghĩ tranh với nàng.

Nàng tuyệt đối phải tìm cơ hội làm cho Đồng Trinh Hoa đẹp mặt, cảnh cáo nàng một phen mới được!

Trong khoảng thời gian Đồng Trinh Hoa đến chỗ Bác Tuyên, Thịnh Hạo quả thực ngồi cũng bất an, sống một ngày bằng một năm, hận không thể lập tức vọt tới quý phủ bối lạc của Bác Tuyên, mang nàng về.

Hắn không thể không coi Bác Tuyên là một sự uy hiếp, bởi vì ý đồ của Bác Tuyên đối với Đồng Trinh Hoa cực kỳ rõ ràng, hắn nhìn ra được Bác Tuyên đối với nàng có khát vọng thật lớn, hy vọng có thể giữ lấy nàng.

Nếu hắn không phải trong lúc mấu chốt này bị điều về kinh thành, cũng không bị Bác Tuyên phát hiện Đồng Trinh Hoa tồn tại, nếu hai người tiếp tục ở lại Tây Vực, có lẽ sẽ có bất cứ vấn đề gì, hắn cũng sẽ không làm phức tạp mọi chuyện như thế.

Đây chỉ là bắt đầu, hắn tin tưởng sau này Bác Tuyên còn có thể càng tìm nhiều lý do tiếp cận nàng, hắn phải nghĩ biện pháp ngăn cản, không thể không phòng!

“Bối lạc gia, Đồng cô nương đã trở lại.” Trong lúc đó một nô tỳ nhìn đến Đồng Trinh Hoa xuất hiện, liền chạy nhanh đến đại sảnh bẩm báo tin tức.

Thịnh Hạo lập tức từ trên ghế đứng dậy, khó nén vui sướng lao ra, hai người không bao lâu gặp ở hành lang, lại đều không có nói chuyện, chỉ là nhìn vào đối phương.

Thịnh Hạo thật cao hứng nàng đã trở lại, nhưng không biết nên biểu đạt tâm tình của mình như thế nào, sau đó lại nghĩ tới chuyện trước đây nàng cố ý tránh hắn, nhất thời trầm mặc lại, không biết nên nói cái gì cho phải.

Đồng Trinh Hoa không dự đoán được hắn sẽ chạy ra như vậy, biết hắn kỳ thật cực kỳ để ý nàng, rồi lại trầm mặc không nói được lời gì tốt để phá vỡ cục diện bế tắc, nàng đành phải nhin cười, chính mình mở miệng trước, “Bối lạc gia, ta đã trở về.”

Nhìn đến trong mắt của hắn chỉ có nàng, lòng của nàng liền ấm áp, ngọt ngào, tuy rằng hắn luôn bá đạo thô lỗ chút, nhưng thỉnh thoảng hắn để lộ ra sự quan tâm đối với nàng, nhưng cũng luôn có thể làm cho nàng cảm thấy vui sướng, tâm buồn bực khổ sở cứ như vậy dễ dàng được vỗ yên xuống.

Thịnh Hạo cảm thấy có chút xấu hổ, bình thường giọng điệu mệnh lệnh của hắn luôn chiếm đa số, căn bản không hiểu tại sao lúc này lại nhỏ nhẹ, cuối cùng vẫn chỉ có thể cứng ngắc lấy giọng ra lệnh trả lời, “Chỉ một lần này, lần sau không được vi phạm kỷ luật nữa.”

“Vâng”

“Người... trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Không biết còn muốn nói những gì nữa, Thịnh Hạo xoay người trở về, cứ như vậy đơn giản chấm dứt đối thoại giữa hai người.

“Ách?” Đồng Trinh Hoa nguyên bản vẫn chờ hắn nói rồi nói, không nghĩ tới cứ như vậy đã xong, nàng đành phải tự mình chủ động đuổi theo, “Bối lạc gia...”

Nàng biết một thời gian trước mình trốn hắn, khiến cho hai người cũng không dễ chịu, là nên hướng hắn nói lời xin lỗi, tránh cho hai người vẫn có vướng mắc tồn tại.

Nàng không biết mình rốt cuộc còn cơ hội quay về thế kỷ hai mươi mốt hay không, nhưng ít ra khi còn ở chỗ này, nàng hy vọng có thể cùng hắn ở chung, đừng có bất kỳ tranh chấp gì nữa.

Vô luận ngày sau hai người bọn họ có thể có kết quả hay không, nàng cũng không tính được nhiều như vậy, nàng chỉ có thể nắm chắc hiện tại, đừng để cho tương lai mình phải hối hận cả đời.

Nàng thích hắn nha, nàng trong lúc vô tình đã đặt hắn ở trong lòng rồi, đã bắt tri bắt giác có tình cảm đối với hắn, đợi nàng phát hiện thì cảm tình cho đi đã không thu trở lại được, nhất định rơi mất trên người hắn...

“Bối lạc gia... Ai nha!”

Đồng Trinh Hoa đuổi đến quá mau, không nghĩ qua dẫm lên làn váy của mình, mắt thấy cũng sắp chật vật ngã xuống đất, Thịnh Hạo nghe được nàng lên tiếng kinh hô, nhanh chóng xoay người lại, vươn tay vững vàng ôm lấy nàng, “Cẩn thận!”

Nàng va chạm vào trong ngực của hắn, liền không nhịn được thẹn thùng hai gò má ửng hồng, liền nhìn cũng không dám nhìn hắn, Thịnh Hạo phát hiện hai người cơ hồ gắt gao dán cùng một chỗ, liền nhanh chóng buông tay muốn giãn ra khoảng cách giữa hai người.

Không nghĩ tới Đồng Trinh Hoa vừa nhận thấy được Thịnh Hạo có ý đồ buông tay, cố lấy dũng nhanh chóng khí vươn tay ôm hắt lại, không cho hắt rời đi, cử động như vậy làm cho trong lòng Thịnh Hạo đột nhiên chấn động, có loại kích động vui sướng mãnh liệt không thể nói rõ, cơ hồ sắp không cách nào nén xuống.

Nàng cử động như vậy... Là hắt tính sai sao?

Đồng Trinh Hoa thâm tự cổ vũ làm tinh thần hắt hái thêm, ở trong lòng hắt nũng nịu thấp giọng lầm bầm, như là đang làm nũng với hắt, “Chuyện lúc trước... Thực xin lỗi...”

Cho tới giờ khắc này, Thịnh Hạo mới dám tin tưởng tất cả đều là thật sự, nguyên lai không phải chỉ có hắt đơn phương tình nguyện, nguyên lai nàng đối với hắt cũng có tình cảm.

Hắt vui vẻ ôm lấy nàng thật chặt, không hề có bất kỳ băn khoăn gì, nàng có tình cảm với hắt, là chuyện làm hắt hưng phấn nhất, cho dù thăng quan tấn tước cũng không làm cho hắt kích động như thế, hắt hiện tại chỉ muốn ôm nàng, vui vẻ lên tiếng hô to.

Hắt khó nén vui sướng ôn nhu đáp nhẹ, “Không có việc gì... Không có việc gì...”

Chỉ cần nàng có tình cảm với hắt, hắt còn tin tưởng có thể giữ nàng ở lại bên cạnh mình, chỉ cần khiến nàng lại thích hắt nhiều hơn một chút, hắt tin tưởng, nàng sẽ luyến tiếc khi rời hắt đi.

Lại cho hắt nhiều thời gian một chút, hắt sẽ làm nàng càng ngày càng thích hắt, nhất định sẽ...

Tuy rằng Đồng Trinh Hoa và Thịnh Hạo cũng không có cho nhau hứa hẹn xác thực gì, nhưng một cái ôm này cũng đủ để làm cho hai người đính ước, biết tâm ý của nhau, cũng xác định quan hệ giữa hai người.

Nàng không hề giận dữ hắt, ngược lại im lặng ở bên cạnh hắt, chỉ cần khi hắt ở trong phủ, nàng sẽ đi theo hắt, hai người như hình với bóng, cảm tình càng ngày càng tăng. Cuộc sống đột nhiên trở nên quá hạnh phúc, Đồng Trinh Hoa ngược lại có một loại cảm giác không thật, cảm thấy tựa hồ tùy thời đều sẽ có biến...

“Ngọc Hồ cách cách mời ta đến Đoan Quận Vương phủ?”

Đồng Trinh Hoa vốn đang cùng Thịnh Hạo ở trong vườn hoa vừa tản bộ vừa ngắm cảnh, không nghĩ tới một nô tỳ lại chạy đến trước mặt bọn họ, nói Ngọc Hồ phái người đến phủ bồi lặc, hy vọng có thể mời Đồng Trinh Hoa đến Quận Vương phủ một chuyến.

Thịnh Hạo nhăn lại mày rậm, cực kỳ chán ghét có người thất lễ muốn “mượn” nàng, chỉ là muốn “mời” nàng ra ngoài, “Ngọc Hồ có nói là chuyện gì không?”

“Người đến truyền lời nói là, bởi vì Đồng cô nương khiến nàng nghĩ đến tỷ tỷ đã qua đời, cho nên hy vọng có thể mời Đồng cô nương đi Đoan Quận Vương phủ ngồi một chút, nói chuyện, thỏa nỗi nhớ tỷ tỷ.”

Thịnh Hạo vẫn cảm thấy rất kỳ quái, nếu Ngọc Hồ thật sự có loại ý nghĩ này, tại sao ngay sau khi nhìn thấy Đồng Trinh Hoa không làm chuyện này ngay mà lại để sau một thời gian ngắn, mới đột nhiên muốn tìm nàng tán gẫu?

Đồng Trinh Hoa cũng hiểu được mục đích của Ngọc Hồ không đơn giản như vậy, nàng lúc ở chỗ Bác Tuyên đã mạnh mẽ cảm thụ qua cái nhìn chăm chăm của Ngọc Hồ, hiện tại nàng ta lại nói muốn tìm nàng nói chuyện, Hm... Khẳng định có tâm bất lương.

Nhưng nếu không đi, lại có vẻ bọn họ đang làm bộ làm tịch, Đồng Trinh Hoa cân nhắc một chút, vẫn là nói: “Bồi lặc gia, để cho ta đi gặp Ngọc Hồ cách cách đi.”

“Ta cảm thấy không ổn.” Thịnh Hạo uyển chuyển biểu đạt ý kiến chính mình.

Đồng Trinh Hoa hơi hơi gợi cười, hắt thật là tiến bộ, không phải trực tiếp nói cho nàng biết “Không cho phép”, mà là uyển chuyển nói “Không ổn”, tuy rằng ý tứ hắt muốn biểu đạt kỳ thật vẫn giống nhau, nhưng nghe qua như vậy, cũng làm cho nàng cảm thấy thoải mái không ít.

“Bồi lặc gia, ta nghĩ không có việc gì.” Nàng mỉm cười nhẹ kéo cánh tay hắt, làm nũng với hắt, “Nàng ta hắt chỉ là muốn tìm ta nói một chút, nói xong chuyện cô nương đó cũng sẽ thả người, để cho ta đi đi.”

“Ta cảm thấy không ổn.” Hắt gắt gao chau lông mày, có loại cảm giác bất an, không muốn để nàng rời đi bên cạnh hắt.

“Để cho ta đi một lần đi, bằng không... Chỉ sợ lại sẽ như Bác Tuyên bối lạc lần trước, liệu mình phải người lại đây dây dưa mãi không ngớt, thế nào cũng phải quấy nhiễu đến khi chúng ta đáp ứng mới được.”

Thịnh Hạo vừa nghĩ tới lần trước Bác Tuyên mỗi ngày đều không buông tay, liền cảm thấy phiền chán, từ chối một hồi lâu, cuối cùng vẫn đáp ứng thỉnh cầu của Đồng Trinh Hoa, để cho nàng đi Đoan Quận Vương phủ một chuyến.

Dù sao lần này là Ngọc Hô, không phải Bác Tuyên, đối với hắn không có tính chất uy hiếp gì, chắc không xảy ra chuyện gì...

Sau khi được đến sự cho phép của Thịnh Hạo, Đồng Trinh Hoa liền ngồi trên xe ngựa mà Đoan Quận Vương phủ đặc biệt phái tới, chờ gặp Ngọc Hô.

Ngọc Hô rốt cuộc muốn nói gì với nàng? Nàng đoán, khẳng định không thoát được quan hệ với Bác Tuyên.

Qua không bao lâu, Đồng Trinh Hoa đã đến Đoan Quận Vương phủ, được nô tỳ dẫn dắt, nàng đi vào ở trong lương đình bên hồ, Ngọc Hô tựa hồ sớm ở nơi đó chờ đợi đã lâu.

Đồng Trinh Hoa vừa nhìn thấy nàng, liền có lễ khom mình hành lễ, “Đồng Trinh Hoa tham kiến Ngọc Hô cách cách.”

“Đồng cô nương, không cần đa lễ, mời ngồi đi.”

“Cám ơn.” Chờ sau khi Đồng Trinh Hoa ngồi vào chỗ của mình, Ngọc Hô liền tận lễ của chủ nhân tiếp đón nàng, “Điểm tâm trên bàn xin cứ thoải mái mà thưởng thức, không cần phải khách khí.”

“Ta đây sẽ thật sự không khách khí.” Đồng Trinh Hoa lập tức cầm lấy một khối bánh hoa quế, ung dung chờ Ngọc Hô ra chiêu.

Trên mặt Ngọc Hô vẫn duy trì lễ phép mỉm cười, thử hỏi: “Đồng cô nương, lần trước ta thấy người ở trong thư phòng của Bác Tuyên ca, không biết người đang giúp Bác Tuyên ca làm cái gì?”

Quả nhiên, nàng đã nói ý đồ của nàng tuyệt đối thoát không được quan hệ với Bác Tuyên. “Cách cách, đó là công việc của Bác Tuyên bối lạc, ta không tiện tiết lộ, nếu người thật sự muốn biết, vẫn nên trực tiếp đến hỏi hắn đi, nếu hắn nguyện ý nói cho người biết, hắn sẽ nói.”

Nàng ở trong mấy bức thư kia phát hiện có thể là ám hiệu Thiên Địa hội muốn tập kích một vị quan lớn, nàng cũng đã nói cho Bác Tuyên tất cả những phần mình có thể giải, không biết hắn có thuận lợi ngăn cản sự kiện ám sát xảy ra hay không?

“Người thật đang giúp việc của hắn, mà không phải quan hệ mờ ám với hắn sao?” Ngọc Hô trầm biểu tình xuống, cũng không cố ý lấy lòng nàng, chỉ muốn biết đến sự tình nàng suy nghĩ, “Ta không tin, người có thể có năng lực gì giúp Bác Tuyên ca, hai người các người khẳng định có cái gì khác.”

“Giữa ta và Bác Tuyên bối lạc, thật sự quan hệ gì đều không có, xin cách cách không nên nghĩ nhiều như vậy.”

Nàng có thể nào không nghĩ ngợi thêm? Từ khi Đồng Trinh Hoa vừa xuất hiện, toàn bộ tâm tư của Bác Tuyên ca chuyển dời đến trên người nàng ta, nàng làm sao có biện pháp không nghĩ ngợi thêm!

“Đồng cô nương, xin người nhớ kỹ thân phận của mình, đừng có nhiều vọng tưởng, Bác Tuyên ca là bối lạc, không phải loại người nô tỳ như người có thể trèo cao được, người tốt nhất phải có tự mình hiểu lấy.”

Đồng Trinh Hoa cố gắng bảo trì tươi cười, tuy rằng nàng đã có một chút tức giận rồi, “Cách cách, người thật sự quá lo lắng, ta cho tới bây giờ chưa nghĩ như vậy.”

“Người dựa vào cái gì muốn ta tin tưởng lời người nói? Chỉ cần người ở kinh thành một ngày, ta liền giống như đứng ngồi không yên, lúc nào cũng đều phải đề phòng Bác Tuyên ca bị gương mặt này của người mê hoặc, tưởng lầm người là tỷ tỷ ta!”

Ngay cả nàng không muốn cũng phải thừa nhận, gương mặt của Đồng Trinh Hoa giống tỷ tỷ đến đáng sợ, thậm chí nàng còn có loại ảo giác, hiện tại ngồi ở trước mặt nàng, tựa hồ thật là tỷ tỷ của nàng, mà không phải người khác.

“Khuôn mặt của ta trường thành đã như vậy, cũng không phải ta có thể khống chế, nếu Bác Tuyên bối lặc thật sự bối vậy mà nhận nhầm ta thành Ngọc Ly cách cách, thì đó cũng là vấn đề của Bác Tuyên bối lặc, cùng với ta không liên quan!” Đồng Trinh Hoa cảm tức từ ghế đứng dậy, quyết định không nói tiếp với Ngọc Hồ nữa, bởi vì nói cũng là nói vô ích, nàng căn bản không nghe vào, “Ta không có tiện ở lâu, xin thứ cho ta phải đi bây giờ, cảm tạ cách cách đã chiêu đãi.”

Nói xong Đồng Trinh Hoa lập tức xoay người rời đi lương đình, không muốn lưu lại thêm thời khắc nào nữa, thầm nghĩ bằng tốc độ nhanh nhất trở lại bên người Thịnh Hạo.

“Đợi chút, ai chuẩn người đi!” Ngọc Hồ cảm phần đứng lên đuổi theo ra lương đình, “Người đứng lại đó cho ta!”

Ngọc Hồ đuổi theo bước chân Đồng Trinh Hoa, giữ chặt ống tay áo của nàng, không cho nàng đi, “Ta lời còn chưa nói hết, không cho phép người đi!”

“Cách cách, hai chúng ta đã không có gì nói, xin thả ta đi!” Đồng Trinh Hoa muốn bỏ tay nàng ra, không nghĩ tới nàng lại nắm thật chặt, đẩy như thế nào cũng đẩy không xong.

“Không thả, ta chết cũng không thả!”

“Người ”

Hai nữ nhân ngay tại bên hồ giằng co, ai cũng không nhường ai, tụi nô tỳ một bên đều sợ không biết nên làm thế nào mới tốt, đang do dự muốn tiến lên ngăn cản, tách ra hai người hay không.

Ngay lúc tụi nô tỳ còn chần chờ thì Ngọc Hồ đột nhiên tức giận đến hung hăng đẩy Đồng Trinh Hoa một cái, hại nàng nhất thời mất trọng tâm ngã ra sau, cứ như vậy trước mặt mọi người, ngã vào trong hồ phía sau.

“A ”

Ba một tiếng, một đạo bọt nước vẩy ra trên bờ hồ, tạt ướt một thân xiêm y của Ngọc Hồ, giờ khắc này nàng mới đột nhiên từ trong phần nô giật mình tỉnh lại, ý thức được chính mình cư nhiên nhất thời thất thủ đẩy Đồng Trinh Hoa rơi xuống hồ.

“Khụ khụ, cứu mạng...” Đồng Trinh Hoa trên mặt hồ lúc chìm lúc nổi, liêu minh giấy dựa, “Ta không biết bơi... Cứu mạng...”

Ngọc Hồ kinh sợ cả người ngu ngơ, ngay cả nô tỳ một bên cũng đều bị sợ tới mức không biết làm sao, cuối cùng vẫn là Ngọc Hồ hồi về thần trí trước, nhanh chóng hướng đám nô tỳ hô to, “Mau, nhanh đi tìm nô bộc biết bơi lại đây!”

“Dạ!” Tụi nô tỳ bối rối đi tìm hỗ trợ chung quanh, không dám có gì chần chờ nữa.

Ngọc Hồ sợ hãi nhìn Đồng Trinh Hoa tiếp tục ở mặt hồ giấy dựa, tùy thời cũng có thể chìm xuống, nàng chỉ là muốn cho nàng ta một chút cảnh cáo mà thôi, tuyệt đối không có ý hại chết nàng, chuyện này hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Một lát sau, liền có vài tên nô bộc tới bên hồ, nhảy xuống nước cứu Đồng Trinh Hoa lên, nhưng lúc này nàng đã ngất đi, sắc mặt tái nhợt dọa người.

Ngọc Hồ mất thấy tình huống không ổn, lại nhanh chóng mệnh lệnh nô tỳ, “Mau, nhanh đi mời đại phu lại đây!”

“Nô tỳ lập tức đi!”

Người hầu đặt Đồng Trinh Hoa toàn thân ướt đầm ở trên đất, đê bụng của nàng muốn cho nàng ói ra nước hồ trước, làm chút cấp cứu đơn giản, Ngọc Hồ khẩn trương ở một bên nhìn, chỉ sợ Đồng Trinh Hoa thật có bất trắc gì, nàng sẽ trở thành hung thủ giết người.

Giữa lơ đãng, nàng đột nhiên phát hiện tay áo trái bị vén lên cao của Đồng Trinh Hoa, trên cánh tay tựa hồ có dấu vết kỳ quái, cẩn thận nhìn lên, mới nhìn đến trên cánh tay trái nàng có một vết thương cũ dài, như là ra ngoài ý muốn mà lưu lại.

Nàng xem đến một ít vết thương, thỉnh linh thổ hốc vì kinh ngạc, kinh ngạc trùng lớn hai mắt, vết thương này nàng tuyệt đối sẽ không nhận sai, trên cánh tay tỷ tỷ cũng có một cái, đó là mới trước đây hai người bọn họ du ngoạn thì không cẩn thận bị thương, lúc ấy tỷ tỷ còn chảy rất nhiều máu, khiến nàng khắc sâu ấn tượng.

Ngọc Hồ ngu ngơ nhìn Đồng Trinh Hoa vẫn còn ở trong hôn mê, không dám tin thì thảo nói nhỏ, “... Tỷ tỷ?”

Đồng Trinh Hoa chính là Ngọc Ly? Chẳng lẽ năm năm trước Ngọc Ly kỳ thật... Không chết?

Thịnh Hạo vừa nhận được tin tức từ Đoàn Quận Vương phủ truyền đến, nói Đồng Trinh Hoa bởi vì ngoài ý muốn rơi hồ mà hôn mê, liền lo lắng lập tức tới, không thể tin được cứ nhiên sẽ xảy ra loại chuyện này.

Trinh Hoa tại sao đột nhiên rơi trong hồ? Chẳng định có vấn đề, cũng không phải ngoài ý muốn đơn giản như vậy!

Lòng hần nóng như lửa đốt đi theo nô tỳ đi ở trên hành lang gấp khúc trong phủ, muốn nhanh chóng nhìn thấy nàng, thật vất vả rốt cục đi vào phòng khách, trong phòng trừ bỏ Ngọc Hồ ra, không nghĩ tới ngay cả Đoàn Quận Vương cũng ở đó.

Sau khi xảy ra ngoài ý muốn, Ngọc Hồ ngoài việc phái người thông tri cho Thịnh Hạo ra, đồng dạng cũng phái người đến trong cung mời Đoàn Quận Vương trở về, sắc mặt của cha và con gái đều có một loại ngưng trọng kỳ quái, không khí có chút quỷ dị.

Thịnh Hạo một lòng chỉ muốn xác nhận tình trạng của Đồng Trinh Hoa, không rảnh bận tâm lễ tiết nên có với Đoàn Quận Vương, lập tức chạy vội tới bên giường, lo lắng nhìn dung nhan tái nhợt của nàng, “Trinh Hoa, người làm sao vậy? Mau tỉnh lại...”

“Đại phu đã tới xem rồi, nàng cũng không có trở ngại gì, chỉ là uống nhiều nước hồ quá, tạm thời bất tỉnh thôi.” Ngọc Hồ ra tiếng giải thích.

Lúc này Thịnh Hạo mới có thể tạm thời buông lỏng một hơi, quay người lại hành lễ với Đoàn Quận Vương, “Đoàn Quận Vương, xin thứ cho tại hạ vừa rồi đã thất lễ.”

“Không sao.” Đoàn Quận Vương nhìn thần sắc Thịnh Hạo có chút phức tạp.

“Ngọc Hồ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Thịnh Hạo ngược lại chất vấn nàng, “Trinh Hoa đồng ý nhận lời mời của người mà đến, vì sao lại đột nhiên rơi vào trong hồ? Mời người cần phải cho ta một đáp án hợp lý.”

Nếu sớm biết rằng sẽ xảy ra ngoài ý muốn, dù nói cái gì hần cũng sẽ ngăn cản Trinh Hoa lại đây, hần hiện tại quả thực hối hận không thôi!

“Thật là ngoài ý muốn, ta cũng không nghĩ tới... Nàng tại sao lại rơi xuống hồ.” Ngọc Hồ chột dạ trả lời.

“Thật sự chỉ là ngoài ý muốn thôi sao?” Vừa thấy vẻ mặt của nàng, Thịnh Hạo liền khẳng định không phải ngoài ý muốn, “Ngọc Hồ, lúc này đây may mắn Trinh Hoa không có trở ngại, ta sẽ không so đo với người, nhưng ta cũng nói cho người biết, sẽ không có lần tiếp theo, ta tuyệt không cho người có cơ hội tiếp xúc Trinh Hoa nữa.”

Ngọc Hồ không thể phản bác lời nói của hần, bởi vì trong lòng nàng thật sự sợ, biết mình thật đã làm sai.

“Ta muốn lập tức mang Trinh Hoa đi, thứ cho không ở lâu.”

Không nghĩ tới Đoàn Quận Vương đột nhiên ra tiếng ngăn cản hần vào lúc này, “Không, ta không thể để cho người mang nàng đi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì nàng rất có thể là đại nữ nhi ‘Ngọc Ly’ của ta.”

“Không có khả năng!” Thịnh Hạo phản bác như đinh chém sắt, “Ngọc Ly từ năm năm trước đã chết, nàng nằm vào giữa cát lún, hài cốt không còn, không phải chỉ có ta nhìn thấy, rất nhiều người đều thấy được, cho nên nàng tuyệt đối không thể nào là Ngọc Ly.”

“Nhưng trên tay của nàng đã có một vết thương giống như trước đây tỷ tỷ từng chịu, hơn nữa vị trí, hình dạng đều giống nhau như đúc.” Ngọc Hồ lần lượt vạch ra căn cứ chính xác, “Không chỉ vết thương trên vai, trên vai sau của tỷ tỷ có một nốt nhỏ màu đỏ, đó là từ trong bụng mẹ đi ra đã có, trên người ‘Đồng Trinh Hoa’ như lời người nói, cũng có một cái nốt như vậy, hơn nữa vị trí không sai chút nào, hơn nữa bộ dạng nàng và tỷ tỷ cực kỳ tương tự, nàng rõ ràng chính là tỷ tỷ.”

Nàng cũng là bởi vì phát hiện Đồng Trinh Hoa rất có thể chính là tỷ tỷ, mới nhanh chóng kêu A mã trở về, tuy rằng chuyện này cực kỳ không thể tin được, nhưng rất nhiều chứng cứ đều biểu hiện quan hệ giữa Đồng Trinh Hoa và tỷ tỷ, nàng không tin cũng không được.

“Người nói cái gì?!” Thịnh Hạo vừa khiếp sợ vừa kinh ngạc, này... Làm sao có thể?

Hắn nhìn tận mắt Ngọc Ly bị cát lún nuốt hết, ngay cả thi thể cũng không tìm được, làm sao có thể thoát khỏi?

Đoan Quận Vương lại nhắc lại một lần nữa, “Nói ngắn lại, Thịnh Hạo bối lạc, giờ này khắc này ta sẽ không cho người mang Đồng cô nương có thể chính là Ngọc Ly đi.”

Ông mặc kệ lâm vào giữa cát lún rốt cuộc có còn khả năng còn sống trở về hay không, ông chỉ nhận định đủ loại đặc điểm trên người Đồng Trinh Hoa phù hợp với Ngọc Ly, cứ như vậy nhận định nàng khẳng định là đại nữ nhi tránh được kiếp chết của ông.

Không nghĩ tới đại nữ nhi còn có cơ hội còn sống trở lại bên người bọn họ, vô luận như thế nào, ông đều nhất định phải giữ đại nữ nhi lại, không cho phép bất luận kẻ nào mang nàng đi!

6. Chương 6

Đồng Trinh Hoa không biết mình ngủ mê bao lâu, khi nàng mở hai mắt ra lần nữa thì sắc trời đã tối, trong phòng thấp lên ngọn đèn, ánh đèn mờ nhạt hơi hơi lay động.

Nàng ngồi dậy, vẫn nhìn phòng xa lạ, trong khoảng thời gian ngắn còn nhớ không nổi rốt cuộc chuyện gì xảy ra, chờ thanh tỉnh một chút mới nghĩ đến, nàng bị Ngọc Hồ đẩy vào hồ, tiếp theo ấn tượng gì cũng không có.

“Nơi này là chỗ nào? Chẳng lẽ ta còn ở Đoan Quận Vương phủ?”

Nàng mê man đã bao lâu? Nếu không nhanh đi về, Thịnh Hạo sẽ lo lắng, không nên không nên, nàng lập tức rời đi mới được.

Đồng Trinh Hoa đang muốn xuống giường, lại đột nhiên truyền đến thanh âm có người mở cửa vào, ngay sau đó Ngọc Hồ mang theo nô tỳ từ ngoài đi vào trong phòng, nhìn thấy Đồng Trinh Hoa đã tỉnh, vui sướng lập tức tươi cười.

“Tỷ tỷ, cảm ơn trời đất, tỷ rốt cuộc tỉnh!”

Sau khi nàng và A Mã mời Thịnh Hạo về, không cho hắn mang tỷ tỷ đi, bọn họ vẫn đang đợi nàng tỉnh lại, cứ như vậy đợi cho đến đêm, thật vất vả nàng mới thanh tỉnh.

“Tỷ tỷ?” Đồng Trinh Hoa vẽ mặt kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng, “Cách cách, ta không có thân phận làm tỷ tỷ của người, người kêu ta như vậy, sẽ làm ta giảm thọ.”

“Không, tỷ tỷ thật là tỷ của ta...” Đồng Trinh Hoa căn bản là không để tâm nghe xem nàng ta còn muốn nói nhiều cái gì, “Thật ngại, ta phải trở về phủ bối lạc rồi, xin cho ta rời đi.”

“Không, tỷ không thể rời đi Đoan Quận Vương phủ!”

“Vì sao?”

“Ta đã nói rồi, tỷ là tỷ tỷ của ta nha.” Ngọc Hồ cầm chặt lấy tay nàng, không cho nàng đi, “Ta không biết tại sao tỷ đối chúng ta không có bất kỳ ấn tượng gì, nhưng trên người tỷ có thật nhiều đặc thù giống như tỷ tỷ, cho nên tỷ nhất định là tỷ tỷ của ta.”

Ngọc Hồ vội vàng vạch ra tất cả đặc thù nàng giống với Ngọc Ly, cố gắng muốn khiến nàng tin tưởng nàng chính là Ngọc Ly, nhưng Đồng Trinh Hoa càng nghe lại càng kinh ngạc, không hiểu trên đời này làm sao có thể có nhiều trùng hợp đều xảy ra ở trên người nàng và Ngọc Ly như vậy, quả thực chính là không thể tin tới cực điểm.

“Các người không phải bởi vì gương mặt này của ta, liền định đâm lao phải theo lao, gạt ta là trên người có vài điểm giống Ngọc Ly cách cách, dẫn ta mắc mưu đấy chứ?”

“Không, ta nói thật, cũng không có lừa tỷ, bằng không tỷ nói, vết thương trên cánh tay trái tỷ là thế nào mà có?”

“Ách?” Đồng Trinh Hoa kinh ngạc sửng sốt, “Ta không ấn tượng...”

Nàng biết trên cánh tay mình có sẹo, nhưng nàng lại tìm không ra bất cứ trí nhớ gì có liên quan với vết sẹo này trong đầu, giống như vết sẹo là không căn cứ xuất hiện.

Ngọc Hồ tiếp tục truy vấn: “Chẳng lẽ tỷ thật sự một chút ấn tượng đối với ta cũng không có, thậm chí đối với Đao Quân Vương phủ tỷ đã ở mười lăm năm cũng không có một chút cảm giác quen thuộc gì?”

“Ta thật không có ấn tượng gì, ta cũng không cho rằng chính mình nên có cảm giác quen thuộc đối với tất cả nơi này.” Đồng Trinh Hoa chỉ cảm thấy khó hiểu, “Huống hồ các người cũng nói, Ngọc Ly cách cách đã sớm chết rồi, làm sao có thể chết mà sống lại đây?”

Ngọc Hồ cảm thấy rất giận, không biết nên làm như thế nào mới có thể để cho nàng tin tưởng, “Chúng ta cũng không hiểu vì sao, tuy rằng năm năm trước tỷ tỷ xác thực rơi vào cát lún, bị cát lún nuốt mất...”

“Cái gì?! Ngọc Ly cách cách cũng là rơi vào cát lún?”

Đột nhiên trong lúc đó, một loại cảm giác đau đớn kỳ quái lủi qua chỗ sâu trong óc Đồng Trinh Hoa, giống như có hình ảnh gì chợt lóe lên ở trước mắt, đầu của nàng nháy mắt bốc lên một cỗ trường đau, càng ngày càng đau, càng ngày càng đau, như là có đồ vật gì đó muốn ở nổ tung trong đầu của nàng.

Hạo ca ca, cứu ta!

Ngọc Ly

Là ai ở trong đầu của nàng nói chuyện? Nàng đau đớn ôm lấy đầu, nhú chặt hai hàng lông mày, càng ngày càng nhiều hình ảnh kỳ quái và hỗn loạn lần lượt thay đổi xuất hiện, nàng hoàn toàn không rõ ràng lắm rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Cha, mẹ, con làm sao vậy?

Không có việc gì, Trinh Hoa, tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi...

Đúng nha, nàng kêu Đồng Trinh Hoa, ba mẹ của nàng đều ở thế kỷ hai mươi mốt, làm sao có thể sẽ là Đao Quân Vương gì ở Thanh triều, ba mẹ của nàng chỉ có một nữ nhi là nàng, nàng mới không có cô muội muội Ngọc Hồ này.

Tỷ tỷ, đợi ta với!

Tiểu Hồ, người đi nhanh một chút!

Kỳ quái, vì sao trong đầu của nàng sẽ xuất hiện Ngọc Hồ trước đây, thậm chí là Thịnh Hạo, Bác Tuyên tuổi nhỏ hơn chút, nàng tựa hồ nhìn thấy cảnh tượng bốn người bọn họ vui vẻ du lịch, giống như thật sự từng xảy ra?

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Không được, đầu nàng đau quá, nàng sắp chịu không nổi rồi, nhanh chóng đình chỉ...

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Ngọc Hồ lo lắng nhìn nàng tựa hồ đau đến sắp bất tỉnh, lại bó tay vô sách, “Có đau lắm không? Bằng không ta nhanh chóng phái người đi gọi đại phu...”

“Đủ rồi, ta không muốn nhìn nữa, ngừng lại đi!” Nàng đau đớn khó nhin rên rỉ ra tiếng, trong đầu vẫn hiện lên nhiều hình ảnh lắm, khiến nàng hoàn toàn không thể gánh vác.

Ngọc Ly...

Trinh Hoa...

Đầu đau tới cực điểm, mắt Đồng Trinh Hoa nhắm lại, lại ngất đi lần nữa, nhưng hình ảnh vẫn không ngừng hiện lên trong đầu, hoàn toàn không chịu buông tha nàng.

“Tỷ tỷ ”

Nàng rốt cuộc là ai? Rốt cuộc người nào là nàng? Giờ này khắc này nàng... Mê hoặc...

Trí nhớ bị cố ý che dấu, ở một khắc này như suối tuôn từ ở chỗ sâu trong óc mãnh liệt xuất hiện, nàng không muốn xem, lại bị buộc phải xem, trốn tránh không được...

“Ngọc Ly ”

Nàng vùi ở giữa cát lún, nhìn Thịnh Hạo bị khổng chế trên mặt đất, muốn tới gần lại không gần được, nàng cố gắng vươn tay, lại không chạm được đến hắn, hai người chỉ có thể cách xa nhau, gặp phải vận mệnh chia cách.

Nàng thật sự phải chết ở trong cát lún? Không, nàng muốn ở bên cạnh Hạo ca ca, nàng không muốn chết...

Cát lún che mất nàng, ý thức của nàng ở giờ phút này bị gián đoạn, lâm vào trong một mảnh hắc ám, không biết mất đi ý thức bao lâu, khi nàng tỉnh lại lần nữa, mới phát hiện chính mình cứ nhiên không chết, ngược lại đi vào một chỗ cực kỳ kỳ quái.

Nàng từ trên giường đứng dậy, nhìn phòng quái dị xa lạ, cửa sổ là mặt trong suốt nàng chưa từng thấy, phóng mắt nhìn lại, bên ngoài có thật nhiều hòm kỳ quái đi qua, đi lại rất nhanh, một cái nhà cao lớn kỳ quái đứng vững, hoàn toàn không giống với thế giới nàng biết.

Nơi này rốt cuộc là đâu? Nàng đi vào địa phương kỳ quái gì?

“Cháu đã tỉnh?” Một phụ nữ trung niên giờ phút này mở cửa đi vào trong phòng, vui sướng nhìn nàng, “Bác sĩ nói cháu chỉ là mất nước té xỉu, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, rất nhanh sẽ không có chuyện gì.”

Nàng nhìn người phụ nữ trung niên một thân trang phục kỳ lạ, hoang mang hỏi: “Tại sao tôi lại ở chỗ này?”

“Cháu té xỉu ở trên đường, được bác và chồng bác phát hiện, chúng ta liền tạm thời mang cháu về trước.”

“Tôi... Té xỉu ở trên đường?” Nàng khó hiểu nhăn lại lông mày, nàng không phải là bị cát lún nuốt mất rồi sao? Kết quả nàng chẳng những không có chết, lại đi tới địa phương kỳ quái này.

“Cháu tên là gì? Nhà ở ở nơi nào? Chúng tôi sẽ đưa cháu trở về.”

“Tôi là Ngọc Ly cách cách ở Đoan Quận Vương phủ, tôi ở tại Đoan Quận Vương phủ kinh thành, nhưng tôi không muốn quay về kinh, tôi không muốn gả cho Bác Tuyên ca, tôi muốn đi Tây Vực tìm Hạo ca ca...”

“Đoan Quận Vương phủ? Ngọc ly cách cách?” Mặt người phụ nữ trung niên lộ vẻ kinh ngạc, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, “Ông xã, ông mau tới đây...” Một người đàn ông trung niên vừa nghe đến tiếng gọi, vội vàng đi đến, hỏi nàng rất nhiều vấn đề, nàng rõ ràng đều trả lời từng cái theo tình hình thực tế, lại chỉ đổi lấy biểu tình càng ngày càng kinh ngạc của bọn họ.

Bọn họ nói, bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, Thanh triều sớm diệt vong, Đoan Quận Vương phủ, kinh thành, hiện tại đã không còn những thứ này.

Nàng kinh ngạc nghe bọn họ giải thích, hoàn toàn không thể tin chính mình như thế nào gặp được chuyện kỳ quái như thế, nàng mới không tin chuyện ma quỷ Thanh triều đã diệt vong, nàng chỉ muốn rời khỏi đây,

nhưng bọn họ không để nàng đi, nói lo lắng cho tình trạng tinh thần của nàng, hi vọng nàng có thể tiếp tục lưu lại tỉnh dưỡng một lát.

Nàng bị bọn họ giữ lại, ngoài phòng ở ra, chỗ nào cũng không thể đi, thật vất vả để nàng tìm được cơ hội chạy trốn, lại bị cảnh tượng hoàn toàn xa lạ bên ngoài làm cho sợ hãi, hoàn toàn không thể thích ứng.

Không qua bao lâu, đôi vợ chồng trung niên tìm được nàng, mang nàng về, nàng bởi vì đã bị đả kích quá lớn, không thể đối mặt chuyển biến thật lớn thành hình xảy ra, dứt khoát nhốt chính mình trong phòng, thậm chí cự tuyệt tiếp nhận bọn họ tới gần.

Nàng núp ở một góc giường, ôm chặt lấy hai đầu gối, không ngừng chảy nước mắt, nàng muốn trở lại bên cạnh Thịnh Hạo, nàng không muốn ở lại địa phương hoàn toàn xa lạ này....

“Ông thật sự muốn làm như vậy? Kế hoạch lấy lại trí nhớ kia không phải còn đang ở trong giai đoạn thử nghiệm, không biết có thể thành công hay không?”

Trong lúc hoảng hốt, nàng tựa hồ nghe được đôi vợ chồng này tranh luận ở ngoài phòng của nàng, nàng nghe không hiểu bọn họ rốt cuộc đang âm ỷ những thứ gì, chỉ là mờ mịt tiếp tục ở trong phòng, không có bất kỳ phản ứng nào.

“Nhưng hiện tại con bé ở tình huống này, cực đoan bài xích tất cả sự tình, hoàn toàn không thể thích ứng, cứ tiếp tục như thế, tinh thần của con bé có thể bị hỏng mất, chẳng bằng cho con bé đi thử, nếu quả thật thành công, con bé giống như là trọng sinh, có thể thuận lợi thích ứng xã hội này, sẽ không xuất hiện bài xích hoặc ngăn cách gì nữa.”

“Nhưng kế hoạch này có chút mạo hiểm...”

“Bà không hy vọng có thể giữ con bé lại, trở thành con gái của mình để chăm sóc sao? Vậy bà phải mạo hiểm như vậy, chỉ cần thành công, con bé sẽ biến thành con gái của chúng ta, thích ứng trên sinh hoạt cũng không có vấn đề gì...”

Hai người lại tranh chấp hồi lâu ở ngoài cửa phòng, cuối cùng, người phụ nữ trung niên mềm hoá, thỏa hiệp rồi, hai người bọn họ mới cùng nhau đi vào trong phòng của nàng.

Nàng mở to mắt trống rỗng, mờ mịt nhìn bọn họ, dùng tiếng nói suy yếu hỏi: “Hai người muốn tôi làm cái gì?”

Người đàn ông trung niên mỉm cười hòa ái, ý đồ tới gần nàng, “Tin tưởng bác, chúng tôi tuyệt đối sẽ không tổn thương cháu.”

“Đừng tới đây!” Một đôi tay nhỏ bé của nàng liều mình vung loạn trên không trung, hoàn toàn không tín nhiệm bất luận kẻ nào, “Cút ngay, tất cả đều cút ngay, đừng đụng vào tôi ”

“Cháu bình tĩnh, chúng tôi thật sự sẽ không hại cháu!” Người đàn ông lấy ra khăn tay sớm dự bị tốt, dè vào miệng và mũi của nàng, hương vị gay mũi trên khăn tay khiến nàng thống khổ giãy dụa, không bao lâu, ý thức của nàng dần dần tan rã, toàn thân xụi lơ vô lực chống cự, rất nhanh ngất đi.

Sau đó, nàng phần lớn là trong tình trạng hôn mê, ngẫu nhiên vài lần ngấn ngủ tỉnh lại, chỉ thấy chính mình nằm ở trong một gian phòng màu trắng, rất nhiều người xa lạ mặc áo bào màu trắng ở trên đầu nàng, trên mặt mang thứ kỳ quái, nàng muốn giãy dụa, lại toàn thân vô lực, chỉ có thể một lần lại một lần mê man đi.

Nàng không biết mình ở trong phòng màu trắng bao lâu, chỉ biết một lần cuối cùng mình từ đang ngủ mê man tỉnh lại thì đã ở trong phòng trước kia (phòng mà chị ấy ở khi vừa tỉnh), đôi vợ chồng thì khẩn trương đợi ở bên giường, tựa hồ đã đợi nàng tỉnh lại thật lâu.

Nàng mở to hai mắt mệt mỏi, không hiểu hai người bọn họ vì sao thoát nhìn có chút khẩn trương, thực tự nhiên hô: “Cha, mẹ, con làm sao vậy?”

Bọn họ nhất thời tươi cười vui mừng, ôn nhu trấn an nàng, “Không có việc gì, Trinh Hoa, tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi...”

Giờ này khắc này, nàng rốt cục nhớ tới tất cả, bọn họ xây dựng trí nhớ của nàng một lần nữa, mang tri thức thông thường mà đứa nhỏ mười lăm tuổi thế kỷ hai mươi mốt nên có, tất cả đều cài đặt vào trong đầu của nàng, khiến cho nàng sau khi tỉnh lại, liền có thể giống như người bình thường, để dung nhập cuộc sống thế kỷ hai mươi mốt, không có chút không thích ứng.

Mà bọn họ cũng mang trí nhớ của “Đồng Trinh Hoa” đã hư cấu ra, che dấu trí nhớ nguyên bản của nàng, khiến nàng vừa tỉnh dậy liền cho là mình là Đồng Trinh Hoa, là con gái của bọn họ, không có bất kỳ nghi ngờ.

Nguyên lai là như vậy, nguyên lai từ lúc vừa mới bắt đầu vốn không có “Đồng Trinh Hoa” tồn tại, nguyên lai nàng... Căn bản chính là Ngọc Ly!

Sau khi nàng bị cát lún cũng chưa chết, ngược lại ngoài ý muốn xuyên qua thời không đi vào thế kỷ hai mươi mốt, bị cha mẹ ở thế kỷ hai mươi mốt của nàng nhặt được, sau lợi dụng thân phận Đồng Trinh Hoa để tồn tại, lên cấp 3, học đại học, ở thế kỷ hai mươi mốt sinh sống năm năm, mới bởi vì tự mình đến Tân Cương du lịch, lại lần nữa lâm vào cát lún, xuyên qua thời không, lại một lần nữa trở lại thế giới chân chính thuộc về nàng.

Khó trách cha mẹ của nàng vừa nghe đến nàng muốn đi Tân Cương, lại lộ ra biểu tình kỳ quái như vậy, nguyên lai đây là chân tướng của tất cả sự thật...

Ngọc Ly lệ rơi đầy mặt chậm rãi thức tỉnh, cả người vẫn còn kinh ngạc, thật lâu không thể bình phục cảm xúc, hiện tại nàng đã hoàn toàn khôi phục trí nhớ, biết tất cả chân tướng, không còn có gì hoang mang.

Nàng chính là Ngọc Ly, địa phương mà nàng nên trở về, căn bản không phải thế kỷ hai mươi mốt, mà là Thanh triều, nơi này mới chân chính là nhà của nàng, người nhà của nàng, tất cả mọi người nàng yêu ở trong này nha...

“Tỷ tỷ, thật tốt quá, người rốt cục tỉnh...”

“Ngọc Ly...”

Nàng nhìn A Mã và muội muội vẫn canh giữ ở bên giường, nước mắt lại ngăn không được mà chảy xuống, “A mã, Tiểu Hô...”

Đoan Quận Vương cùng Ngọc Hô vui sướng cười lên, bọn họ róta cuộc cũng đợi được đến lúc nàng khôi phục bình thường, nhận ra bọn họ, nàng thật là Ngọc Ly của bọn họ.

Mất tích năm năm, Ngọc Ly đã trở lại, nàng nhất định trở lại chỗ này, một lần nữa đối mặt với quan hệ tam giác giữa nàng, Thịnh Hạo và Bác Tuyên.

Kế tiếp sẽ như thế nào, nàng cũng không biết, chỉ có thể đi từng bước, tính từng bước...

Từ sau khi “Đồng Trinh Hoa” bị Đoan Quận Vương giữ lại, không cho Thịnh Hạo mang đi, mỗi ngày Thịnh Hạo đều đi vào Đoan Quận Vương phủ cầu kiến, tuy nhiên cũng bị Đoan Quận Vương từ chối, hắn vẫn là chưa từ bỏ ý định tiếp tục cầu kiến, thế nào cũng phải nhìn thấy “Đồng Trinh Hoa” mới được.

Chỉ cần nàng nói nàng không phải Ngọc Ly, nàng muốn trở về với hắn, hắn sẽ liệu linh mang nàng đi xa khỏi Đoan Quận Vương phủ, mặc kệ làm như vậy có thể sẽ đắc tội Đoan Quận Vương, hắn đều không thêm quan tâm!

Hắn chỉ hy vọng nàng có thể trở về đến bên cạnh hắn, mặc kệ phải trả giá lớn thế nào đều được!

Sau khi Ngọc Ly thức tỉnh, bởi vì nàng trải qua rất nhiều điều kỳ lạ, đã bị rung động quá mạnh, cảm xúc còn cực kỳ không ổn định, cho nên Đoan Quận Vương không cho bất luận kẻ nào gặp nàng, cũng tạm thời phong tỏa tin tức Ngọc Ly trở lại Đoan Quận Vương phủ một lần nữa, miễn cho ảnh hưởng nàng tỉnh dưỡng.

Nàng không có nói cho bất luận kẻ nào chuyện mình từng đã đến thế kỷ hai mươi mốt, nàng nghĩ, cho dù nói cũng sẽ không có người tin tưởng, cho nên đừng nói, để điều bí mật này chôn dấu dưới đáy lòng, coi như nắm giấc mộng đi.

Nhưng đến ngày Thứ năm, chuyện Đoan Quận Vương tìm về Ngọc Ly cách cách vẫn truyền ra ngoài, mọi người ai cũng kinh ngạc, cảm thấy sau khi Ngọc Ly rơi xuống cát lún rất không có khả năng còn sống, nhưng Đoan Quận Vương với lời thề son sắt vẫn tin tưởng mình đã tìm được nữ nhi trở về rồi, những người khác cũng không còn nói gì.

Nhưng tin tức càng đồn, Thịnh Hạo thì càng kiên quyết muốn gặp Đoan Quận Vương, chỉ sợ Đoan Quận Vương dùng thủ đoạn bắt buộc gì, ép “Đồng Trinh Hoa” thừa nhận thân phận cách cách này.

“Thịnh Hạo bối lực, Vương gia chúng ta bây giờ không có ở bên trong phủ, thật sự không thể gặp ngài.”

Trong đại sảnh, Nghiêm tổng quản Đoan Quận Vương phủ dám chối từ Thịnh Hạo, dựa theo chỉ thị của Đoan Quận Vương, tạm thời không thể để cho Thịnh Hạo có cơ hội nhìn thấy Ngọc Ly.

“Vương gia các người thật không trong phủ? Tốt lắm, ta sẽ ở đây đợi cho Vương gia các người hồi phủ mới thôi!” Hôm nay Thịnh Hạo quyết định, thế nào cũng phải làm rõ chuyện này mới được.

Bên ngoài đã lưu truyền chuyện Đồng Trinh Hoa là Ngọc Ly, nếu không nhanh chóng ngăn cản loại lời đồn đãi này tiếp tục lan tràn, chỉ sợ Đồng Trinh Hoa thật phải gánh thân phận Ngọc Ly cả đời.

“Bối lực gia, hay là như vậy ngài vẫn là tạm thời trở về đi, chờ Vương gia chúng ta hồi phủ, tiểu nhân lại phái người đi thông báo bối lực gia một tiếng, như vậy có được không?”

“Chỉ sợ ta đây trở về, vĩnh viễn đợi không được thông báo của quý phủ.” Thịnh Hạo không hề vô nghĩa với Nghiêm tổng quản, trực tiếp muốn xông vào phủ, “Ta muốn gặp Trinh Hoa, ta tuyệt không để nàng bị các người kiềm chế!”

“Bối lực gia, xin dừng bước, thân thể đại cách cách không khỏe, tạm thời không tiếp khách, thỉnh bối lực gia đừng làm khó dễ tiểu nhân!” Nghiêm tổng quản nhanh chóng đỡ được.

“Mau tránh ra, hôm nay ta nhất định phải gặp Trinh Hoa!”

“Nàng đã không phải là Trinh Hoa, nàng là Ngọc Ly cách cách của chúng ta.”

“Nàng không phải, nàng là bị các người buộc trở thành Ngọc Ly!”

“Không, đại cách cách đã tự mình thừa nhận, nàng là Ngọc Ly cách cách đã mất tích năm năm.”

“Cái gì?!” Thịnh Hạo kinh ngạc sững sốt, ngay sau đó lập tức phản bác, “Ta không tin, các người nhất định là gạt người!”

Nếu nàng quả thật là Ngọc Ly, nàng đã sớm thừa nhận, huống hồ lúc trước hấn ở chung với nàng, rất rõ ràng cảm nhận được, trừ bỏ khuôn mặt nàng giống Ngọc Ly ra, cá tính, khí chất căn bản hoàn toàn là hai người khác nhau.

“Chúng ta thật không có gạt người! Nàng đích xác là Ngọc...”

“Mau tránh ra, đừng làm cản trở ta!” Thịnh Hạo dám gạt bỏ ngăn cản của Nghiêm tổng quản, rất nhanh xông nhập bên trong phủ Quận Vương.

“Thịnh Hạo bối lực? Xin dừng bước, không có Vương gia cho phép, ngài không nên xông vào...” Nghiêm tổng quản đầu đầu nhanh chóng đuổi theo.

Thịnh Hạo mặc kệ Nghiêm tổng quản đuổi theo ngăn cản thế nào, dám xông vào trong hoa viên Vương Phủ, không qua bao lâu, hấn liền nhìn đến một thân ảnh quen thuộc ngồi ở trong lương đình hoa viên, một mình không biết đang phát ngốc cái gì.

“Trinh Hoa!”

“Gì vậy?” Ngọc Ly ở trong lương đình sững sờ hỏi về thần trí, liền đứng dậy nhìn Thịnh Hạo hướng nàng chậm rãi tới gần, nội tâm cảm thấy trăm vị phức tạp, “Hạo ca ca...”

Thịnh Hạo tới gần ngoài lương đình nhìn nàng đang kinh ngạc, có chút hoài nghi vừa rồi mình rốt cuộc nghe được cái gì, “Người... Gọi ta cái gì?”

Hạo ca ca... Đó là Ngọc Ly mới có thể gọi hần như vậy, Trinh Hoa không gọi hần như vậy, vì sao nàng đột nhiên như là... Thay đổi một người?

“Hạo ca ca... Ta là Ngọc Ly, ta thật là Ngọc Ly.” Nhớ tới sinh ly tử biệt lúc trước của hai người, nàng không khỏi sầu não rơi lệ, “Ta không có chết... Bởi vì một ít nguyên nhân, ta mất đi trí nhớ nguyên bản, thẳng đến mấy ngày trước đây mới rốt cục nhớ tới mọi chuyện cần thiết...”

Thịnh Hạo chấn động vô cùng, trong khoảng thời gian ngắn không thể nhận sự thật này, đầu của hần thậm chí cảm thấy một đoàn hỗn loạn, không hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Ngọc Ly không chết? Điều này sao có thể? Sau đó còn năm năm sau biến thành Đồng Trinh Hoa xuất hiện, cùng hần chung sống một đoạn ngày như vậy, khi hần cho là mình có thể không hề có kị giữ lấy nàng thì nàng lại biến trở về thân phận Ngọc Ly, không còn là Đồng Trinh Hoa hần có khả năng độc chiếm?

Này... Quả thực rất không thể tin! Tim của hần cũng hỗn loạn theo, không biết mình rốt cuộc nên vui nên giận hay nên buồn, thế cho nên chỉ có thể kinh ngạc nhìn chằm chằm Ngọc Ly, không đáp lại được gì.

“Bác Tuyên bối lặc, ngài không thể xông loạn, đại cách cách chúng ta...” Không nghĩ tới Bác Tuyên đã ở lúc này xông vào Đoan Quận Vương phủ, liêu lĩnh đi tới hoa viên, không người nào ngăn cản được hần, hần kích động đi tới ngoài lương đình, vô tâm để ý tới Thịnh Hạo đã ở một bên, nhìn Ngọc Ly biểu tình lộ vẻ vui sướng,

“Nàng thật là Ngọc Ly?!”

Sau khi hần nghe tin tức đại nữ nhi của Đoan Quận vương đã trở về, lập tức liền đuổi tới Đoan Quận Vương phủ, muốn xác nhận chuyện này đến tột cùng là thật hay giả, nội tâm kích động không thôi.

Nếu nàng thật là Ngọc Ly, hần còn có lý do cướp Ngọc Ly về bên cạnh mình một lần nữa, cái này, Thịnh Hạo cũng đã không thể ngăn cản hần có được Ngọc Ly, bởi vì Ngọc Ly vốn chính là thuộc về hần!

Ngọc Ly nhìn qua lại Thịnh Hạo cùng Bác Tuyên, cảm thấy thế khó xử, nàng không biết nên đối mặt tam giác khó giải giữa mình và hai người bọn họ như thế nào, nàng còn chưa có chuẩn bị tốt nên dùng tâm tính gì đối mặt bọn họ, cho nên hai người bọn họ đồng thời xuất hiện, chỉ làm cho nàng cảm giác được rất có áp lực.

“Mời hai người các người đi về trước, được không?” Ngọc Ly chỉ có thể tạm thời lựa chọn trốn tránh, hốc mắt hiện nước mắt nói, “Tâm tình của ta còn cực kỳ hỗn loạn, hiện tại ta đây chỉ muốn một mình yên lặng một chút, cho nên xin tha thứ ta... Tạm thời còn không thể đối mặt các người...”

Nàng cảm thấy thực vô lực, bất lực, mệt mỏi, một lần nữa tìm về thân phận Ngọc Ly này, nàng có thật nhiều sự tình phải thích ứng lần nữa, cho nên thật sự còn không thể đối mặt vấn đề tình cảm khó giải.

Nàng cần thời gian tự hỏi, năm năm trước nàng dùng phương pháp trốn tránh để giải quyết vấn đề này, nghĩ đến chỉ cần theo Thịnh Hạo đến Tây Vực, cùng hần sống chung ở Tây vực, tất cả sẽ không có chuyện gì nữa, nhưng năm năm sau, nàng đã không còn lỗ mãng ngây thơ như vậy, cũng biết làm như vậy căn bản không thể giải quyết vấn đề.

Nàng sẽ không xúc động như vậy nữa, nhưng nàng cũng tạm thời không biết nên xử lý vấn đề này như thế nào, nàng bây giờ chỉ muốn một mình lẳng lặng lẳng động lại tâm tình, suy nghĩ, đợi nàng rốt cục có thể bình tĩnh lại, mới có đủ tâm lực để đối mặt với hai người bọn họ.

Nghiêm tổng quản bắt được cơ hội, lập tức che ở trước mặt Ngọc Ly, khuyên Thịnh Hạo cùng Bác Tuyên rời đi, “Hai vị bối lặc gia, ngài hần là nghe được lời đại cách cách chúng ta chứ? Đại cách cách còn cần thời gian tĩnh dưỡng, thỉnh hai vị bối lặc gia đừng làm khó xử đại cách cách chúng ta nữa, xin về phủ bối lặc trước đi.”

Thịnh Hạo cùng Bác Tuyên nhìn Ngọc Ly thần sắc tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt, bộ dáng tùy thời có thể té xỉu, cũng không nhẫn tâm làm cho nàng có thêm áp lực gì, cho dù rất không cam tâm, vẫn là chỉ có thể tạm thời rời khỏi Đoan Quận Vương phủ, theo như lời nàng, để một mình nàng lẳng động lại tâm tình.

Chuyện Ngọc Ly trở lại Đoan Quận Vương phủ một lần nữa, đối Bác Tuyên mà nói là tin tức tốt, đối Thịnh Hạo mà nói lại là tin tức xấu, tình thế hai người ngay tại nháy mắt thân phận Ngọc Ly được xác định mà

ngịch chuyển, ai cũng không lường trước được...

7. Chương 7

Sau khi Bác Tuyên xác định Ngọc Ly thật sự bình an trở lại Đoan Quận Vương phủ, hần vội vã muốn bảo đảm quan hệ với Ngọc Ly một lần nữa, bởi vậy hần liền cầu kiến hoàng thượng, thỉnh cầu hoàng thượng để cho hôn ước của hần và Ngọc Ly được tiếp tục.

Lúc trước tất cả mọi người nghĩ đến Ngọc Ly đã chết, hoàng thượng cũng thuận thể ngưng hần hôn ước của hần và Đoan Quận Vương phủ, tính chỉ định cách cách ở vương phủ khác cho hần làm phúc tấn, nhưng lúc ấy lấy tâm tình hần bị thương vô tâm thành thân, tạm thời từ chối, hôn sự cứ như vậy kéo dài nhiều năm, không nghĩ tới bây giờ Ngọc Ly đã trở lại, hần vừa vặn có thể thỉnh cầu hoàng thượng tứ hôn một lần nữa.

Hoàng đế cũng đã nghe thấy chuyện tình Đoan Quận Vương tìm về đại nữ nhi, ông cũng triệu Đoan Quận Vương tiến đến hỏi qua, thật sự có chuyện này hay không, được nghe câu trả lời thuyết phục khẳng định của Đoan Quận Vương, đối với chuyện Ngọc Ly có thể từ giữa cát lún tìm được đường sống trong chỗ chết cảm thấy cực kì kinh ngạc.

Theo lý thuyết, thỉnh cầu của Bác Tuyên không có gì không ổn, hợp tình hợp lý, nhưng nghĩ đến chuyện ăn năn đã xảy ra năm năm trước, hoàng đế có điều băn khoăn, lo lắng sẽ lại gây ra mạng người, bởi vậy phái người triệu Đoan Quận Vương và Thịnh Hạo vào cung, cùng nhau thương thảo chuyện này.

Không quá bao lâu, Thịnh Hạo và Đoan Quận Vương đều đi vào trong ngự thư phòng, cùng Bác Tuyên đối mặt hoàng đế, không khí ngưng đọng dị thường.

“Hoàng thượng, xin cho vi thần có cơ hội cạnh tranh công bằng cùng Bác Tuyên bồi lặc.” Thịnh Hạo khẩn cầu, “Vi thần và Ngọc Ly cách cách lưỡng tình tương duyệt, nếu chỉ là bởi vì Bác Tuyên bồi lặc xin hoàng thượng chỉ hôn sớm một bước, cứ như vậy cả hai bỏ qua nhau, vi thần và Ngọc Ly cách cách đều sẽ thương tiếc chung thân.”

Hần chỉ cần nghĩ đến năm đó mình lựa chọn nhượng bộ, tránh đi Tây Vực, lại làm hại Ngọc Ly gặp nạn, năm năm sau hai người mới vừa gặp lại, liền cảm thấy vạn phần hối hận, cho nên lúc này đây, vô luận như thế nào, hần cũng sẽ không nhượng bộ, thế nào cũng phải cố gắng tranh thủ cơ hội lấy được Ngọc Ly!

“Hoàng thượng, hôn sự của con cháu bất kỳ từ trước đến nay chính là do hoàng thượng làm chủ, không quan hệ tình cảm nam nữ, Thịnh Hạo bồi lặc nói như vậy một chút sức thuyết phục đều không có.” Bác Tuyên phản bác ngay sau đó.

“Không quan hệ tình cảm nam nữ? Bản thân ta muốn hỏi Bác Tuyên bồi lặc một chút, năm đó người xin hoàng thượng chỉ hôn chẳng lẽ không phải bởi vì thích Ngọc Ly cách cách, mới có thỉnh cầu như vậy sao?” Thịnh Hạo bắt lấy lỗi trong lời nói của hần, lập tức phản bác trở về.

Biểu tình của Bác Tuyên cứng đờ, trừng mắt nhìn Thịnh Hạo, “Người...”

“Ngừng, trẫm không muốn thấy hai người các người khắc khẩu ở trước mặt trẫm.” Hoàng đế biểu tình nghiêm túc ngăn lại bọn họ, kỳ thật đã ẩn ẩn cảm giác được đau đầu khó giải quyết.

Thịnh Hạo đóng ở biên phòng Tây Vực nhiều năm, chiến công không ít, mà công lao Bác Tuyên bao vây tiêu trừ Thiên Địa hội cũng không nhỏ, hai người đều là người ông yêu quý, ông không muốn bạc đãi bọn họ, kết quả hai người cùng vì một nữ nhân trở mặt thành thù, làm cho ông tổn hao tâm trí.

Mặc kệ ông chỉ hôn Ngọc Ly cho ai, đều xúc phạm tới một người khác, trừ phi trên đời này có hai Ngọc Ly, để cho hai người bọn họ đều có thể đạt được ước muốn, bằng không chỉ hôn như thế nào cũng không thỏa, sẽ chỉ làm hiềm khích ở giữa bọn họ càng thêm nghiêm trọng.

Hoàng đế nhìn về phía Đoan Quận Vương thủy chung đều không có mở miệng nói chuyện, “Đoan Quận Vương, người có ý kiến gì?”

“Có thể xin hoàng thượng tạm thời không cần quyết định hôn sự của tiểu nữ hay không?” Đoan Quận Vương trả lời.

“Vi sao?”

“Cùng lúc, tiểu nữ mất tích năm năm sau, thật vất vả mới trở lại bên người vi thần lần nữa, vi thần hy vọng có thể giữ tiểu nữ ở bên người một thời gian, bù lại tiếc nuối những năm gần đây mất đi nữ nhi, về phương diện khác, hiện tại tình trạng tinh thần của tiểu nữ không tốt lắm, cần phải có thời gian tĩnh dưỡng, nếu hoàng thượng cho rằng giờ phút này chỉ hôn tiểu nữ cho ai cũng không ổn, vậy thì xin hoàng thượng tạm thời đừng làm quyết định gì, chờ thêm đoạn thời gian, lại xem tình hình mà chỉ định ra.”

Hoàng đế châm chước một hồi, cũng hiểu được Doan Quận Vương nói có lý, nếu hiện tại chỉ hôn cho ai cũng không có phương pháp làm ọi người vừa lòng, vậy nên ông liền tạm thời không ra quyết định gì, chờ thêm một thời gian nữa, tình trạng có lẽ lại sẽ có điều biến hóa cũng không chừng.

“Cứ theo lời Doan Quận Vương, tạm thời không chỉ hôn Ngọc Ly cách cách cho bất luận kẻ nào, hi vọng Thịnh Hạo và Bác Tuyên bồi lạc đều có thể tỉnh táo lại, chớ vì một nữ nhân rối loạn chừng mực, làm ra chuyện xúc động lỗ mãng gì.”

Doan Quận Vương dẫn đầu tạ ơn, “Đa tạ hoàng thượng thành toàn.”

Thịnh Hạo và Bác Tuyên trừng mắt nhìn nhau, nhưng lệnh vua không thể cãi, bọn họ cũng chỉ có thể tạm thời ngưng binh, ai cũng không chiếm được chỗ tốt, “Vi thần tuân mệnh.”

Khoảng thời gian này Ngọc Ly ở bên trong Doan Quận Vương phủ tĩnh dưỡng, thường xuyên trầm mặc không nói, làm cho người trong phủ không khỏi có chút bận tâm, bởi vậy Ngọc Hô phần lớn thời gian sẽ làm bạn ở bên người nàng, trò chuyện với nàng, hy vọng có thể khiến nàng mau chóng khôi phục sức sống nên có.

Kỳ thật nàng vẫn thực áy náy, nhất thời bị ghen tị làm cho choáng đầu, mới có thể thất thủ đẩy tỷ tỷ rơi xuống hồ, tuy rằng tỷ tỷ sớm nói qua không trách nàng, nàng vẫn nhịn không được âm thầm tự trách.

“Tỷ tỷ, những thứ này là điểm tâm trước kia người thích ăn nhất.” Ngọc Hô chỉ vào đầy bàn điểm tâm, “Gần đây người cũng chưa có khẩu vị dùng bữa, ít nhiều ăn một ít đi.”

Ngọc Hô và Ngọc Ly ở trong phòng tán gẫu, Tiểu Hoa thì ngồi ở trong sảnh ngoài phòng, Ngọc Hô thực cố gắng muốn làm cho tỷ tỷ nói nhiều chút, chỉ tiếc tỷ tỷ vẫn trầm mặc im lặng như cũ, tâm tình thủy chung giần không ra.

Mất thấy điểm tâm trên bàn cũng vô pháp làm tâm tình tỷ tỷ biến chuyển, Ngọc Hô nhú chặt lông mày, đã không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Nàng biết tỷ tỷ đang buồn rầu vì chuyện của Thịnh Hạo và Bác Tuyên, chuyện này nàng không giúp được gì, cũng không nói nhiều cái gì, chỉ có thể chờ tỷ tỷ tự mình nghĩ ra một cái kết quả.

Ngọc Ly rốt cục có điều phản ứng nhìn Ngọc Hô, “Tiểu Hô, người có thể nói cho ta, Bác Tuyên ca mấy năm này trôi qua như thế nào sao?” Nàng biết Thịnh Hạo vì ngoài ý muốn của nàng mà tự trách, trực xuất mình ở biên cương Tây Vực chinh chiến, dùng cái này trừng phạt chính mình, rất có ý tưởng một đi không trở về, nếu không phải là nàng lại ngoài ý muốn xuyên qua thời không trở về, có lẽ hẳn thật sự có một ngày sẽ tử chiến nơi sa trường cũng không chừng.

Nàng biết Bác Tuyên khẳng định cũng không sống tốt, nhưng đối với chuyện tình của Bác Tuyên, nàng cũng không rõ ràng, chỉ có thể thử tìm hiểu từ bên Ngọc Hô.

“Bác Tuyên ca mấy năm này đều bận rộn âm thầm truy kích và tiêu diệt tổ chức Thiên Địa hội, hẳn cố ý làm ình bận rộn nhiều việc, quên mất đi thống khổ về tỷ tỷ.” Ngọc Hô có chút cô đơn trả lời.

“Vậy hẳn... Không hề cùng bất kỳ nữ nhân nào thân cận sao?”

“Trừ muội ra, Bác Tuyên ca không hề cùng bất kỳ nữ nhân nào thân cận, hoàng thượng cũng từng có mấy lần muốn giúp hắn chỉ hôn sự khác, đều bị hắn cự tuyệt hết.” Ngọc Hô cười khổ, “Về phần muội, Bác Tuyên ca cũng là nể mặt tỷ tỷ, mới để uội dựa vào gần hắn, bằng không... Có lẽ ngay cả muội cũng không có biện pháp tới gần hắn.”

“Muội đi theo bên cạnh hần năm năm rồi, chẳng lẽ hần đối với Muội đều không có sinh ra tình cảm đặc biệt?”

Giờ phút này nụ cười của Ngọc Hô lại lộ ra bất đắc dĩ cùng bi ai rồi, “Trong lòng hần chỉ có tỷ tỷ, cho tới bây giờ không thay đổi qua, mà muội... Căn bản là không thể đi vào tim của hần, không cách nào làm cho hần thích muội.”

Thịnh Hạo và Đoan Quận Vương đều từng đi vào trong ngự thư phòng, cùng Bác Tuyền đối mặt hoàng thượng, nhưng nàng ngay cả làm thế thân của tỷ tỷ cũng không đủ tư cách, Bác Tuyền ca chỉ xem nàng như muội muội, chỉ muốn thay tỷ tỷ chiếu cố nàng, cho nên mới để nàng tiếp cận hần, đối với nàng... Hần thủy chung đều không có tình yêu nam nữ gì.

Nhưng cho dù nàng hiểu được mình vĩnh viễn không thay thế được được tỷ tỷ, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định vẫn quán quít lấy hần, nhưng cũng không mở được đoạn cảm tình này, tựa như Bác Tuyền ca cũng không vứt bỏ được tình cảm đối tỷ tỷ.

Ngọc Ly biết muội muội thích Bác Tuyền, cũng rất đau lòng tình yêu đơn phương của muội muội đối với hần không có kết quả, nếu khi nàng biến mất năm năm này, Bác Tuyền có thể ngược lại thích muội muội, thậm chí hai người thành thân, có lẽ tình huống hiện tại cũng không khiến nàng cảm thấy khó giải quyết như thế.

Hoặc nếu trong vòng năm năm này có thể xuất hiện cô nương làm cho Bác Tuyền dời đi tình cảm, không làm cho hần chấp nhất nàng nữa cũng tốt, chỉ tiếc Bác Tuyền và Thịnh Hạo đối với nàng đều cuồng dại, cho dù nghĩ đến nàng đã chết, nhưng vẫn không quên được nàng, vì tình cảm với nàng, hoàn toàn không tiếp thu những nữ nhân khác.

Nhưng nàng chỉ có một người, cũng chỉ có một lòng, chỉ có thể yêu một người nha, huống hồ lòng của nàng... Từ rất sớm trước kia cũng đã trao cho Thịnh Hạo, cho dù đến bây giờ cũng không có gì thay đổi...

“Đại cách cách.” Lúc này một nô tỳ đi vào trong phòng, nói với Ngọc Ly: “Bác Tuyền bối lạc cầu kiến cách cách, cách cách muốn gặp không?”

“Sao hần lại tới rồi?” Ngọc Ly nhú lại lông mày, không biết rốt cuộc có nên gặp hần hay không, “Hần có nói là chuyện gì không?”

“Bối lạc gia cũng không có đề cập đặc biệt, Nghiêm tổng quản nói, nếu cách cách thật sự không muốn gặp bối lạc gia, Nghiêm tổng quản sẽ nghĩ biện pháp mời bối lạc gia trở về.”

Ngọc Ly do dự một chút, vẫn quyết định đi ra ngoài gặp hần, “Vô phương, ta sẽ đi gặp hần.”

Nàng để Ngọc Hô ở lại trong phòng, tự mình đi vào phòng trước, Bác Tuyền vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, khó nén nét vui sướng trên mặt, bước nhanh đi đến trước mặt nàng. “Ngọc Ly...”

Bác Tuyền vốn định muốn vươn tay, nhẹ vỗ về gương mặt của nàng, nhưng Ngọc Ly đã có chỗ cố kỵ lui về sau một bước, giọng điệu bình thản hỏi: “Bác Tuyền ca, có chuyện sao?”

“Ách?” Thái độ xa cách của nàng làm cho cảm giác hưng phấn nguyên bản của Bác Tuyền bị dập tắt không ít, hần mới buồn bã thu tay lại, có chút bất đắc dĩ cười khổ, “Ngọc Ly, giữa ta và nàng...có chút xa lạ sao.”

Ngọc Ly cũng có chút bất đắc dĩ cười, “Dù sao hai chúng ta đã có năm năm không gặp mặt, xảy ra xa lạ cũng không phải không có đạo lý.”

“Đúng nha, chúng ta một phần, chính là thời gian năm năm...” Bác Tuyền cảm khái trả lời.

Hần nhìn dung nhan Ngọc Ly trước mặt, trải qua năm năm, nàng trở nên càng thêm kiều diễm thành thực, mà hần cũng phát hiện, loại tình cảm yêu thích hần đối với nàng, hoàn toàn không có bởi vì nàng rời đi cùng thời gian chuyển dời mà giảm bớt, thậm chí sau khi gặp lại nàng một lần nữa, ngược lại trở nên càng sâu, càng đậm, luyện tiếc buông nàng ra.

Là hần quen nàng trước, cũng là hần ở giữa giạt dây, Thịnh Hạo mới có cơ hội gặp gỡ nàng, kết quả không nghĩ tới, nàng lại thích Thịnh Hạo, mà không phải hần quen nàng lâu hơn.

Hắn thật sự rất hối hận, hối hận để nàng quen Thịnh Hạo, nếu hai người bọn họ chưa từng quen biết, có lẽ lực chú ý của nàng cũng không chuyển dời đến trên người Thịnh Hạo, mà đồng dạng cũng sẽ thích hắn, nguyện ý trở thành phúc tấn của hắn.

Nhưng việc đã đến nước này, hối hận cũng không tạo nên bất cứ tác dụng gì, hắn chỉ có thể nghĩ biện pháp thay đổi lòng của nàng, khiến nàng có thể thích hắn, như vậy hắn còn có phần thắng rồi.

“Ngọc Ly, nàng có thể thử yêu ta không?” Bác Tuyền ôn nhu khẩn cầu, “Ta không thể kém Thịnh Hạo, ta tin tưởng tình cảm của mình đối với nàng cũng sẽ không ít hơn so với hắn, thậm chí là hơn so với hắn yêu nàng, cho nên có thể cho ta một cơ hội, để cho ta đi vào trong lòng nàng không?”

“Ách?” Ngọc Ly không nghĩ tới hắn lại trực tiếp hướng nàng thổ lộ, có vẻ có chút chân tay luống cuống, “Này... Này...”

“Ta biết bây giờ nàng thích Thịnh Hạo, cũng biết đưa ra loại yêu cầu này đối với nàng mà nói có chút khó khăn, nhưng ta thật sự thực hi vọng nàng có thể cho ta cơ hội, đừng thử cũng chưa thử, đã trực tiếp phủ quyết ta.”

Ngọc Ly không biết nên trả lời hắn như thế nào, nàng vẫn cảm thấy hơi lạnh nhạt với hắn, nhưng chuyện cảm tình thật sự miễn cưỡng không được a, nàng cũng không thể bởi vì cảm thấy mình lạnh nhạt hắn, mà thử thích hắn, loại chuyện này nàng căn bản là không làm được nha!

Lòng của nàng sớm cho Thịnh Hạo, nàng đối Bác Tuyền chỉ có tình huynh muội, điểm này đã không thể thay đổi, mặc kệ qua bao lâu đều giống nhau.

Ngọc Ly khẽ thở dài, cho dù biết câu trả lời của nàng sẽ làm bị thương tim của hắn, nàng vẫn không thể không nói, “Bác Tuyền ca, ta...”

“Ngọc Ly, nàng không cần lập tức cho ta đáp án, ta hi vọng nàng có thể thận trọng suy nghĩ sau một thời gian ngắn, rồi mới ra quyết định.” Bác Tuyền cười khổ, kỳ thật hắn rất sợ nghe được đáp án quá nhanh, cũng hi vọng nàng có thể thật sự nghiêm túc suy nghĩ chuyện này, hắn không muốn nàng không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt hắn trước.

“Bác Tuyền ca...” Trong mắt Ngọc Ly bị lấp một chút ưu thương, rất muốn hỏi hắn, khổ thế làm chi?

“Ta sẽ trở lại thăm nàng, nàng tỉnh dưỡng đi.” Bác Tuyền không hề ở lâu, xoay người rời khỏi đại sảnh, để lại vấn đề cho Ngọc Ly tiếp tục buồn rầu.

Nàng nhìn bóng lưng Bác Tuyền rời đi, khẽ thở dài lần nữa, nàng đối với hắn cảm thấy lạnh nhạt, cũng rất đau lòng tình yêu đơn phương của Ngọc Hồ vẫn không có kết quả, lòng nàng lại thủy chung thất ở trên người Thịnh Hạo, đối mặt khúc mắc khó giải của bốn người, cắt bỏ không được, để ý lại thấy loạn, giống như mặc kệ nàng làm như thế nào cũng không đúng.

Nếu nàng không khôi phục trí nhớ, vẫn lấy thân phận Đồng Trinh Hoa còn sống, có lẽ... Cũng không có nhiều vấn đề tồn tại như vậy rồi...

Sau khi Bác Tuyền rời khỏi, Ngọc Ly tiếp tục lâm vào khổ cảnh khó xử, chỉ cần nàng lựa chọn cùng một chỗ với Thịnh Hạo, liền nhất định sẽ thương tổn Bác Tuyền, nàng đã đã thương hắn một lần, không muốn thương tổn hắn lần thứ hai, bởi vậy lại không thể quyết định, chỉ có thể để cho chuyện này như thế, ai cũng chịu khổ sở.

Mà Đoan Quận Vương cũng báo cho nàng, tạm thời cùng Thịnh Hạo hoặc Bác Tuyền có bất kỳ liên quan gì, cho bọn hắn thời gian, không gian, có thể bình tĩnh xuống, đây cũng là hoàng thượng bí mật phân phó ông, bởi vì hoàng thượng không muốn hiềm khích giữa Thịnh Hạo cùng Bác Tuyền, bởi vì nàng trở về mà lại sâu sắc lần nữa.

Thông báo như vậy càng làm cho Ngọc Ly thống khổ không thôi, bản khoản kết quả, nhưng khiến chính nàng không thể động đậy, quyết định gì đều làm không được...

Ngọc Hồ ở một bên nhìn tỷ tỷ giãy dụa không thôi cũng không nhìn được nữa rồi, nàng xúc động nói: “Tỷ tỷ, thích liền thích, không thích sẽ không thích, chỉ cần lựa chọn người tỷ thích là tốt rồi, vì sao tỷ tỷ vẫn muốn bắn khoản cảm giác của người khác, như vậy không phải mệt lắm sao?”

Nếu mỗi chuyện đều phải bắn khoản đông, bắn khoản tây, sự tình căn bản đều không cần làm, sao không đừng làm gì hết ngay từ đầu.

“Nhưng muội không biết là làm như vậy thực ích kỷ sao? Chỉ muốn mình có thể cùng người trong lòng song túc song phi, cũng không chú ý cảm thụ những người khác, điều này đối với Bác Tuyên ca mà nói quá mức tàn nhẫn.”

Ngọc Hồ thật muốn gõ đầu tỷ tỷ, theo nàng thấy, loại chuyện này căn bản là không cần nghĩ nhiều như vậy, “Yêu, vốn chính là ích kỷ, huống hồ năm đó Bác Tuyên ca cũng đã ích kỷ trước mời hoàng thượng chỉ hôn, muốn tỷ gả cho hắn, tỷ không muốn mới đào hôn?”

Nếu như là hoàng thượng chủ động chỉ hôn, vậy bọn họ cũng không thể nói cái gì, vấn đề ban đầu là Bác Tuyên trước hết mời hoàng thượng chỉ hôn, chưa từng hỏi qua ý tứ của Ngọc Ly, cứ như vậy sai sót ngẫu nhiên làm cho ba người ngày sau nhất định dây dưa không rời.

Bác Tuyên đã tự làm loại chuyện này trước, đơn giản là hắn thích nàng, nàng vì sao không thể cũng ích kỷ một lần, liễu lĩnh thích Thịnh Hạo, thậm chí làm rõ, đời này nàng chỉ muốn cùng một chỗ với Thịnh Hạo?

Nàng không thể ngăn cản người không thích hay thích nàng, nhưng nàng vẫn có thể dừng cảm theo đuổi người mình yêu thích nha, tại sao lại bị người nàng căn bản là không thích hạn chế, đơn giản là vì không muốn phá hư tình nghĩa giữa nhau sao?

Ngọc Ly còn có bắn khoản, không thể giống Ngọc Hồ nói thoải mái giải quyết như thế, “Nhưng...”

“Vậy tỷ tỷ cảm thấy hiện tại do dự như vậy, vốn không có xúc phạm tới Thịnh Hạo ca sao? Hắn khẳng định cũng bởi vì người do dự mà cảm thấy bị tổn thương, không hiểu tỷ vì sao không thể dừng cảm yêu hắn, tựa như hắn yêu tỷ!”

“Ách?”

Lời nói này của Ngọc Hồ như là ra đòn đón đầu đả kích Ngọc Ly, khiến nàng nháy mắt giật mình tỉnh ngộ, nàng mới phát hiện chính mình luôn luôn bắn khoản tâm tình Bác Tuyên, bắn khoản hoàng thượng dạn dò, lại không nghĩ Thịnh Hạo mà nàng thích sẽ có cảm giác gì.

Ngọc Hồ nói không sai, hiện tại nàng làm như vậy, kỳ thật xúc phạm tới hai nam nhân, nàng làm cho bọn họ đều vì chờ đợi đáp án của nàng mà tâm tình tồi tệ.

“Tỷ tỷ, dừng cảm một chút đi, lựa chọn một người tỷ chân chính yêu, sau đó liễu lĩnh bằng bất cứ giá nào, nắm chặt hạnh phúc thuộc về mình, dù sao... Người trong lòng tỷ cũng thích tỷ, không phải sao?” Ngọc Hồ bắt đầu dĩ cười khổ.

Tỷ tỷ lại không giống nàng, người trong lòng nàng lại không thích mình, cũng chỉ có thể ở một bên âm thầm tình yêu đơn phương, chỉ hy vọng người kia cuối cùng có thể phát hiện cái tốt của nàng, nguyện ý quay đầu liếc nhìn nàng một cái, như vậy nàng cũng đủ hài lòng.

“Tiểu Hồ...” Ngọc Ly cảm thấy vui mừng cầm tay muội muội, có muội muội cổ vũ, nàng rốt cục có dũng khí bước đi bước đầu tiên, dừng cảm đối mặt với tình cảm thật của mình.

Cho dù tình huống trước mắt đối với bọn họ mà nói, cũng không thích hợp quang minh chính đại ở cùng một chỗ, nhưng nàng ít nhất phải làm cho Thịnh Hạo biết, cuộc đời này không phải là hắn thì nàng sẽ không lấy chồng, lòng của nàng, vĩnh viễn là của hắn, ai cũng không thể cướp đi.

Đối với Bác Tuyên, nàng thật sự chỉ có thể nói tiếng thật xin lỗi, nàng cùng hắn chung quy vô duyên, nàng chỉ có thể hi vọng, sau này hắn có thể tìm được một nửa khác thuộc về mình, không hề chấp nhất nàng.

Không biết khi nào thì hắn mới có thể nhận ra điều đó? Thật hy vọng ngày đó nhanh xuất hiện nha...

Sau khi Ngọc Ly hạ quyết tâm, liền che dấu ngòai xe ngựa rồi đi Đoan Quận Vương phủ, chỉ để ột ít hộ vệ đi theo, hướng phủ bồi lạc của Thịnh Hạo mà đến.

Một lần nữa trở lại Phủ bối lạc Thịnh Hạo, nhất thời từ trong đầu mạnh mẽ xuất hiện, nhớ lại từng chuyện cùng hắn diễn ra tại nơi này, khiến nàng thật hoài niệm, thật hy vọng có thể trở về lúc đó.

Khi nàng vẫn là Đồng Trinh Hoa, nàng thích làm cái gì thì làm cái đó, không có bất kỳ trói buộc gì, nàng có thể không cần suy nghĩ mà ở lại bên người Thịnh Hạo, cho dù nàng chỉ là một nô tỳ, nhưng cũng tốt hơn so với hiện tại nhiều lắm.

Nếu có thể, nàng thật muốn làm Đồng Trinh Hoa chỉ thuộc về hắn, khiến cho thân phận Ngọc Ly này theo cát lún biến mất, chưa từng trở về, cũng sẽ không có phiền toái nhiều như hiện tại.

Không biết thời gian này hắn có sống tốt không? Nàng muốn lập tức nhìn thấy hắn, giải nỗi khổ tương tư nhiều ngày đến chưa gặp mặt...

Nàng đi lên hành lang, bước đi về phía sân trong viện Thịnh Hạo đang ở, còn chưa đi đến nửa đường, Thịnh Hạo vừa biết được tin nàng tới chơi, liền xuất hiện tại bên kia hành lang, rất nhanh xông về phía nàng.

“Ngọc Ly!”

“Hạo ca ca!”

Ngọc Ly vui vẻ để cho Thịnh Hạo ôm vào trong lòng, hai người ở hành lang, găt gao ôm nhau, nhưng nhớ nhiều ngày toàn bộ điều biểu hiện trong một khắc này, hai trái tim kích động không thôi, cơ hồ không thể nén được cảm xúc hưng phấn.

Nàng thật nhớ mong cái ôm ấm áp có lực này, thật muốn luôn ở trong lòng hắn, được hắn bảo vệ, không bao giờ muốn tách ra nữa, nàng luôn muốn an ổn ôm nhau với hắn, trái tim vốn đã khô héo trong nháy mắt lại được lấp đầy tư vị ngọt ngào một lần nữa, trừ hắn ra, không ai có thể làm được.

“Ngọc Ly, sao nàng lại tới đây?” Thịnh Hạo ôm nàng thật chặt, không muốn buông tay ra, trời biết hắn mong nhớ nàng cỡ nào, hận không thể một mình mang nàng rời xa Đoàn Quận Vương phủ, giấu nàng đến một nơi không ai lường trước được, trừ hắn ra, không ai có thể gần nàng nữa, mang nàng đi.

Bọn họ rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt, vốn là cùng một chỗ, năm năm trước là Bác Tuyên trước mặt hoàng thượng xin chỉ hôn thay bọn họ, mới có thể tạo thành chuyện ăn năn không thể vãn hồi, lúc này đây hắn sẽ không để cho chuyện tiếc nuối có cơ hội lặp lại nữa, hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp làm cho hai người thuận lợi gần nhau cùng một chỗ.

“Ta tới gặp chàng nha.” Ngọc Ly ngẩng đầu, đối với hắn tươi cười ngọt ngào mềm mại, “Hạo... Ta rất nhớ chàng...”

Nàng cố lấy dũng khí, kiễng chân, chủ động dán lên môi của hắn, đưa lên cánh môi non mềm ngọt ngào của nàng, đem tình yêu say đắm của nàng đối với hắn hóa thành hành động, làm cho hắn hiểu được, nàng thích hắn cỡ nào.

Thịnh Hạo vui sướng hóa bị động làm chủ động, triền miên cùng nàng hôn sâu, dẫn dắt nàng ngược ngung đáp lại khao khát vô tận của hắn đối với nàng, hai người càng hôn càng nồng nàn, càng không thể ngừng lại, dục vọng ẩn sâu đã lâu dần dần bị khơi dậy, cơ hồ không thể khác chế.

Nàng quá ngọt ngào, hắn sợ chính mình sẽ vô pháp khống chế khao khát đối với nàng càng nhiều, càng nhiều, vượt qua mong muốn của nàng giờ phút này, cho nên hắn chỉ có thể trong lúc hai người hôn đến mãnh liệt nhất thì dùng hết tất cả ý chí, dùng động tác lại, tách ra môi lưỡi đang găt gao giao thoa, để cho cả hai có thể tỉnh táo lại.

Ngọc Ly nhin không được liêu minh thở dốc, cảm giác được lòng mình hưng phấn đến cơ hồ sắp nhảy ra ngoài, nàng xem thấy hắn cũng đang thở dốc không ngừng, từ trong hai tròng mắt của hắn, nàng thấy được dục vọng thâm sâu lại nóng bỏng, biết hắn kỳ thật rất muốn nàng, lại bởi vì để ý cảm thụ của nàng, mà có điều chú ý.

Nàng gợi lên tươi cười vừa mềm lại mỉ hoặc, vươn tay găt gao vòng ở bả vai dày rộng của hắn, ghé vào lỗ tai hắn then thùng thấp giọng lẩm bẩm, “Hạo... Ôm ta...”

Lý trí của hắn nháy mắt bị chặt đứt vài cây, khát vọng đối với nàng phản ứng càng ngày càng mãnh liệt, ngay cả tiếng nói cũng bao hàm dục vọng khàn khàn, “Ngọc Ly, đừng dễ dàng nói ra lời này...”

“Ta rất chân thành, Hạo... Ta muốn chàng ôm ta...” Nàng lại kiên định nói.

Thịnh Hạo rốt cuộc khắc chế không được ái dục của mình đối với nàng, ôm lấy nàng, bằng tốc độ nhanh nhất trở lại trong phòng của mình, không muốn làm quân tử gì nữa, chỉ muốn yêu nàng, để nàng trở thành nữ nhân của hắn.

Hắn mềm nhẹ thả nàng lên giường, cho nàng một cơ hội cuối cùng có thể đổi ý, “Ngọc Ly, chỉ cần sự tình bắt đầu, ta sẽ không để cho nàng hồ nghi giữa chừng, thừa dịp tất cả cũng còn chưa bắt đầu, nếu nàng hối hận, liền nhanh rời đi.”

Về mặt nàng kiên định nhìn hắn, “Nếu ta hối hận, thì đã không tới tìm chàng.”

Một tia lý trí cuối cùng trong đầu hoàn toàn bị chặt đứt, hắn lập tức cúi người hôn nàng lần nữa, không hề dè nén ham muốn của mình với nàng, cũng không cho phép nàng lâm trận mà lùi bước, lúc này đây, hắn sẽ không thả nàng ra.

Nàng nhiệt tình hôn trả hắn, tùy ý hắn cởi bỏ xiêm y của nàng, lộ ra cái yếm thêu hoa tư mật nhất, tùy ý để nụ hôn của hắn ở trên vai cổ tuyết trắng của nàng in ấn ký nóng rực, biểu thị công khai quyền sở hữu của hắn.

Hắn lớn mật mà mềm nhẹ cởi ra cái yếm của nàng, để thân hình xinh đẹp trắng nõn của nàng không còn gì che đậy, hắn yêu say đắm cơ hồ hôn lên mỗi một tấc da thịt trên người nàng, chậm rãi câu dẫn ra ham muốn ẩn sâu trong cơ thể nàng, khiến nàng vì hắn mà hưng phấn, run run, quên mình rên rỉ, khẩn cầu hắn tiến vào, làm cho hai người chân chính hợp lại làm một.

“Ummm... Hạo...” Nàng ôm chặt tấm lưng gầy đầy mồ hôi ẩm ướt của hắn, nũng nịu khẩn cầu, “Nhanh chút... Cho ta...”

Dục vọng của nàng đã bị hắn khiêu khích khó nhịn rồi, nhưng hắn vẫn chậm chạp còn không chịu kết hợp cùng nàng, điều này làm cho nàng tức giận, thật ghét hắn tra tấn nàng như vậy.

Khi nàng sắp bị nạn không chịu được khát cầu bức ra nước mắt thì Thịnh Hạo rốt cục mạnh mẽ thẳng tiến, lấp đầy khoảng trống nguyên bản của nàng, khiến nàng hoàn toàn trở thành nữ nhân của hắn, ở dưới thân hắn thở gấp, khóc ròng, theo luật động hoan ái của hắn đối với nàng càng ngày càng mãnh liệt, ái dục của nàng cũng điên cuồng theo, hai thân hình quên mình găt gao quấn lấy nhau.

Hơi thở hoan ái trong phòng càng lúc càng nồng đậm, tiếng rên rỉ giăng co một thời gian thật dài, mới từ từ trở bình thường lại, lại thủy chung vây quanh hai người ngọt ngào ôm nhau ở trên giường, không có ý xuống giường.

Ngọc Ly ở trong lòng Thịnh Hạo một mối thở gấp, khi tình cảm hoan ái mãnh liệt dần dần thoái lui, lửa nóng lớn mật vừa rồi của nàng cũng không biết chạy đi nơi nào, đành phải thẹn thùng rúc vào trong lòng ngực của hắn, tùy ý hắn vẫn ôm nàng trần trụi, thỉnh thoảng hôn ở trên mặt, trên môi nàng, như là hôn như thế nào đều không ngán.

Thịnh Hạo không biết nên hình dung nỗi vui mừng như điên trong lòng thế nào, hắn rốt cục cũng có nàng, khiến nàng trở thành nữ nhân của hắn, lúc này thân thể và tâm của nàng đều hoàn toàn thuộc về hắn, ai cũng không có biện pháp cướp đi.

Đợi sau khi Ngọc Ly rốt cục hồi phục hô hấp, mới chậm rãi mở miệng nói: “Hạo, trước khi tất cả chưa rõ ràng, quan hệ giữa chúng ta vẫn tạm thời đừng làm cho những người khác biết, được không?”

Hiện tại nàng đã vi phạm dận dò của hoàng thượng, lén cùng Thịnh Hạo xảy ra quan hệ thân mật, nếu truyền ra ngoài, sẽ làm cho hắn ở trước mặt hoàng thượng khó có thể nói chuyện, chỉ sợ Bắc Tuyên cũng sẽ bởi vì không thể chấp nhận mà làm ra việc ngốc gì.

Thịnh Hạo biết nàng đang băn khoăn cái gì, hắn nhú lại lông mày, hai người bọn họ xem như tự nguyện ước chung thân, tuy nói là lưỡng tình tương duyệt, nhưng dù sao cũng chưa có bất kỳ hôn ước gì, truyền đi xác thực không tốt lắm.

“Nữ nhân ngọc, nàng đã cho ta sự trong sạch rồi mới lo lắng, có phải đã quá muộn hay không?” Hấn hôn nhẹ trán của nàng, ta sẽ mau nghĩ biện pháp thỉnh cầu hoàng thượng đáp ứng gả nàng cho ta, nàng cứ yên tâm ở Đao Quận Vương phủ chờ tin tức đi.”

Nếu nàng đã trở thành nữ nhân của hấn, hấn không có khả năng để cho tình huống tùy ý tiếp tục giằng co nữa, cho nên hấn phải tốc chiến tốc thắng, cho dù sẽ đắc tội những người khác, thậm chí là hoàng thượng, hấn cũng không tiếc.

“Nhanh như vậy sao? Đây không phải một chuyện dễ dàng giải quyết nha.” Nàng cũng không lạc quan bao nhiêu, nàng tin tưởng khẳng định còn phải mất một thời gian, sự tình mới có kết quả như ý.

“Đừng lo được không?” Hấn nhẹ vỗ về bụng bằng phẳng của nàng, “Có lẽ trong bụng của nàng đã có hài tử của chúng ta, ta đương nhiên phải nhanh nghĩ biện pháp cho nàng danh chính ngôn thuận trở thành phúc của ta tâu, cho nàng cùng đứa nhỏ đều có cái danh phận mới được nha.”

Nàng nhất thời đỏ bừng khuôn mặt, nũng nịu mắng nhỏ, “Chàng thật sự có thể xác định, một lần có thể mang thai đứa nhỏ?”

“Cho nên nàng cho rằng một lần không đủ, muốn nhiều vài lần mới được sao?” Thịnh Hạo cố ý xuyên tạc lời của nàng, cười đến thật tà ác, “Tốt nhất, ta ân ái thêm vài lần, chỉ sợ nàng chịu không được.”

“Cái gì? Chàng... Thật sự là đáng ghét...” Nàng đắm nhẹ trong ngực của hấn, hiển thị rõ then thung của tiểu nữ nhân.

Đứa nhỏ nha... Kỳ thật nàng cũng rất hy vọng có thể mang thai hài tử của hấn, nhưng hiện tại thật không phải là một thời cơ tốt, chỉ sợ nàng vừa mang thai đứa nhỏ, sẽ chỉ làm tình huống tệ hơn.

Nhưng có khả năng hay không, nếu nàng mang thai đứa nhỏ ngược lại sẽ là một cơ hội để biến chuyển tình thế? Có lẽ hoàng thượng sẽ xem ở chuyện bọn họ ván đã đóng thuyền, nhận lời cho hai người bọn họ cùng một chỗ, mà Bác Tuyên cũng sẽ vì thế mà buông tha cho nàng?

Có thể thuận lợi như vậy sao? Nàng cũng không dám ôm chặt ý tưởng rất lạc quan này, chỉ sợ sự tình biến hóa kế tiếp, hoàn toàn không phải nàng dự đoán được...

8. Chương 8

Ngọc Ly ở trong phủ Thịnh Hạo một hồi lâu, mới lưu luyến không rời chuẩn bị trở về Đao Quận Vương phủ, miễn cho bị A Mã nàng phát hiện nàng đi ra ngoài lâu như vậy, sẽ hoài nghi nàng rốt cuộc đi nơi nào, như vậy sẽ phiền toái.

Thịnh Hạo đưa nàng tới cửa, cùng nàng khó khăn chia lìa, nếu không phải là tự mình đưa nàng trở về sẽ trở thành rêu rao quá mức, hấn thật muốn cùng nàng đang quay về Đao Quận Vương phủ, “Ngọc Ly, trên đường cẩn thận một chút.”

“Đừng lo lắng, ta tới cũng không có chuyện gì, trở về đương nhiên không thành vấn đề.” Ngọc Ly khẽ cười, chỉ cảm thấy lo lắng của hấn quá nhiều.

“Tóm lại, nàng để ý một chút là được.”

“Đã biết.”

Ngọc Ly ngồi trên xe ngựa rời khỏi phủ bối lặc, sau khi hứa tâm ý với Thịnh Hạo, nàng đã cảm thấy nỗi lòng vốn trầm trọng của mình, nhất thời thoải mái an ổn không ít, không hề phiền não.

Tựa như Ngọc Hô nói, chuyện yêu, vốn chính là ích kỷ, nàng chỉ có thể cầm chặt người nàng muốn, cố gắng đối mặt tất cả cửa ải khó khăn, thẳng đến hai người rốt cục có thể quang minh chính đại ở cùng nhau mới thôi.

Nàng sẽ không buông tay, cho dù hoàng thượng cùng Bác Tuyên cản trở ở phía trước, nàng cùng Thịnh Hạo vẫn là cầm thật chặt tay của nhau, tuyệt không dễ dàng buông ra!

Nhưng mà vốn xe ngựa đi lại thông thả, giờ phút này lại truyền đến một trận mãnh liệt lay động, tiếp theo đột nhiên ngừng lại, dọa Ngọc Ly nhảy dựng, ngay sau đó, nàng liền nghe được thị vệ đi theo tựa hồ rùm beng cùng người nào.

“Các người là ai? Tại sao muốn cố ý ngăn cản đường của chúng ta?”

“Các người muốn làm gì? Chớ tới gần... A ”

Xe ngựa lại lay động kịch liệt một trận, người đánh xe giống như bị người nào cứng rắn kéo xuống, Ngọc Ly kinh hồn táng đả ngồi ở bên trong xe ngựa, hai tay khấn trương nắm chặt vây, hoàn toàn không dám nhìn bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Có người cướp xe ngựa? Vì sao? Là nhằm vào nàng? Nàng vừa rồi không có đắc tội bất luận kẻ nào...

Nguyên bản xe ngựa đình chỉ lại nữa động lại lần, ngay sau đó một nam tử xa lạ đột nhiên xâm nhập bên trong xe, lấy đao ngắn ra đặt tại trên cổ Ngọc Ly, nàng sợ tới mức hoàn toàn không dám động.

“Yên lặng chút, đừng nghĩ giãy dụa, bằng không đừng trách ta nhất thời nhỡ tay cạo sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của người.”

“Các người... Rốt cuộc là ai?” Ngọc Ly vạn phần khấn trương trừng mắt nhìn hấn, chỉ sợ hấn thật sự gây bất lợi đối với nàng, “Ta căn bản là không biết các người.”

“Người đương nhiên không biết chúng ta, chỉ cần chúng ta quen người là tốt rồi.” Nam nhân lạnh lùng cười, “Yên tâm, người tạm thời vẫn không có bất kỳ chuyện gì, chỉ cần người ngoan ngoãn không phản kháng, chúng ta cũng sẽ không thương tổn người.”

Bọn họ ở bên ngoài Đoan Quận Vương phủ mai phục thật nhiều ngày, mới đợi được cơ hội tuyệt hảo này, phát hiện Ngọc Ly cách cách chỉ mang số ít tùy tùng cùng thị vệ xuất môn, thích hợp nhất bọn họ hành động.

Chỉ cần bắt được Ngọc Ly cách cách, kế hoạch của bọn họ liền thành công một nửa, hành động kế tiếp khẳng định cũng sẽ thuận lợi tiến hành!

Đoan Quận Vương vừa nhận được tin tức Ngọc Ly bị bắt đi, liền vội vàng chạy về Đoan Quận Vương phủ, không rõ làm sao có thể xảy ra loại chuyện này.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao đang êm đẹp, Ngọc Ly lại bị bắt đi?”

Trong đại sảnh, đối mặt Đoan Quận Vương đang cơn thịnh nộ, tùy tùng trốn về được chỉ có thể quỳ trên mặt đất, khấn trương trả lời, “Các nô tài cũng không biết, lại đột nhiên xuất hiện một đám người ngăn lại xe ngựa, ủa lên, không nói hai lời kéo chúng ta xuống, thị vệ đi theo đều bị đánh bất tỉnh, đám người kia liền đánh xe ngựa rồi đi rất nhanh.”

“Ngọc Ly tại sao phải ra ngoài? Nàng đi nơi nào?”

“Cách cách đến phủ bối lạc Thịnh Hạo.” Tùy tùng không dám có điều giấu diếm.

“Nàng đi tìm Thịnh Hạo bối lạc?” Đoan Quận Vương gắt gao nhăn lại lông mày, lập tức phân phó người bên cạnh, “Nhanh đi mời Thịnh Hạo bối lạc đến phủ một chuyến!”

“Tuân mệnh!”

Đoan Quận Vương phủ của bọn họ ngày thường không kết oán cùng người nào, cho nên Đoan Quận Vương không thể không đoán như vậy, Ngọc Ly nói không chừng là cuốn vào ân oán có liên quan với Thịnh Hạo, cho nên mới bị bắt đi.

Không bao lâu, Thịnh Hạo liền khấn trương đến Đoan Quận Vương Phủ, đổi chuyện Ngọc Ly bị bắt đi cảm thấy không dám tin, “Đoan Quận Vương, tại hạ thật sự không nghĩ ra được, mình rốt cuộc kết oán cùng ai, làm cho đối phương thế nào cũng phải bắt Ngọc Ly đi.”

Hắn cực kỳ ảo não, sớm biết như thế, vừa rồi hắn nên kiên trì tự mình đưa nàng trở về, cho dù gặp bất trắc, có hắn ở đó đối phương cũng không dễ dàng thành công.

“Vậy tại sao Ngọc Ly trên đường từ chỗ người trở về liền bị cướp? Nếu nàng không đi tìm người, có lẽ chuyện này cũng không xảy ra!” Đoan Quận Vương phẫn nộ chất vấn.

“Ta cũng không biết vì sao nàng lại...”

“Vương gia!” Lúc này một gã người hầu vội vàng xâm nhập đại sảnh, “Bác Tuyên bối lạc cầu kiến, nói là có chuyện cực kỳ khẩn cấp.”

Đoan Quận Vương đang lo lắng đến hành tung của nữ nhi, không nghĩ tới Bác Tuyên lại xía vào lúc này, làm cho ông cảm thấy tâm phiền ý loạn, nhưng vẫn không mất lễ phân phó, “Để cho hắn tiến vào.”

“Vâng!”

Không bao lâu, Bác Tuyên liền vào đến đại sảnh, hắn không nghĩ tới Thịnh Hạo đã ở đây, nhưng tình huống khẩn cấp, hắn cũng không để tâm nghĩ nhiều, nhanh chóng khom người nói xin lỗi với Đoan Quận Vương, “Đoan Quận Vương, là ta đã gây phiền phức cho Ngọc Ly, xin Đoan Quận Vương thứ lỗi.”

Đoan Quận Vương kinh ngạc nhìn hắn, “Chẳng lẽ Ngọc Ly bị bắt đi có liên quan với người?!”

“Đúng vậy, là ta liên lụy tới nàng.”

Vừa rồi hắn thu được một phong thư, là người Thiên Địa hội có liên quan với cha xứ gửi tới, sơ sơ chuyện này cùng Thiên Địa hội có quan hệ, là vì lần trước Ngọc Ly giúp hắn từ trong thư tiếng nước ngoài, tìm ra ám hiệu cha xứ và Thiên Địa hội mưu đồ bí mật tập kích quan lớn, làm cho hắn thuận lợi ngăn cản hành động của Thiên Địa hội.

Ở trong hành động đó, người Thiên Địa hội bỏ chạy, nhưng cha xứ lại lạc vào trong tay hắn, trước mắt đang bị giam giữ ở trong đại lao, mà vấn đề giữa Ngọc Ly cùng hắn và Thịnh Hạo, gần đây ồn ào huyền náo, không chỉ người trong cung đang đàm luận, dân chúng bình dân cũng làm cho trở thành tin đồn thú vị, nhóm người Thiên Địa hội chạy trốn lần trước liền thừa cơ quyết định, tính bắt đi Ngọc Ly làm con tin uy hiếp hắn.

Trong thư nói hiện tại Ngọc Ly đang ở trong tay bọn họ, nếu hắn hi vọng nàng có thể bình yên vô sự, sáng sớm ngày mai một mình mang theo cha xứ bị nhốt đến địa điểm bọn họ chỉ định để trao đổi người, nếu bị bọn họ phát hiện hắn còn mang theo thị vệ khác, bọn họ sẽ không cam đoan Ngọc Ly có thể không bị thương mà còn sống trở về.

Đoan Quận Vương nghe xong giải thích của Bác Tuyên, trên khuôn mặt già nua không thể che hết lo lắng, không nghĩ tới nữ nhi lại là bị Thiên Địa hội cướp đi, “Hiện tại người tính làm như thế nào?”

“Ta sẽ dẫn cha xứ đến chỗ hẹn, vô luận như thế nào nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu Ngọc Ly an toàn trở ra.” Đây là trách nhiệm của hắn, cho dù có phải buông tha cho cha xứ, hắn cũng không được lựa chọn, quan trọng nhất là có thể bình an cứu Ngọc Ly ra.

“Cho ta cùng đi.” Thần sắc Thịnh Hạo ngưng trọng nói, “Kẻ địch ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, không biết bọn họ đùa giỡn hoa chiêu gì, thật nhiều người âm thầm hỗ trợ, phần thắng thuận lợi cứu ra Ngọc Ly mới lớn.”

Đoan Quận Vương gật gật đầu, “Bọn họ muốn một mình người mang cha xứ đến chỗ hẹn, khẳng định không đơn giản bỏ qua người cùng Ngọc Ly như vậy, chúng ta không thể không phòng, miễn cho đến lúc đó tiền mất tật mang.”

Bác Tuyên cũng biết đối phương chắc chắn sẽ không khinh địch buông tha hắn như vậy, dù sao hắn trải qua thời gian dài truy kích và tiêu diệt Thiên Địa hội, sớm là cái đinh trong mắt mà bọn họ không thể không bỏ.

Tình huống bây giờ khẩn cấp, hắn chỉ có thể tạm thời buông hiềm khích cùng Thịnh Hạo, trước cứu Ngọc Ly trở về đến nói sau, miễn cho hối hận không kịp!

Sau khi Ngọc Ly bị Thiên Địa hội cướp đi, đã bị vớt vào trong một gian trạch viện bên ngoài kinh thành, nàng bị giam trong một gian phòng tại hậu viện, hai tay bị trói cột vào phía sau, hai chân cũng bị trói chặt, căn bản không thể động đậy.

Nàng thực sợ hãi tình cảnh của chính mình, nhưng nàng càng vội vã muốn chạy đi, bởi vì nàng mơ hồ nghe được người Thiên Địa hội canh giữ ở trước phòng nói muốn cho Bác Tuyền chết ở chỗ này, không có cơ hội còn sống đi trở về!

Nàng là con mồ, chỉ cần Bác Tuyền thật sự vì cứu nàng mà đến, rất có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị mưu kế của bọn họ hại chết.

Nhưng nàng không chỉ không thể động đậy, còn có người Nghiêm gia trông coi, nàng ngay cả nửa điểm công phu phòng thân đều không có, căn bản là không có khả năng có thể chạy thoát được.

Mắt thấy sắc trời bên ngoài càng ngày càng mờ, nàng chỉ có thể bó tay hết cách chờ đợi, không nghĩ tới chính mình lại bị liên lụy vào, A Mã, muội muội của nàng nhất định cực kỳ lo lắng, khẳng định sẽ lo lắng.

Nàng còn có mạng sống trở về sao? Nàng nhớ Thịnh Hạo, hai người bọn họ thật vất vả mới hứa chung thân với nhau, nàng không cam lòng cứ như vậy chết tại nơi đây, vô duyên lại tiếp tục cùng một chỗ với Thịnh Hạo.

Không được, nàng tuyệt không thể chết, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp còn sống trở về, nàng không nên nhanh như vậy liền bỏ cuộc...

Nhưng ngoài cửa có người trông cả một đêm, Ngọc Ly căn bản không có nửa điểm cơ hội chạy thoát, mắt thấy sắc trời ngoài cửa sổ lại sáng lên lần nữa, đã là một đêm đi qua.

Sau hừng đông, người của Thiên Địa hội bên ngoài tựa hồ bắt đầu có hành động, như là để phòng những thứ gì, tràn ngập một cỗ không khí khẩn trương, làm hại Ngọc Ly cũng khẩn trương lên theo.

Không phải là Bác Tuyền đến đây chứ? Nàng thực hận chính mình không có biện pháp cho Bác Tuyền ám hiệu gì, bảo hắn phải đề phòng cẩn thận, nàng thật sự không hy vọng hắn bởi vì nàng, mà trúng mưu kế của Thiên Địa hội.

Đột nhiên trong lúc đó, ngoài cửa phòng có xôn xao nhỏ kỳ quái, người Thiên Địa hội vốn canh giữ ở trước cửa phòng lại ngã xuống, một thân ảnh nhanh chóng đẩy cửa ra xông vào, hại Ngọc Ly hoảng sợ.

“Là ai?” Người nọ che mặt mà vào, nàng căn bản thấy không rõ khuôn mặt của hắn, tim đập thật nhanh, chỉ sợ là người gây bất lợi đối với nàng.

“Ngọc Ly!”

“Hạo?” Nàng nhận ra thanh âm của Thịnh Hạo, dung nhan nguyên bản khẩn trương trước mặt rốt cục dạng lên một chút vui sướng, “Thật là chàng sao?”

Hắn tới cứu nàng? Nàng căn bản không dám hy vọng xa vời, chỉ sợ kỳ vọng quá lớn, ngay sau đó thất vọng đến sẽ lớn hơn nữa.

Thịnh Hạo ngồi xổm người xuống, động tác nhanh nhẹn cởi bỏ dây thừng trên chân, trên tay Ngọc Ly, từ đầu đến chân kiểm tra một phen, xác nhận nàng không có bị thương, mới kích động gắt gao ôm nàng vào trong lòng, lo lắng nguyên bản rốt cục có thể buông thật mạnh, “Cám ơn trời đất, cũng may nàng không có việc gì.”

Đêm lo lắng chờ đợi này cực kỳ gian nan, hắn lo lắng nếu mình chậm một bước, nàng sẽ bị thương tổn khó có thể vãn hồi, may mắn nàng còn bình yên vô sự.

Ngọc Ly vui vẻ ôm chặt hắn, khẩn trương bất an rất nhanh được ấm áp của hắn bao phủ, “Sao chàng lại đến? Mục tiêu của bọn họ không phải Bác Tuyền ca sao?”

“Bác Tuyền đang ở trước trạch viện bỏ hoang đàm phán với người của Thiên Địa hội, dẫn dắt rời đi lực chú ý của bọn họ, ta liền nhân cơ hội vụng trộm lên vào trong viện, lợi dụng lúc này, cứu nàng ra trước.”

Đây là biện pháp hấn và Bác Tuyên thảo luận, Bác Tuyên mang theo cha xứ ở phía trước khổng chế hành động của người Thiên Địa hội, mà hấn thì thần không biết quỷ không hay lên vào hậu viện, cứu Ngọc Ly đi trước, chỉ cần nàng an toàn rời đi, sau khi uy hiếp biến mất, bọn họ sẽ không sợ người Thiên Địa hội lại ra mưu kế gì.

Lúc hấn ẩn vào phát hiện có không ít người của Thiên Địa hội núp vào trong trạch viện, như là không thể không đưa Bác Tuyên vào chỗ chết, mặt khác hấn đã ở mấy chỗ phát hiện thuốc nổ được cất kỹ, nơi này cực kỳ nguy hiểm, không nên ở lâu, cho nên hấn phải nhanh chóng mang Ngọc Ly đi ra ngoài mới được.

Thịnh Hạo lập tức kéo Ngọc Ly, cầm chặt tay nàng, ôn nhu trấn an nàng, “Ngọc Ly, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ mang nàng ra khỏi chỗ này.”

“Vâng.” Ngọc Ly gật gật đầu, hoàn toàn tin tưởng hấn, không chút do dự giao phó bản thân mình cho hấn.

Thịnh Hạo mang theo nàng rời phòng, vốn định men theo con đường vừa rồi ẩn vào lạng lẽ rời đi, không nghĩ tới vừa mới đi lên hành lang, đã bị người Thiên Địa hội phát hiện hành tung của bọn họ, lớn tiếng kinh hô.

“Có người xâm nhập cướp con tin đi rồi!”

“Mau, ngăn bọn họ lại, tuyệt đối không thể để cho bọn họ rời đi!”

Vài người Thiên Địa hội đồng thời nhắm phía Thịnh Hạo, lộ ra đao dài, không chút lựa chọn bỏ về phía hấn, Thịnh Hạo cũng lập tức rút đao đánh trả, gắt gao che chắn Ngọc Ly ở sau người, không cho bất luận kẻ nào có cơ hội thương tổn được một phân một hào của nàng.

“Các người, dù ai cũng đừng nghĩ ngăn được ta lại!” Thịnh Hạo khí thế kinh người rống giận, một mặt là muốn làm suy yếu khí thế người của Thiên Địa hội, về phương diện khác cũng cố ý để Bác Tuyên ở trước trạch viện bỏ hoang, biết bọn họ xảy ra chuyện, muốn hấn xem chuyện làm việc.

Thịnh Hạo tàn nhẫn vung đao dài, không để bất luận kẻ nào tới gần hấn, nhất thời trong lúc đó, chân của hấn vừa đá gục vài người Thiên Địa hội, máu nồng đầy đất, cho dù càng ngày càng có nhiều người Thiên Địa hội xuất hiện tập kích hấn, hấn không hề suy yếu, nhất nhất đánh trả, mỗi một đao đều dùng hết mười phần hơi sức, làm cho bọn họ không thể chống đỡ được.

Hấn có ý chiến đấu mãnh liệt, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, hấn phải bảo vệ Ngọc Ly an toàn rời đi, cho nên chỉ cần người gây trở ngại cho hấn, hấn đều không lưu tình chút nào bỏ đi, ai cũng đừng nghĩ ngăn cản hấn!

“Thịnh Hạo, Ngọc Ly!”

Lúc này Bác Tuyên cũng mang theo số ít hộ vệ tinh anh xông vào, hấn vừa nghe đến Thịnh Hạo rống giận, liền biết tình huống khác thường, lập tức thay đổi kế hoạch, làm cho bọn hộ vệ mai phục tại chỗ tối cùng hấn cùng nhau sát nhập đánh vào, chính thức tuyên chiến với người Thiên Địa hội.

Bác Tuyên thật vất vả mới đến gần bên người Thịnh Hạo, lo lắng hỏi han của bọn họ, “Các người vẫn khỏe chứ?”

Thịnh Hạo vội vàng đẩy Ngọc Ly vào trong lòng Bác Tuyên, “Người trước mang Ngọc Ly đi ra ngoài, ta ra sau, bọn họ thả thuốc nổ ở trong toà trạch viện này, rất có thể tùy lúc sẽ cho nổ!”

Bác Tuyên đi vào trong trạch viện, thật ra là rất đúng với ý của bọn người Thiên Địa Hội, để cho bọn chúng có cơ hội giết chết hấn, cho nên Thịnh Hạo mới nhanh chóng thúc giục Bác Tuyên rời đi, chỉ sợ không đi nữa, tình huống kế tiếp sẽ càng nguy hiểm.

Bác Tuyên rõ ràng biết tính nghiêm trọng của sự việc, lập tức không chút lựa chọn lập tức mang theo Ngọc Ly rút lui, lưu lại Thịnh Hạo.

“Hạo!” Ngọc Ly bị mang đi kinh ngạc liếc nhìn quay đầu nhìn Thịnh Hạo, lo lắng hấn gặp nguy hiểm gì, “Hạo ”

“Ngọc Ly, mau đi cùng Bác Tuyên!” Thịnh Hạo bỏ qua tạp âm lớn tiếng thúc giục.

“Ngọc Ly, mau!” Bác Tuyên không cho nàng có cơ hội chần chờ, nắm chặt tay nàng, dưới sự bảo vệ của những hộ vệ khác, nhanh chóng rút lui khỏi.

Trong đó một gã Thiên Địa hội thấy Bác Tuyên lập tức sẽ lao ra trạch viện bỏ hoang, nhanh chân ngồi nổ hỏa dược, cho dù phải đồng quy vu tận (chết chung) cũng không tiếc, tóm lại bọn họ tuyệt không thể để cho Bác Tuyên thuận lợi bỏ chạy!

“Ầm ầm ” thuốc nổ được châm ngòi cho nổ tung, một tiếng tiếp theo một tiếng, ngay sau đó khí không trong trạch viện bắt đầu khơi lên một ngọn lửa lại một ngọn lửa, trở nên rất nguy hiểm, người Thiên Địa hội còn đang trong trạch viện cùng Thịnh Hạo và một bộ phận hộ vệ đánh nhau dữ dội, không để ý uy lực nổ mạnh của thuốc nổ, cũng không trông nom thế lửa sắp lan tràn ra, tất cả mọi người giống như không muốn sống.

Ngọc Ly bị Bác Tuyên lôi ra khỏi trạch viện bỏ hoang, thuận lợi thoát đi hiểm cảnh, nhưng nàng vẫn kinh hồn táng đảm nhìn trạch viện bỏ hoang rất nhanh lâm vào trong biển lửa, mà Thịnh Hạo lại còn ở bên trong chưa có đi ra, tùy thời cũng có thể bị chết trong biển lửa.

Tại sao phải như vậy? Nàng thoát ly hiểm cảnh rồi, lại đối hấn không thể thoát thân, nàng không cần như vậy, nàng muốn cùng một chỗ với Thịnh Hạo!

“Hạo ”

Ngọc Ly đột nhiên ra sức bỏ tay Bác Tuyên ra, liều lĩnh xâm nhập trong trạch viện thế lửa đang nổi lên, Bác Tuyên kinh ngạc sợ hãi kêu ra tiếng, không nghĩ tới nàng cư nhiên sẽ làm ra loại việc nguy hiểm này, “Ngọc Ly, mau trở lại ”

Nàng không nghe được Bác Tuyên kêu to, nàng một lòng chỉ nghĩ xông vào trong đám cháy, trở lại bên người Thịnh Hạo, bất kể là sống là chết, nàng không muốn tách ra với hấn, nàng thề sống chết cùng nhau!

Đừng bỏ nàng một thân một mình rời đi, nàng cũng sắp đến đây, cũng sắp...

Ngọc Ly liều lĩnh nhảy vào trong đám cháy, trong không khí lộ khói nóng rực khó nhìn, bất quá vẫn không ngăn cản được bước chân của nàng, nàng làm sao cũng phải tìm được Thịnh Hạo.

“Hạo ”

Nàng không cần hấn vì cứu nàng mà hy sinh chính mình, nàng sẽ thống khổ hối hận cả đời, nếu quả thật trốn không thoát, nàng tình nguyện chôn thân biển lửa với hấn, hấn đến đâu, nàng theo đến đó, hai người không bao giờ phải tách ra nữa.

Nàng men theo đường vừa rồi thoát đi trở về, rốt cục ở trong đại sảnh rộng lớn nghe được tiếng vang chém giết, nàng vội vàng nhảy vào đại sảnh, chỉ thấy Thịnh Hạo còn đang đánh nhau với người Thiên Địa hội còn lại, căn bản mặc kệ thế lửa thiêu đốt trong đại sảnh.

Thịnh Hạo đang đấu với hai gã Thiên Địa hội trước mặt, phía sau đã có một gã Thiên Địa hội khác đột nhiên xuất hiện, muốn đánh lên hấn, nàng không biết làm sao nổi bật dũng khí, nhát dao nhuộm máu rơi trên mặt đất lên, một tiếng trống trong đầu làm tinh thần hăng hái thêm nhằm phía trước, đâm về phía tên đánh lên.

“AAA ”

Người đánh lên không dự đoán được Ngọc Ly cư nhiên lại đột nhiên xuất hiện, bị nàng một dao đâm trúng bụng, nhát thời ngã xuống đất không dậy nổi, nàng vừa khấn trượng lại sợ hãi, không nghĩ tới mình thật sự giết người, hơn nữa xuống tay không chút do dự.

Thịnh Hạo đang bận đánh hai gã Thiên Địa hội trước mặt, mới giật mình Ngọc Ly cư nhiên đã trở lại, hấn không có vui sướng gì, tất cả đều là kinh ngạc.

“Ngọc Ly, nàng trở lại làm gì, mau đi ra!” Nàng phục hồi tinh thần lại, kiên định trả lời hấn, “Trừ phi chàng theo ta cùng ra, bằng không ta chết cũng không đi!”

“Nàng ” hần kinh ngạc nhìn nàng, lập tức ngấm đến cây cột trên đỉnh đầu nàng sắp sụp đổ xuống, nhanh chóng ra sức đánh về phía nàng, “Cẩn thận!”

“A ”

Ngọc Ly bị Thịnh Hạo đẩy ngã trên mặt đất, gắt gao che dưới thân thể, nàng còn không hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ thấy cây cột không bao lâu liền ngã xuống, thật mạnh đặt ở trên lưng Thịnh Hạo, làm cho hần kêu rên một tiếng.

Cây cột còn mang theo mấy phần lửa, phồng lưng của hần, hần thử dùng lực muốn đẩy cây cột trên lưng ra, lại lực bất tòng tâm, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì hiện trạng.

“Hạo!” Nàng xem đến cây cột đặt ở trên lưng hần, kinh hãi hốc mắt hiện nước mắt, “Chàng có sao không?”

“Đừng lo lắng, không có chuyện gì.” Hần liều mạng chống đỡ, tuyệt không cho phép mình buông tha cho, “Chỉ cần có ta ở đây, nàng sẽ không có việc gì.”

“Hạo...” Nàng sợ hần sẽ có việc gì trước, cây cột nặng như vậy, hần lại liều chết chống, nàng chỉ nhìn đã cảm thấy đau lòng vạn phần.

Thịnh Hạo cố nén đau đớn trên lưng, nghĩ nên dùng phương pháp gì khiến nàng rời đi, hần biết mình không chống được bao lâu, còn tiếp như vậy, chỉ sợ nàng sẽ chết ở trong này với hần.

“Ngọc Ly!” May mắn lúc này Bác Tuyên mang theo hộ vệ mạo hiểm nhảy vào giữa đám cháy, rất nhanh sẽ đến đại sảnh, hần nhìn đến hai người bị đặt ở dưới cây cột, lập tức hạ lệnh, Mau, mau dời cây cột!”

“Dạ!”

Bọn hộ vệ hợp lực đẩy cây cột nặng nề qua một bên, Thịnh Hạo cũng rốt cục có thể buông lỏng một hơi, Bác Tuyên nhìn đến vết thương vô cùng thâm trọng trên lưng Thịnh Hạo, hơi hơi nhăn lại lông mày, cực kỳ lo lắng, không biết hần còn có thể chống bao lâu.

Bọn hộ vệ nâng Thịnh Hạo và Ngọc Ly từ trên mặt đất dậy, Ngọc Ly vội vã muốn nhìn lưng Thịnh Hạo thế nào, lại bị hần một phát bắt được cánh tay của nàng, không cho nàng vây quanh phía sau hần, “Chúng ta mau đi ra đi.”

“Nhưng lưng của chàng...”

“Ta không có gì trở ngại, đi ra ngoài trước mới quan trọng.”

“Đúng vậy, Ngọc Ly, chúng ta đi ra, an toàn trước mới quan trọng.” Bác Tuyên cũng không hi vọng Ngọc Ly nhìn đến vết thương của Thịnh Hạo, sợ nàng bị sợ, liền vội vàng giúp Thịnh Hạo che dấu.

Ngọc Ly đành phải nghe lời bọn họ nói..., trước đi theo bọn họ rời đi đám cháy, chuyện khác, chờ sau khi bình an lại nói đi.

Đoàn người nhanh chóng thoát khỏi trạch viện bỏ hoang sắp bị lửa lớn cắn nuốt, đợi cho thuận lợi thoát ly hiểm cảnh, mọi người đứng ở ngoài trạch viện bỏ hoang, nhìn trạch viện bỏ hoang hừng hực thiêu đốt, lòng Ngọc Ly còn sợ hãi, còn kém một chút như thế, nàng và Thịnh Hạo có lẽ thật sự sẽ mạng chôn biển lửa, rốt cuộc không thể còn sống đi ra.

May mắn không có việc gì rồi, nàng rốt cục có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi...

Sau khi Thịnh Hạo xác định tất cả mọi người thoát ly hiểm cảnh, cả người đột nhiên thả lỏng, ý thức nguyên bản cường chống lập tức trở nên tán hết, sắc mặt hần trắng bệch, đột nhiên nôn ra một ngụm máu tươi, hơi sức dùng hết quỵ rạp xuống đất, ngất đi.

“Hạo!” Ngọc Ly kinh hãi ngồi xổm người xuống ôm lấy hần, mới phát hiện trên lưng hần có vết bỏng, quả thực vô cùng thâm trọng, hơn nữa hần nôn ra máu, nội thương khẳng định có chút nghiêm trọng.

Trời ạ! Bọn họ thật vất vả mới trốn thoát từ đám cháy, không nghĩ tới hần vẫn như cũ khó thoát khỏi kiếp nạn, không biết còn chống đỡ được không, khiến cho bọn họ phải nhanh chóng đưa hần về cho đại phu trị liệu.

“Hạo, chàng đừng dọa ta nha...” Ngọc Ly vừa khóc vừa lau đi máu đen ở khóe miệng hần, sợ hãi run run nói với Bác Tuyên: “Bác Tuyên ca, mau dẫn Hạo trở về tìm đại phu đi!”

Bác Tuyên lập tức phân phó hộ vệ, cũng rất lo lắng Thịnh Hạo sẽ chống đỡ không được, “Nhanh chóng hỗ trợ nâng Thịnh Hạo bối lặc dậy, chúng ta mau chóng đưa hần trở về!”

“Dạ!”

Thịnh Hạo ý thức mơ hồ không ngừng nghe được thanh âm Ngọc Ly khóc kêu, hần luyện tiếc nàng khổ sở, liền dùng một tia hơi sức cuối cùng còn lại, ra sức hơi mở hai tròng mắt, suy yếu an ủi, “Ngọc Ly... Đừng lo lắng, ta không có việc gì...”

“Là chàng tự mình đáp ứng ta, cho nên chàng nhất định không thể có việc gì, nhất định phải chống đỡ tiếp, được không?” Nàng cầm thật chặt tay hần, chỉ sợ hần chỉ là đang an ủi nàng, lừa nàng, nàng làm sao cũng phải đòi một lời hứa hẹn, muốn hần cố gắng chống đỡ tiếp.

“Ta đáp ứng nàng...” Hần cũng không biết mình rốt cuộc có thể làm được hay không, nhưng vì để cho nàng an tâm, hần vẫn phải nói như vậy, có thể trấn an nàng bao lâu tính bao lâu.

Hần thế nào cũng không sao, chỉ cần nàng không có việc gì là tốt rồi...

9. Chương 9

Bác Tuyên dùng tốc độ nhanh nhất đưa Thịnh Hạo về phủ bối lặc, hơn nữa phái người chạy nhanh vào trong cung thỉnh ngự y lại đây, thương thế Thịnh Hạo nghiêm trọng, đại phu bình thường chỉ sợ không thể ứng phó, cho nên thế nào cũng phải mời ngự y đến.

Thịnh Hạo ở nửa đường đã lâm vào hôn mê, hơn nữa nhìn ra cực kỳ thống khổ, Ngọc Ly lo lắng trở lại phủ bối lặc, thủy chung không chịu rời đi, kiên trì thế nào cũng phải ở bên cạnh hần.

Hần đáp ứng nàng sẽ chống đỡ tiếp, nàng muốn canh giữ ở bên cạnh hần cho hần thêm năng lượng, thẳng đến hần tốt lên mới thôi!

Không bao lâu, ngự y hoả tốc tới phủ bối lặc, ngự y mời tất cả mọi người ra bên ngoài, miễn cho gây trở ngại hần khám và chữa bệnh, Ngọc Ly, Bác Tuyên và bọn người hầu khác đành phải ở ngoài cửa một tác cũng không rời coi chừng, hi vọng Thịnh Hạo có thể nhanh thoát khỏi nguy hiểm.

Ngọc Ly đau lòng sớm khóc đỏ hai mắt, nàng không ngừng cầu nguyện với ông trời, hi vọng Thịnh Hạo có thể bình yên vượt qua cửa ải khó khăn này, không cần bỏ lại một mình nàng, mà rời đi.

“Ngọc Ly!”

“Tỷ tỷ!”

Sau khi Đao Quận Vương và Ngọc Hô nhận được tin tức, cũng chạy tới phủ bối lặc, bọn họ may mắn là Ngọc Ly bình yên vô sự được trở về, nhưng cũng lo lắng thương thế của Thịnh Hạo, nếu hần bởi vì cứu Ngọc Ly mà có chuyện gì, bọn họ sẽ vĩnh viễn cảm thấy tiếc nuối.

“A Mã, Tiểu Hô...” Ngọc Ly cầm chặt lấy tay của bọn họ, nước mắt nhịn không được đổ rào rào rơi thẳng, “Làm sao bây giờ, ta rất sợ hãi...”

Lòng của nàng thực sợ, cho dù cố gắng tự nói với mình, Thịnh Hạo nhất định có thể đủ sức vượt qua cửa ải khó khăn, nàng vẫn rất sợ hãi, cơ hồ không thể khống chế tâm tình của mình.

Vết thương trên lưng hần thật sự rất đáng sợ, nàng chỉ cần vừa nghĩ tới liền đau lòng khó nhịn, không hiểu vì sao hần có thể nhịn chịu cái loại thống khổ này, còn lừa nàng nói không có việc gì.

Ngọc Hô ôn nhu an ủi, “Tỷ tỷ, đừng hoảng hốt, chúng ta lắng lắng chờ đợi đi, có lẽ đợi lát nữa ngự y sẽ đưa đến tin tức tốt.”

Có tin tức tốt hay không, nàng cũng không dám khẳng định, dù sao hiện tại tạm thời trấn an cảm xúc của tỷ tỷ trước, chờ một chút xem sao rồi tính.

Mọi người đợi một thời gian thật dài, rốt cục đợi cho ngự y từ trong phòng đi ra, nhưng sắc mặt ngự y ngưng trọng, điều này làm cho bọn họ đều có loại dự cảm không tốt, chỉ sợ thương thế Thịnh Hạo vẫn là không quá lạc quan.

Ngọc Ly khẩn trương hỏi: “Ngự y, tình trạng của Hạo ca rốt cuộc thế nào? Phiền ngài nói nhanh một chút đi.”

“Thịnh Hạo bối lực nội thương nghiêm trọng, hơn nữa trên lưng có phạm vi tổn thương lớn, tình trạng cũng không lạc quan, ta sẽ hết sức dùng dược liệu tốt nhất trị liệu nội ngoại thương của hắn, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Nhưng Thịnh Hạo bối lực rốt cuộc có thể sống qua năm ngày nguy hiểm hay không, phải xem chính hắn, nếu ý chí của hắn không đủ kiên cường, chỉ sợ... Rất khó qua được.”

Tâm Ngọc Ly phát lạnh, không nghĩ tới ngay cả ngự y cũng có thái độ chẳng lạc quan như thế đối thương thế của Thịnh Hạo, thậm chí ngay cả hắn có biện pháp nào sống sót hay không cũng không dám khẳng định.

Nàng vội vàng vọt vào trong phòng, bước nhanh đi đến bên giường, lúc này Thịnh Hạo nằm sấp mê man ở trên giường, vết bỏng trên lưng đã được ngự y băng bó lại, chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng manh, vẻ mặt của hắn thoát nhìn rất thống khổ như trước, hai hàng lông mày thủy chung nhíu chặt, hoàn toàn không giãn ra.

Nàng chậm rãi quỳ xuống, cầm chặt bàn tay to của hắn, nghẹn ngào nói: “Hạo, chàng đã đáp ứng ta, tuyệt không thể nuốt lời, chàng đã nghe chưa...”

Nàng mềm nhẹ áp tay hắn ở trên mặt mình, lệ sớm đã rơi đầy mặt, hoàn toàn không dám nghĩ, nếu hắn quả thật không tỉnh lại, nàng rốt cuộc nên làm cái gì mới tốt.

Nếu thật sự là như thế, lòng của nàng cũng sẽ chết đi theo hắn, trừ hắn ra, cuộc đời này nàng không bao giờ có thể yêu người khác nữa, nếu hắn chết, nàng sống còn có ý nghĩa gì?

“Hạo, ta sẽ cùng chàng... Luôn cùng chàng, chàng nhất định phải tỉnh lại, đừng tàn nhẫn rời đi ta, đừng ném ta một mình...”

Nàng nhanh cầm tay hắn khóc thất thanh, như là muốn đem tất cả bi thương đọng trong nội tâm phát tiết ra, cũng giống như muốn cho Thịnh Hạo trong hôn mê nghe được, làm cho hắn bởi vì luyến tiếc nàng khóc, mà cố gắng tỉnh lại vì nàng.

Nàng sẽ không buông tay, chỉ cần hắn còn có một hơi thở, nàng tuyệt đối sẽ không buông tay...

Ngọc Ly kiên quyết muốn ở lại chiếu cố Thịnh Hạo, làm sao cũng không chịu rời đi, Đao Quận Vương cũng chỉ có thể bất đắc dĩ để cho nữ nhi tiếp tục ở lại phủ bối lực của Thịnh Hạo, mình và Ngọc Hô thì tạm thời về trước Đao Quận Vương phủ đi, chờ đợi tin tức mới.

Mà Bác Tuyên tuy rằng cũng lo lắng tình trạng của Thịnh Hạo, nhưng hắn ở lại cũng không có giúp gì, cũng chỉ có thể tạm thời rời đi.

Trong phòng Thịnh Hạo, trừ bỏ ngự y và Ngọc Ly ra, còn có A Thiết và bọn nô tỳ hỗ trợ chiếu cố hắn, bọn họ đều nơm nớp lo sợ thay phiên chiếu cố Thịnh Hạo, vô luận ngày đêm đều có người canh giữ ở bên giường, hi vọng hắn có thể đủ thuận lợi sống qua năm ngày nguy hiểm nhất, sau đó tỉnh lại.

Nhưng Thịnh Hạo vẫn phát sốt cao, hơn nữa ý thức không rõ, liên tục nói lời vô nghĩa, điều này làm cho Ngọc Ly chăm sóc hắn cực kỳ lo lắng, thực hận chính mình không thể chia sẻ nỗi thống khổ của hắn.

Nàng cố gắng lau mồ hôi trên người hắn, một lần lại một lần, cũng không thấy mỏi tay, chỉ hy vọng nhiệt độ cao của hắn có thể nhanh hạ, đừng chuyển biến xấu nữa.

A Thiết ở một bên nhìn, cảm xúc rất sâu, hẳn kỳ thật vẫn không thích nàng, nhưng nhìn đến hành động toàn tâm toàn ý chăm sóc chủ tử cơ hồ đến mất ăn mất ngủ giờ này khắc này của nàng, hẳn cũng không thể không thay đổi cách nghĩ đối với nàng, thiết tình cảm thấy thuyết phục.

Nàng yêu Thịnh Hạo, tận tâm tận lực mà yêu, tựa như Thịnh Hạo cũng dùng tánh mạng của mình bảo vệ nàng, yêu sâu như vậy nồng như vậy, mặc cho ai cũng nhìn ra được, hoàn toàn không phải là giả dối.

Nếu bối lạc gia thực sự xảy ra chuyện, hẳn thật lo lắng Ngọc Ly sẽ không chịu đựng được, thậm chí sẽ hoàn toàn hỏng mất cũng không chừng...

“Cách cách, để nô tài đến giúp bối lạc gia lau mồ hôi đi.” A Thiết cầm qua khăn vải trong tay Ngọc Ly, không để nàng giống như tự ngược mình liều chết lau mồ hôi cho chủ tử, “Cách cách tới một bên nghỉ ngơi đi, ngài vẫn chưa ăn gì, còn như vậy, có lẽ bối lạc gia còn chưa tỉnh lại, đổi lại ngài ngã bệnh trước cũng không chừng.”

Tất cả lực chú ý của Ngọc Ly đều đặt ở trên người Thịnh Hạo, đã một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, hoàn toàn không ý thức được mình rốt cuộc đã bao lâu không nghỉ ngơi, “Vậy được rồi, ta liền nghỉ ngơi một chút.”

A Thiết nhanh chóng muốn nô tỳ đưa Ngọc Ly qua một bên nghỉ ngơi, hơn nữa đưa đồ ăn đến trước mặt nàng, ép nàng ít nhiều đều ăn một ít, Ngọc Ly cũng biết mình không thể để bụng đói, bằng không sẽ không có sức lực chăm sóc Thịnh Hạo, bởi vậy cho dù nàng một chút thêm ăn đều không có, vẫn ép buộc chính mình nuốt vào một ít đồ ăn.

Mấy người bọn họ thay phiên coi chừng Thịnh Hạo, hợp lực dứt hẳn uống thuốc, chỉ hy vọng thương thể của hắn có thể nhanh chuyển biến tốt đẹp một chút, nhưng trời không theo ý người, tình huống của hắn thủy chung không có khởi sắc, sốt cao cũng không hạ, làm cho bọn họ không khỏi âm thầm nóng vội.

Ngự y nghĩ hết biện pháp đổi mới dược liệu, hy vọng có thể giúp ích đối thương thể của Thịnh Hạo, nhưng hiệu quả hữu hạn, hắn vẫn không ngừng hôn mê nói vô nghĩa, một chút cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Bọn họ cứ như vậy cùng Thịnh Hạo dày vò một ngày, hai ngày, ba ngày, đến ngày thứ tư, tình huống Thịnh Hạo chẳng những không có chuyển biến tốt đẹp, ngược lại bắt đầu xuất hiện co rút.

“Hạo!” Ngọc Ly kinh hãi ôm thân mình không ngừng run rẩy của hắn, sớm hoảng tay chân, “Ngự y, vậy phải làm sao mới tốt, người nhanh tìm cách nha!”

Ngự y khẩn trương vội vàng từ cái hòm thuốc tìm kiếm đan dược có thể áp chế co rút, mà cánh tay Thịnh Hạo theo bản năng gắt gao bám trụ tay non mịn của Ngọc Ly, đau đến nàng nhìn không được chảy nước mắt xuống, nàng vẫn cắn răng liều mình chống, làm cho hắn cứ như vậy bầu không buông.

“Cách cách!” A Thiết đi tới muốn giúp đẩy tay chủ tử ra, nhưng lực bất tòng tâm lực đạo của Thịnh Hạo quá lớn, hắn cắn bản đả không ra, gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng.

Nếu lại cứ theo đà này, bối lạc gia rất có thể sẽ cắt đứt tay của cách cách, bây giờ nên làm thế nào mới tốt? Ngự y tại lúc này cầm lấy một viên đan dược đi đến bên giường, “Mau nghĩ biện pháp làm cho bối lạc gia ăn vào, vô luận thế nào cũng phải làm cho hắn ăn vào.”

“A Thiết, mau giúp ngự y nghĩ biện pháp nhét đan dược vào miệng Hạo!” Ngọc Ly không chút lựa chọn nói.

“Nhưng cách cách tay của ngài...”

“Đừng lo cho ta, mau!”

A Thiết cắn răng một cái, quyết tâm mặc kệ tay Ngọc Ly, sống chết lấy tay cạy ra đôi môi đang đóng chặt của Thịnh Hạo, làm cho ngự y có cơ hội nhét đan dược vào miệng Thịnh Hạo, buộc hắn nuốt vào.

Sau khi Thịnh Hạo nuốt vào đan dược, tiếp tục không bị khống chế co rút, chờ thêm một hồi lâu, dược tính của đan dược bắt đầu có tác dụng, tình huống co rút của hắn mới chậm rãi dừng lại, tiếp theo lại tiếp tục mê man, tay nguyên bản cầm chặt lấy tay Ngọc Ly không buông lúc này cũng chậm rãi buông lỏng ra.

Chờ mọi người hợp lực làm cho Thịnh Hạo an ổn nằm xuống lại trên giường, bọn họ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngay sau đó A Thiết lập tức khẩn trương nói với ngự y: “Ngự y, nhanh nhìn xem tay cách cách đi, chỉ sợ đã bị bồi lạc gia làm bị thương.”

“Cách cách, xin cho tại hạ nhìn xem tay của ngài.”

Ngự y kéo ống tay áo của Ngọc Ly lên trên, liền thấy được trên cánh tay nhỏ bé của nàng đã xuất hiện dấu tay màu đỏ thẫm rõ ràng, tiếp qua không được bao lâu, vết bộp này sẽ biến thành màu tím bầm.

Sau khi ngự y xác định xương tay Ngọc Ly không có bất kỳ thương tổn gì, mới nói: “Cách cách, tại hạ lấy một ít thuốc tan máu bầm bôi lên, qua một thời gian vết bầm sẽ chậm rãi biến mất.”

“Đa tạ ngự y.” A Thiết nhìn tay Ngọc Ly chồm chất vết thương, cảm thấy cực kỳ không đành lòng, “Cách cách...”

“Chút vết thương nhỏ này, không đáng kể chút nào.” Ngọc Ly cười khổ, nước mắt cũng nhịn không được chảy xuống theo, “So với thống khổ chàng chịu, một vết thương nhỏ của ta đây thật sự không coi vào đâu...”

Hắn rốt cuộc muốn tới khi nào mới không tiếp nhận thống khổ dày vò nữa? Nàng ở một bên xem, lại không thể cũng hân chia sẻ khổ đau này, lòng của nàng thật sự đau quá, đau quá.

Hắn nhanh chóng tốt lên đi, đừng khiến nàng lo sợ nữa, hắn nhất định phải sống qua, hắn đã đáp ứng nàng, hắn tuyệt đối không thể lừa nàng.

Nàng tin tưởng hắn có thể sống qua, nàng tin tưởng không có bất kỳ sự tình có thể dả đảo hắn, hắn nhất định có thể....

Sau khi co rút của Thịnh Hạo qua đi, Ngọc Ly và mọi người lại ngay cả ngủ cũng không dám ngủ, chỉ sợ tình trạng của hắn tùy thời sẽ chuyển biến xấu, thậm chí tới độ không thể cứu vãn.

Không nghĩ tới, tình huống Thịnh Hạo cũng đang lúc này chậm rãi xuất hiện chuyển biến tốt đẹp, ít nhất nhiệt độ cao vốn không hạ nay đã chậm rãi giảm xuống, cho nên mọi người nhịn không được vui sướng một trận, rốt cục nhìn đến một tia hi vọng.

Hắn nhất định sẽ khá hơn, chỉ cần bọn họ không buông tay, hắn nhất định sẽ thoát khỏi hiểm cảnh, tỉnh lại!

Ngày Thứ năm, bọn họ tuy rằng vui sướng, vẫn như cũ không dám lơ là, tiếp tục thật cẩn thận chăm sóc hắn, mà nhiệt độ cơ thể của hắn cũng dần dần xuống đến nhiệt độ không sai biệt lắm với người bình thường, hai hàng lông mày thủy chung thống khổ nhíu chặt, cũng dần dần giãn ra, thân thể hắn tựa hồ không hề đau như trước nữa.

Ngày thứ sáu, thương thế của hắn dần dần ổn định, cũng không xuất hiện ý thức không rõ nói vô nghĩa nữa, chỉ là trầm ổn ngủ, ngự y vui vẻ nói cho đám người Ngọc Ly, bồi lạc gia đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ cần tiếp tục giữ vững, không lâu nữa hắn sẽ tỉnh lại.

Ngọc Ly và A Thiết khó nén hưng phấn, cho dù khổ cực mấy ngày liên tiếp chăm sóc bệnh nhân đã làm cho bọn họ cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, bọn họ vẫn cố gắng chống đỡ, chỉ hy vọng Thịnh Hạo có thể mau mau tỉnh lại.

Sau đó đến ngày thứ bảy

Ngày mới vừa sáng, trong phòng im ắng, thanh âm gì đều không có, ngự y khó nén mệt mỏi ngủ thật say ở một bên trên giường êm, A Thiết ra khỏi phòng đi thu xếp đồ ăn sáng cho ngự y cùng Ngọc Ly, Ngọc Ly thì khó khăn ngồi ở trên sàn nhà bên cạnh giường, trực tiếp ghé vào bên giường nghỉ ngơi, ngay cả nghỉ ngơi cũng nguyện không rời khỏi bên cạnh Thịnh Hạo.

Thịnh Hạo suy yếu mở mắt ra, nhìn cảnh tượng trong phòng, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, đợi cho hắn thử nướng người, lại kéo vết thương trên lưng đau đớn, mới nhớ tới hắn vì cứu Ngọc Ly mà bị thương.

Hắn rút cuộc ngủ mê bao lâu? Không chỉ vết thương của hắn đang đau, hơn nữa tứ chi trống rỗng vô lực, nhiều ngày nằm sấp làm cho hắn cảm thấy cực không thoải mái, thật muốn đổi lại tư thế.

Nhưng hiện tại một chút hơi sức hắn cũng không có, trên dưới toàn thân đều cực kỳ khó chịu, thực hận không thể tiếp tục mê man đi...

“Chắc...” Đáng chết, hắn hận chết cảm giác không thể động đây!

Ngọc Ly ngủ không sâu lập tức bị tiếng nguyên rửa khê của Thịnh Hạo khiến bừng tỉnh, nhanh chóng mở hai mắt ra, khẩn trương muốn coi tình trạng của hắn, nào có thể đoán trước được nàng vừa ngẩng đầu, đứng lúc chống lại tầm mắt của hắn, kinh ngạc đến cả người sửng sốt hồi lâu, hoài nghi mình có phải còn chưa tỉnh ngủ hay không, cho nên bây giờ còn đang trong mộng?

Hắn tỉnh? Đây là thật đấy sao? Không phải là nàng nhìn sai chứ, hắn thật sự tỉnh à...

Thịnh Hạo mỉm cười, dùng tiếng nói cực kỳ khàn khàn gọi nàng, “Ngọc Ly...”

Tỉnh thật tốt, kỳ thật hắn thật sự cho là lần này mình chống đỡ không nổi nữa, bây giờ còn có thể còn sống gặp nàng, hắn thật đúng là muốn cảm tạ Diêm La Vương không chịu thu hắn.

Ngọc Ly ngây người một hồi lâu, mới chậm rãi hồi phục thần trí, xác định tất cả đều là thật sự, nàng cũng không phải đang nằm mơ, Thịnh Hạo thật sự đã tỉnh lại!

“Hạo...” Nàng cực kỳ vui mừng, cầm thật chặt tay hắn, khóc đến rối tinh rối mù, hoàn toàn ngăn không được nước mắt và tiếng khóc của mình.

Vừa nhìn thấy hắn tỉnh táo lại, áp lực trong lòng nàng nhiều ngày nay, rốt cục cũng có thể phóng thích ra, sau khi hoàn toàn thả lỏng, nàng lại khóc đến không thể tự khống chế mình.

Cám ơn trời đất, hắn rốt cục khôi phục ý thức, rốt cục trở lại bên người nàng...

“Đừng khóc... Ta sẽ đau lòng, đừng khóc...” Hắn muốn giơ tay lên, lau đi nước mắt trên mặt nàng, chỉ bất quá hiện tại một chút hơi sức hắn cũng không có, ngay cả muốn nâng tay, cũng làm không được.

Ngọc Ly biết hắn muốn làm cái gì, chủ động nắm tay hắn lên, làm cho bàn tay dày rộng của hắn có thể bao trùm trên gương mặt tái nhợt của mình, nàng lập tức mỉm một nụ cười ngọt ngào, “Ta không khóc, chỉ cần chàng có thể tỉnh lại, ta sẽ không khóc...”

Thịnh Hạo nhìn dung nhan tiêu tụy của nàng, trước mắt còn có quầng thâm sâu đậm, liền hiểu được khi mình hôn mê bất tỉnh thì nàng khẳng định đã chịu dày vò, thậm chí là không ngủ không nghỉ chăm sóc hắn, mới có thể thành ra như vậy.

May mắn hắn đã tỉnh lại, bằng không hắn thật sự không dám tưởng tượng, nàng sẽ vì hắn mà tiêu tụy tới mức nào, đây khẳng định không phải điều hắn mong muốn.

“Ngọc Ly, thực xin lỗi, khiến nàng lo lắng...”

“Chỉ cần chàng có thể tỉnh lại là tốt rồi, những cái khác cũng đã trôi qua...” Nàng căn bản không biết là nhiều ngày dày vò có vất vả gì, vừa nhìn thấy hắn thức tỉnh, nàng trừ bỏ cảm thấy vạn phần vui sướng, cái khác nàng đã sớm không cần biết.

Những ngày tiếp theo nhất định sẽ càng ngày càng tốt, chỉ cần hắn an toàn không có việc gì, tất cả những cái khác cũng không có vấn đề gì...

Sau khi Thịnh Hạo thức tỉnh, bởi vì có thể ăn uống, uống thuốc bình thường, hơn nữa thân thể hắn vốn không tồi, thương thế rất mau tốt, làm ọi người quan tâm hắn rốt cục không cần lo lắng nữa, may mắn hắn có thể vượt qua nguy hiểm.

Tuy rằng bệnh tình của Thịnh Hạo đã từ từ ổn định, không còn phải chăm sóc mọi lúc, Ngọc Ly vẫn kiên trì muốn ở lại cùng hắn, trừ phi thương thế của hắn hoàn toàn khỏi hẳn, bằng không nàng không thể hoàn toàn an tâm.

Thịnh Hạo không ngăn cản được nàng, đành phải để nàng tiếp tục ở lại phủ bối lạc, tuy rằng hắn kỳ thật rất luyến tiếc nàng vì chăm sóc thương thể của hắn, cả người rõ ràng đã gầy một vòng lớn, bộ dáng nàng tiêu tụy giống như hắn, cũng là bệnh nhân.

“Hạo, cháo còn rất nhiều, chàng ăn nhiều một ít, mới có đầy đủ thể lực, vết thương mới có thể mau chóng khôi phục.” Ngọc Ly ngồi ở bên giường, tự mình đút Thịnh Hạo ăn cháo, ý cười dạt dào, hoàn toàn không che dấu được nét vui vẻ của mình.

“Nàng đừng lo cho ta, bữa trưa của mình cũng còn chưa ăn, đã sắp nguội.” Thịnh Hạo kỳ thật có thể tự mình ăn, nhưng Ngọc Ly cố tình muốn đích thân đút hắn, như là chăm sóc hắn đến nghiện rồi.

“Ta không sao, nguội cũng có thể ăn nha, trước tiên đút chàng ăn no rồi nói sau.” Nàng vẫn kiên trì muốn đút hắn ăn xong cháo trước.

Thịnh Hạo bất đắc dĩ cười, không có biện pháp gì với sự kiên trì của nàng, cho nên chỉ có thể từng ngụm từng ngụm vội vàng ăn cháo, để cho nàng ngoan ngoãn dùng bữa trưa của mình.

Trong phòng đầy dãy vị thuốc nồng đậm, cho nên Ngọc Ly mở hé cửa sổ ra, để mùi thuốc có thể tan đi một ít, cũng làm cho Thịnh Hạo không cảm thấy ngột ngạt, xuyên qua khe nhỏ ở cửa sổ, Bác Tuyên nhìn cảnh tượng trong phòng, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Trong mắt Ngọc Ly chỉ có Thịnh Hạo, trong lòng của nàng cũng chỉ có một mình hắn, nàng có thể tiêu tụy gầy yếu vì hắn, thậm chí không để ý tính mạng lao vào đám cháy, nếu hiện tại người bị thương đối lại là hắn, nàng cũng làm như vậy vì hắn sao?

Nàng có lẽ cũng sẽ lo lắng hắn, khóc vì hắn, nhưng phải chăm sóc đến một tác cũng không rời... Chỉ sợ rất khó đi, dù sao nếu không yêu đối phương, thì không cách nào dâng hiến đến mức này.

Lòng của nàng sớm không còn chỗ trống để cho nam nhân khác tiến vào chiếm giữ, mặc kệ hắn chờ bao lâu, cũng sẽ không có gì thay đổi, lòng của nàng từ vừa mới bắt đầu đã không thuộc về hắn, nhưng hắn đơn phương hi vọng nàng cũng có thể thích hắn, đơn giản cũng chỉ muốn lấy được cũng không phải là người thuộc về hắn.

Hắn vẫn khẳng khái một mực, thậm chí cho rằng năm đó Ngọc Ly đào hôn gặp nạn, Thịnh Hạo hắn là chịu toàn bộ trách nhiệm, nhưng nếu không phải hắn đi trước xin hoàng thượng chỉ hôn, không có suy nghĩ đến tâm ý của Ngọc Ly, sự tình sẽ diễn biến thành như bây giờ sao?

Kỳ thật hắn cũng có sai, nhưng hắn lại đổ tất cả sai lầm lên người Thịnh Hạo, hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, mình không phải thật sự một chút trách nhiệm cũng không có?

Hắn không thể lại khẳng khái một mực, là thời điểm nên buông xuống, nữ nhân không thuộc về hắn, mặc kệ hắn dùng phương pháp gì, cho dù miễn cưỡng lấy được người của nàng, cũng không lấy được lòng của nàng, làm như vậy chính là làm cho cả hai đều thống khổ mà thôi.

Nên gác ngộ, nên buông tay, hắn rốt cục thấy rõ tất cả, cũng đã quyết định...

A Thiết bụng thuốc vừa nấu xong đi tới, nhìn thấy Bác Tuyên đứng ở bên cửa sổ, sắc mặt có chút buồn bã cô đơn, chậm chạp không có đi vào trong phòng, thật cẩn thận hỏi: “Bối lạc gia, ngài không vào phòng sao?”

Bác Tuyên bối lạc kỳ thật đã tới vài lần rồi, nhưng A Thiết cũng chưa thấy hắn đi vào gặp mặt Thịnh Hạo, luôn đến đây, không phải lần này cũng tính như vậy?

Bác Tuyên cười nhẹ đối với A Thiết, “Không cần, giúp ta chuyển lời cho Thịnh Hạo, đã nói ta chân thành tha thiết hi vọng hắn có thể sớm khỏi hẳn.”

“Nô tài rõ rồi.”

Bác Tuyên xoay người rời đi, nội tâm cũng không có gì chờ nữa, kể tiếp hắn phải làm, chính là làm cho Ngọc Ly và Thịnh Hạo có thể người có tình sẽ thành thân thuộc, đừng vì lo lắng cảm thụ của hắn, mà muốn yêu lại không thể buông tay yêu.

Đây là hắn nợ bọn họ, vấn đề là từ hắn mà bắt đầu, vậy cũng nên từ hắn mà chấm dứt...

Sau đó Thịnh Hạo mới từ A Thiết biết, kỳ thật Bác Tuyền từng tới thăm hắn rất nhiều lần, nhưng thủy chung không có vào phòng, liền rời khỏi.

Thịnh Hạo đoán ra ý tưởng của Bác Tuyền, dù sao hai người đã năm năm không có lui tới, trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên muốn biểu đạt ý quan tâm, rất khó không cảm thấy xấu hổ.

Nhưng này đã làm cho Thịnh Hạo cảm thấy vui mừng rồi, hắn biết năm năm ngắn cách là không thể nào nhanh như vậy liền hòa giải được, có lẽ chậm rãi, lại cho cả hai một chút thời gian, tình huống sẽ có thay đổi.

Ngọc Ly tuy rằng vẫn cảm thấy có điều thiệt thòi cho Bác Tuyền, nhưng nàng đã không quản được nhiều như vậy, bây giờ nàng chỉ muốn gắt gao canh giữ ở bên người Thịnh Hạo, có thể cùng hắn bình an vượt qua từng ngày sau này, mà Bác Tuyền... Nàng chỉ hy vọng hắn có thể sớm một chút quên đi nàng, tìm được một nửa khác chân chính thuộc về mình, đừng chấp nhất nàng không buông nữa.

Cuộc đời này của nàng, sẽ chỉ là người của Thịnh Hạo, vô luận sống chết, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi...

“Tin tức tốt, tin tức vô cùng tốt!”

Ngọc Hồ một đường từ ngoài cửa vội vội vàng vàng xông vào trong phòng Thịnh Hạo, vội vã muốn nói cho hai người này tin tức vô cùng tốt, ngay cả lễ phép nên có cũng không để ý, cứ như vậy không đầu không đuôi trực tiếp xông vào.

“Tiểu Hồ, muội đang làm cái gì?” Ngọc Ly ngồi ở bên giường trừng mắt nhìn muội muội một cái, “Đây hành động mà đường đường cách cách Quận Vương phủ nên có sao? Một chút lễ phép đều không có.”

“Muội thật là vui, nhịn không được chứ sao...” Ngọc Hồ vui vẻ cười.

“Ngọc Ly, không có chuyện gì, đừng trách muội muội của nàng.” Thịnh Hạo ngồi trên giường dưỡng thương rất hiếu kỳ rốt cuộc là tin tức gì, có thể làm cho Ngọc Hồ vui vẻ ngay cả cấp bậc lễ nghĩa đều quên, “Ngọc Hồ, rốt cuộc là chuyện gì, muội cứ nói đi.”

“Hoàng thượng quyết định chỉ hôn tỷ tỷ cho Thịnh Hạo ca rồi!”

“Cái gì?!” Ngọc Ly kinh ngạc trợn to hai mắt, “Tiểu Hồ, đây là thật sao? Muội đừng lấy loại chuyện này ra làm trò đùa.”

Đây là chuyện nàng và Thịnh Hạo tha thiết ước mơ nhất nha, nếu cho bọn họ hi vọng, sau đó lại nói cho bọn họ biết chỉ là một trò đùa, bọn họ sẽ cực kỳ thất vọng.

“Thật sự, là tin tức vừa rồi A Mã mang về từ hoàng cung...” Hoàng thượng đột nhiên triệu Đoan Quận Vương vào cung, Đoan Quận Vương vốn đang đoán rằng rốt cuộc có việc gấp gì, không nghĩ tới hoàng thượng cư nhiên nói cho ông biết, chờ sau khi thương thế Thịnh Hạo khỏi hẳn, sẽ theo ý chỉ hôn Ngọc Ly cho Thịnh Hạo, để cho bọn họ chọn ngày thành thân.

Đoan Quận Vương nghe được cực kỳ ngạc, không hiểu vì sao hoàng thượng lại đột nhiên làm ra loại quyết định này, sau đó hoàng thượng mới nói, Bác Tuyền đã tới tìm ông, nói cho ông biết mình không hề cưỡng cầu hôn sự cùng Ngọc Ly, thậm chí còn khẩn cầu ông có thể nhanh chóng chỉ hôn Ngọc Ly cho Thịnh Hạo, khiến cho bọn họ có thể danh chính ngôn thuận trở thành vợ chồng.

Chính là bởi vì Bác Tuyền thoái lui, hoàng thượng đã không có bất kỳ băn khoăn nào, liền thực rõ ràng đồng ý chuyện này, trước nói cho Đoan Quận Vương, bảo ông có thể bắt đầu chuẩn bị lễ cưới cho Ngọc Ly.

Nghe xong giải thích của Ngọc Hồ, Ngọc Ly vui vẻ gắt gao ôm Thịnh Hạo, còn có chút không thể tin được hai người bọn họ thật sự có thể thành thân rồi, “Hạo, thật tốt quá... Chúng ta rất cực khổ tận cam lai...”

Tất cả đều phải cảm tạ Bác Tuyền thoái lui, nếu như không có hắn chủ động buông tha cho, bọn họ không có khả năng nhanh như vậy là có thể cùng một chỗ, thế nào cũng phải dày vò một thời gian.

Thịnh Hạo cũng gắt gao ôm lấy Ngọc Ly, khó nén vui sướng cùng kích động, “Ngọc Ly, chúng ta tìm cơ hội cảm ơn Bác Tuyền, cảm tạ hắn thành toàn chúng ta.”

Hắn không biết bọn họ còn có thể trở lại tình bằng hữu khi xưa hay không, không biết Bác Tuyên rốt cuộc có thể cảm kích hay không, nhưng Bác Tuyên đã chủ động ra thiện ý, hắn tin tưởng còn có cơ hội.

Năm đó vì Ngọc Ly mà quyết liệt với Bác Tuyên, là vì bất đắc dĩ, hắn cũng không hi vọng hai người đi đến tình trạng này, hiện tại rốt cục xuất hiện chuyển biến, hắn đương nhiên phải nắm chắc, cho dù không thể trở lại là bạn tốt đến mức không có gì giấu nhau như quá khứ, thì ít nhất còn có thân nhiên duy trì tình nghĩa, như vậy cũng đủ.

“Được, chúng ta cùng đi cảm tạ Bác Tuyên ca...” Ngọc Ly nở nụ cười hạnh phúc, nếu có thể, nàng cũng hy vọng có thể cứu vãn tình cảm cùng Bác Tuyên, đừng để từ nay về sau cả đời không qua lại với nhau.

Tương lai tựa hồ đã bắt đầu một mảnh tốt đẹp, không còn có gì trở ngại...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-sung-thien-kim-no>